

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒)



คดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๑๐/๒๕๕๕
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๕๘๘/๒๕๕๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๓๐ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

นายแพทย์สงคราม ทรัพย์เจริญ ที่ ๑
นายขวัญแก้ว วัชโรทัย ที่ ๒
นายเพชร สุวรรณเวช ที่ ๓
พลตำรวจตรี ประวุฒิ ถาวรศิริ ที่ ๔
นางอรอินทรา รมยะนันท์ ที่ ๕
นางเอ็ลมา เมืองครุฑ ที่ ๖
นายสุชาติ ศุภสวัสดิ์กุล ที่ ๗
นางพิริยา รัญเสวะ ที่ ๘
นางทิพพวดี มุ่งการดี ที่ ๙
นายป้อมเพชร แก้วกาญจนโรจน์ ที่ ๑๐
นางไข่มพัสตร์ บำรุงตระกูล ที่ ๑๑
นายชัน พิลพอท ที่ ๑๒
คุณหญิงสมนา ทรัพย์เจริญ ที่ ๑๓
นางเพชรรัตน์ ศาลิคุปต์ ที่ ๑๔
นางสาวชีมาโกะ อิกะตะ ที่ ๑๕
นายธีระ จริยะเวช ที่ ๑๖
นายธีรศักดิ์ สุวรรณยศ ที่ ๑๗
นางเพชรนรา ตันเวชศิลป์ ที่ ๑๘

ผู้ฟ้องคดี



/นายปรีชา...

- ระหว่าง {
- นายปรีชา วีระพงษ์ ที่ ๑๙
 - นายแอนดรูว์ เจมส์ เว็ชหวูด ที่ ๒๐
 - นายกฤษฎา กิตติพันธ์เลิศ (ที่ถูกคือ นายคีรี ชัยชนะวงศ์) ที่ ๒๑
 - นางภรณ์ เจริญภัทธร ที่ ๒๒
 - นางอัมพา สุวรรณสุข ที่ ๒๓
 - นิติบุคคลอาคารชุดลาเมของร่วมฤดี ที่ ๒๔
- บริษัท ลาภประทาน จำกัด ที่ ๑ ผู้ร้องสอด
- บริษัท ทับทิมทร จำกัด ที่ ๒
- ผู้อำนวยการเขตปทุมวัน ที่ ๑
- ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร (อุทธรณ์คำพิพากษา)

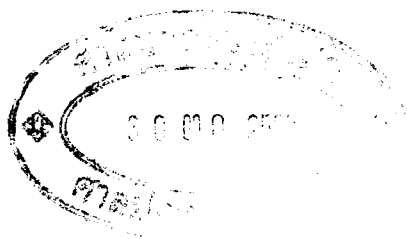
ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองและผู้ร้องสอดทั้งสองยื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๗๕/๒๕๕๑ หมายเลขแดงที่ ๒๐๘/๒๕๕๕ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่สืบสันดานฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่สืบสันดาน เป็นเจ้าของอาคารและที่ดิน และพักอาศัยอยู่ในซอยร่วมฤดี เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร เมื่อประมาณเดือนกันยายน ๒๕๔๘ ผู้ร้องสอดที่ ๑ ประสงค์จะก่อสร้างอาคารสูง ๑๘ ชั้น ชั้นใต้ดิน ๑ ชั้นในซอยร่วมฤดี จึงให้สำนักงานเขตปทุมวันตรวจสอบและรับรองความกว้างของซอย ซึ่งได้รับแจ้งตามหนังสือ ที่ กท ๔๔๐๓/๔๓๖๐ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๘ ว่า เขตถนนซอยร่วมฤดีมีความกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ผิวจราจรกว้าง ๗.๕๐ เมตร ตลอดแนว ผู้ร้องสอดที่ ๑ จึงได้ยื่นแจ้งความประสงค์ก่อสร้างอาคารดังกล่าว บนที่ดินตามโฉนดที่ดิน เลขที่ ๕๓๔ เลขที่ดิน ๕๔ แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร เพื่อใช้เป็นอาคารพาณิชย์



/ในซอย...

ในขอयर่วมฤดีและขอयर่วมฤดี ๒ ต่อสำนักการโยธา โดยใช้หนังสือที่สำนักงานเขตปทุมวันข้างต้น เป็นเอกสารประกอบ และได้ใบรับแจ้งตามแบบ กทม.๖ เลขที่ ๕๒๘/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๘ ประมาณเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๘ ผู้ร้องสอดที่ ๒ ได้ยื่นแจ้งความ ประสงค์ก่อสร้างอาคารสูง ๒๔ ชั้น ชั้นใต้ดิน ๒ ชั้น จำนวน ๑ หลัง ในขอयर่วมฤดีเพื่อใช้เป็น โรงแรมขนาด ๗๖ ห้อง โดยใช้หนังสือที่สำนักงานเขตปทุมวันออกให้แก่ผู้ร้องสอดที่ ๑ ดังกล่าวเป็นเอกสารประกอบ และได้ใบรับแจ้งตามแบบ กทม.๖ เลขที่ ๖๗๙/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๘ ต่อมา เดือนมีนาคม ๒๕๔๙ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ร้องเรียนไปยัง กรุงเทพมหานครและสำนักงานเขตปทุมวัน ขอให้ตรวจสอบความกว้างของขอयर่วมฤดีและ ขอयर่วมฤดี ๒ สำนักงานเขตปทุมวันได้มีหนังสือ ที่ กท ๔๔๐๓/๑๙๗๒ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑ พร้อมด้วยแผนที่สังเขปและทะเบียนข้อมูลถนน ตรอก ซอย ในกรุงเทพมหานครฯ ว่า ได้ตรวจสอบความกว้างของขอयर่วมฤดีและขอयर่วมฤดี ๒ แล้ว ปรากฏผลตามทะเบียนควบคุมที่สาธารณะของสำนักงานเขตปทุมวันว่าขอयर่วมฤดีมีความกว้าง ของเขตทางประมาณ ๑๐.๐๐ เมตร สภาพปัจจุบันวัดได้จริง ๗.๘๐ เมตร ถึง ๑๐.๔๐ เมตร ส่วนผิวจราจรกว้างประมาณ ๖.๑๐ เมตร ถึง ๖.๓๐ เมตร ขอयर่วมฤดี ๒ มีความกว้างของ เขตทางประมาณ ๘.๐๐ เมตร สภาพปัจจุบันวัดได้ประมาณ ๖.๓๕ เมตร ถึง ๗.๑๐ เมตร ส่วนผิวจราจร กว้างประมาณ ๖.๓๕ เมตร ถึง ๗.๑๐ เมตร (ไม่มีทางเท้า) ซึ่งข้อความดังกล่าวขัดกับหนังสือ รับรองของสำนักงานเขตปทุมวัน ฉบับลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๘ สำนักการโยธาจึงมีหนังสือ ที่ กท ๐๙๐๗/อ.๖๓๔ ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ให้สำนักงานเขตปทุมวันตรวจสอบ ความกว้างของขอयर่วมฤดี และมีหนังสือให้สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครรังวัดสอบเขต เมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเจ้าหน้าที่ได้วัดความกว้างของขอयर่วมฤดี พบว่า บริเวณติดกับสถานที่ก่อสร้างอาคารมูลนิธิมีเขตทางกว้าง ๙.๔๕ เมตร ไม่ถึง ๑๐.๔๐ เมตร ตามแผนที่สังเขปท้ายหนังสือสำนักงานเขตปทุมวันฉบับลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๔๙ อาคารของผู้ร้องสอดทั้งสองสูงเกินกว่า ๒๓ เมตร มีพื้นที่อาคารรวมเกินกว่า ๑๐,๐๐๐ ตารางเมตร ซึ่งขัดต่อข้อ ๒ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติ ควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ สำนักงานเขตปทุมวันจึงได้มีหนังสือ ที่ กท ๔๔๐๓/๓๒๔๒ ลงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ถึงสำนักการโยธาแจ้งผลการตรวจสอบว่าตลอดขอयर่วมฤดีมีความกว้าง ไม่แน่นอน วัดตามจริงมีเขตทางกว้าง ๗.๘๐ เมตร ถึง ๑๐.๔๐ เมตร สำนักการโยธาจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๙ แจ้งผู้ร้องสอดทั้งสองให้ทบทวนการก่อสร้างเนื่องจากเป็นอาคาร



/ที่ขัดต่อ...

ที่ขัดต่อกฎกระทรวงฉบับดังกล่าวไม่สามารถอนุญาตให้ก่อสร้างตัดแปลงได้ และได้มีหนังสือ ลงวันที่เดียวกันถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เกี่ยวกับการแจ้งข้อทักท้วงดังกล่าว โดยให้พิจารณา ดำเนินการตามมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติ ควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับละเลยต่อหน้าที่เป็นเหตุให้ผู้ร้องสอด ทั้งสองก่อสร้างอาคารต่อไป ต่อมา ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๐ ถึงปลัดกรุงเทพมหานคร ขอให้แจ้งสำนักงานเขตปทุมวันระงับการก่อสร้างอาคารของผู้ร้องสอด ทั้งสอง สำนักงานเขตปทุมวันได้มีหนังสือ ที่ กท ๔๔๐๓/๖๔๗๒ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แจ้งว่าเหตุที่ไม่สั่งระงับการก่อสร้าง เนื่องจากยึดถือความกว้างตามทะเบียน ที่สาธารณะและผลการรังวัดถนนมีความกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร โดยประมาณเดือนกันยายน ๒๕๕๐ ผู้ร้องสอดที่ ๒ ได้ขอขยายห้องพักจาก ๗๖ ห้อง เป็น ๒๑๖ ห้อง ในพื้นที่อาคารเดิมและได้ยื่น แจ้งความประสงค์ก่อสร้างตัดแปลงอาคาร สำนักงานโยธาได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ แจ้งทักท้วงไปยังผู้ร้องสอดทั้งสองว่า อาคารที่ก่อสร้างขัดกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕)ฯ กรณีความกว้างของเขตทางน้อยกว่าที่กำหนดและได้มีหนังสือ ที่ กท ๐๙๐๗/อ.๕๖๘๒ ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ระงับการก่อสร้างอาคาร ทั้งสองหลังดังกล่าว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้ปฏิบัติหรือดำเนินการใดๆ กรณีจึงเป็นการ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๕๒ วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติหน้าที่โดยยึดถือข้อมูล หลักฐานเขตทางของซอยร่วมฤดีที่ถูกต้องตามเจตนารมณ์ของการออกกฎกระทรวงตาม พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ หรือมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยสั่งระงับการก่อสร้างอาคารทั้งสองโครงการและให้รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างในส่วนที่ ผิดกฎหมายทั้งหมดภายในเวลาที่ศาลกำหนด

ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนได้มีคำขอให้ศาลกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครอง ชั่วคราวก่อนการพิพากษา ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๑ ขอให้ศาลมีคำสั่งระงับการก่อสร้าง อาคารของผู้ร้องสอดทั้งสองที่ขัดกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕)ฯ ในส่วนที่สูงเกิน



/๒๓ เมตร...

๒๓ เมตร หรือพื้นที่เกิน ๑๐,๐๐๐ ตารางเมตร และให้ระงับการออกใบอนุญาตเปิดใช้อาคารดังกล่าวไว้เป็นการชั่วคราวจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่น

ศาลปกครองชั้นต้นได้แสวงหาข้อเท็จจริง โดยได้ไต่สวนคู่กรณีเมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ และเมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๒ รวมทั้งได้ออกตรวจสอบสถานที่บริเวณที่ตั้งอาคารพิพาท โดยมีเจ้าหน้าที่รังวัดของสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและคู่กรณีทุกฝ่ายร่วมตรวจสอบความกว้างของเขตทางซอยร่วมฤดี โดยคู่กรณีตกลงที่จะรังวัดแนวเขตทางรวม ๑๑ จุด ซึ่งผลการตรวจสอบปรากฏว่า จุดที่หนึ่ง บริเวณปากซอยด้านถนนเพลินจิต ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเป็นผู้นำชี้ได้ระยะ ๑๐.๑๐ เมตร จุดที่สอง บริเวณที่ดินแปลงหมายเลข ๙๒ ต่อแปลงหมายเลข ๙๙ ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนเป็นผู้นำชี้ได้ระยะ ๙.๑๖ เมตร จุดที่สาม บริเวณที่ดินแปลงหมายเลข ๙๙ ต่อแปลงหมายเลข ๑๐๐ ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนเป็นผู้นำชี้ได้ระยะ ๙.๓๐ เมตร ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเป็นผู้นำชี้หมุดตะปูในแนวรั้วได้ระยะ ๑๐.๐๙ เมตร จุดที่สี่ บริเวณที่ดินแปลงหมายเลข ๑๐๐ ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนเป็นผู้นำชี้ได้ระยะ ๙.๕๓ เมตร จุดที่ห้า บริเวณที่ดินแปลงหมายเลข ๑๕๓ ผู้ร้องสอดทั้งสองเป็นผู้นำชี้ได้ระยะ ๑๐.๑๕ เมตร จุดที่หก บริเวณถัดจากจุดที่ห้าประมาณ ๑๐ เมตร ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเป็นผู้นำชี้ได้ระยะ ๑๐.๑๐ เมตร ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนเป็นผู้นำชี้จุดก่อนมีการรื้อรั้วได้ระยะ ๙.๕๓ เมตร จุดที่เจ็ด บริเวณหน้าที่ตั้งอาคารพิพาท ผู้ร้องสอดทั้งสองเป็นผู้นำชี้ได้ระยะ ๑๐.๓๓ เมตร ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนเป็นผู้นำชี้ได้ระยะ ๑๐.๓๒ เมตร จุดที่แปด บริเวณที่ดินแปลงหมายเลข ๕๔ ผู้ร้องสอดทั้งสองเป็นผู้นำชี้ได้ระยะ ๑๐.๕๓ เมตร ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนเป็นผู้นำชี้ได้ระยะ ๑๐.๔๖ เมตร จุดที่เก้า บริเวณถัดจากจุดที่แปดประมาณ ๑๐ เมตร ผู้ร้องสอดทั้งสองนำชี้ได้ระยะ ๑๐.๔๐ เมตร จุดที่สิบ บริเวณหน้าบริษัท ชีนิวก (ประเทศไทย) จำกัด ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนเป็นผู้นำชี้ได้ระยะ ๘.๐๘ เมตร จุดที่สิบเอ็ด บริเวณหลังสถานทูตสหรัฐอเมริกา ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนเป็นผู้นำชี้ได้ระยะ ๙.๓๘ เมตร

ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนชี้แจงและแก้ไขเพิ่มเติมคำชี้แจงว่า ตามที่ศาลได้เผชิญสืบตรวจสอบความกว้างของซอยร่วมฤดีนั้นเป็นการวัดด้วยเทป แต่หลักฐานการรังวัด ฉบับลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ โดยนายช่างรังวัด ๖ กรมที่ดิน ได้รังวัดด้วยกล้อง Theodolite โดยวิธีคำนวณทางพิกัดฉากระบบ ยู ที เอ็ม เป็นระบบมาตรฐานสากลที่ใช้ในการออกเอกสารสิทธิของกรมที่ดิน ไม่ปรากฏว่าซอยร่วมฤดีบริเวณที่ทำการรังวัดมีความกว้างถึง ๑๐ เมตร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือตอบผู้ร้องสอดที่ ๑ โดยยึดถือทะเบียนข้อมูล ถนน ตรอก ซอย

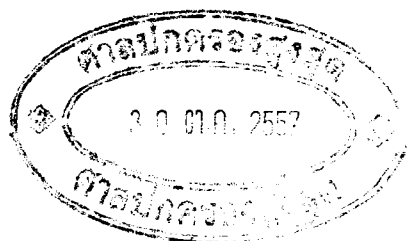


ในพื้นที่...

ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร (กลุ่มรัตนโกสินทร์ จำนวน ๓ เขต) ณ วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๗ ความกว้างขอยร่วมฤดีระบุไว้ ๑๐ เมตร ไม่มีข้อความว่าตลอดแนว ซึ่งขัดแย้งกับทะเบียนรวบรวม ณ วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๗ ที่กองสำรวจและแผนที่ที่ดิน สำนักการโยธา เก็บรักษาไว้ ซึ่งรวบรวมจากทุกเขตของกรุงเทพมหานคร ระบุไว้เป็นช่วงๆ กว้าง ๓ เมตร ถึง ๑๐ เมตร ตามสภาพจริงในปัจจุบัน

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชี้แจงกรณีการตรวจสอบสถานที่ของศาลว่า ผู้ร้องสอดทั้งสอง ได้ยื่นขออนุญาตปลูกสร้างอาคารสูง ๑๘ ชั้น จำนวน ๑ หลัง และตึก ๒๔ ชั้น ชั้นใต้ดิน ๒ ชั้น จำนวน ๑ หลัง โดยยึดถือถนนสาธารณะบริเวณด้านหน้าอาคารที่ขออนุญาตไปจนถึงถนนเพลินจิต ซึ่งมีความกว้างเกิน ๑๐.๐๐ เมตร จึงไม่ขัดข้อ ๒ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕) จากการตรวจสอบบริเวณขอยร่วมฤดี ระยะทางที่ใช้ในการขออนุญาตปลูกสร้างอาคารจะใช้จุดที่หนึ่งถึงจุดที่เก้า ส่วนจุดที่สิบและจุดที่สิบเอ็ดเป็นจุดที่มีการรुक้ำที่สาธารณะ และเป็นจุดที่อยู่พ้นจากอาคารที่ขออนุญาต จึงไม่ควรนำมาพิจารณา โดยจุดที่รังวัด ส่วนที่แคบที่สุดมีความกว้าง ๙.๑๖ เมตร ส่วนกว้างที่สุดมีความกว้าง ๑๐.๕๓ เมตร และพิจารณาประกอบจากสำเนาโฉนดที่ดินที่เจ้าพระยาอภัยราชามหายุทธิธรรมธร และคุณหญิงศรีสังกร (ตาบ จารุรัตน์) ได้อุทิศที่ดินให้เป็นขอยร่วมฤดีมีความกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร กรณีจุดที่รังวัดแล้วไม่ถึง ๑๐.๐๐ เมตร เป็นการรुक้ำที่สาธารณะ

ผู้ร้องสอดทั้งสองชี้แจงว่า โฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๖๐ เลขที่ ๘๑ ได้มีการอุทิศที่ดินเป็นทางสาธารณะโดยพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมหลวงสรรพศาสตร์ศุภกิจเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๕๗ (ปัจจุบันเป็นถนนเพลินจิต) พร้อมทั้งแบ่งแยกอีก ๓ โฉนด คือ เลขที่ดิน ๒๓๐ เลขที่ดิน ๒๓๑ และเลขที่ดิน ๒๓๒ ต่อมา เจ้าพระยาอภัยราชามหายุทธิธรรมธร (หม่อมราชวงศ์ลมสุทัศน์ ณ กรุงเทพ) ได้อุทิศที่ดินเป็นถนนสาธารณะเพิ่มเติมอีกเมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๔๖๕ ปัจจุบันเป็นขอยร่วมฤดี พร้อมแบ่งแยกโฉนดที่ดินออกอีก ๑ โฉนด คือ เลขที่ดิน ๒๑๕ เลขที่ดิน ๒๑๖ ซึ่งได้แบ่งขอยร่วมฤดีชัดเจนว่าเป็นเส้นตรง ซึ่งเมื่อวัดระยะจากโบราณร่องเจ้าของที่ดินข้างเคียง เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๔๖๔ แนบท้ายจำนวน ๔ ฉบับ ด้วยมาตราส่วน ๑ ต่อ ๒,๐๐๐ ตามผังการรังวัดวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๔๖๕ มีความกว้างของขอยหรือถนนตัดใหม่ (ขอยร่วมฤดี) ๑๐.๐๐ เมตร ดังนั้น ถนนขอยร่วมฤดีได้มีการอุทิศที่ดินให้เทศบาลตั้งแต่ปี ๒๔๖๕ มีความกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร หรือมากกว่า นอกจากนี้ ผู้ร้องสอดทั้งสองนำส่งสำเนาพยานหลักฐานเพื่อสนับสนุนว่า ขอยร่วมฤดีมีความกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร

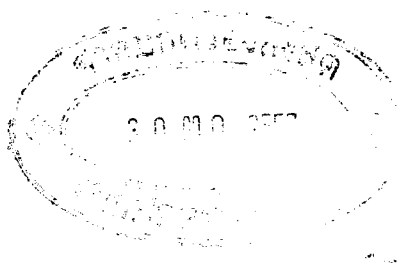


/ดังนี้...

ดังนี้ (๑) สำเนาหนังสือสำนักงานเขตปทุมวัน ที่ กท ๔๔๐๓/๑๒๑๕ ลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๔๗ (๒) สำเนาหนังสือสำนักงานเขตปทุมวัน ที่ กท ๔๔๐๓/๔๓๖๐ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๘ (๓) สำเนาหนังสือสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร ที่ มท ๐๕๑๐/ร.ว./๑๒๔๘ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๐ (๔) สำเนาหนังสือ United States Embassy กรุงเทพฯ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๐ (๕) สำเนาบันทีกถ้อยคำ ลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๐ (๖) สำเนาบันทีกถ้อยคำ ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ (๗) สำเนาหนังสือสำนักงานเขตปทุมวัน ที่ กท ๔๔๐๓/๖๔๗๒ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ (๘) สำเนาหนังสือสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร ที่ มท ๐๕๑๐/ร.ว./๕๒๐ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ (๙) สำเนาหนังสือสำนักงานเขตปทุมวัน ที่ กท ๔๔๐๓/๓๕๒๖ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ (๑๐) สำเนาหนังสือสำนักการโยธา ที่ กท ๐๙๐๗/อ.๔๐๒๗ ลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๑ (๑๑) สำเนารายงานการประชุมคณะทำงานพิจารณาและตรวจสอบความกว้างเขตทางซอยร่วมฤดี ครั้งที่ ๓/๒๕๕๑ วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ และ (๑๒) สำเนาบันทีก ที่ กท ๔๔๐๓/๑๔๔๖ ลงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๕๒

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งยกคำขอเกี่ยวกับคำขอให้กำหนดมาตรการเพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวของผู้ฟ้องคดี ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๒

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่า เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๗ พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหลวงสรรพสาตร์ศุภกิจ เจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๖๐ ที่ดินเลขที่ ๘๑ ตั้งอยู่ที่ทุ่งบางกะปิฝั่งใต้ อำเภอบางกะปิ กรุงเทพมหานคร เนื้อที่ ๑๔ ไร่ ๓๔ วา ได้ทำนิติกรรมจดทะเบียนแบ่งแยกและอุทิศที่ดินบางส่วนเนื้อที่ ๑ ไร่ ๓ งาน ๓๘ ตารางวา โดยระบุว่าเป็นถนนสาธารณะ และอุทิศให้เป็นถนนสาธารณะประโยชน์ โดยทิศเหนือจดถนนกรุงเทพ - สมุทรปราการ ในขณะนั้น ปัจจุบันคือ ถนนเพลินจิต ต่อมา วันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๖๕ เจ้าพระยาอภัยราชามหาญาติธรรมธร เจ้าของที่ดินในโฉนดเดียวกันได้ทำนิติกรรมจดทะเบียนแบ่งแยกที่ดินให้เป็นสาธารณประโยชน์ และอุทิศให้เป็นถนนสาธารณะ โดยเพิ่มที่ดินทางทิศตะวันออกของถนนที่มีผู้อุทิศให้มาแล้วอีก ๒ งาน ๕๓ ตารางวา ทำให้ถนนทางทิศเหนือซึ่งติดกับถนนกรุงเทพ - สมุทรปราการ มีความกว้าง ๑๒.๐๐ เมตร ถนนที่อุทิศให้ทั้งหมดจึงมีแนวถนนจากทิศเหนือลงมาทางทิศใต้ตลอดแนวเขตที่ดินจนจดที่ดินเลขที่ ๑๑๙ เจ้าหน้าที่ยังวัดได้วัดความกว้างของถนนตามรูปแผนที่และคำนวณโดยใช้มาตราส่วน ๑ ต่อ ๒,๐๐๐ ตามที่ระบุไว้ในแผนที่แล้ว เป็นที่แน่ชัดว่าถนนสาธารณะประโยชน์ดังกล่าวมีความกว้างทางทิศเหนือ ๔๐ เมตร และทางทิศใต้ในส่วนที่กว้างน้อยที่สุด ๑๐.๐๐ เมตร ต่อมา มีเจ้าของ



/ที่ดิน...

ที่ดินหลายรายได้อุทิศที่ดินเป็นถนนสาธารณะต่อจากถนนสาธารณะที่มีผู้อุทิศให้ดังกล่าว ลงมาทางทิศใต้ ระหว่างปี พ.ศ. ๒๔๖๕ ถึงปี พ.ศ. ๒๔๖๘ คุณหญิงศรีสังกร (ตาบ จารุรัตน์) เจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๕๖ เลขที่ดิน ๑๑๙ และเจ้าพระยาอภัยราชามหาโยติธรรมธร เจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๕๗ ที่ดินเลขที่ ๑๒๐ และที่ดินเลขที่ ๑๓๗ (ซึ่งคุณหญิงศรีสังกรยกให้เจ้าพระยาอภัยราชาช) ต่างก็ได้ทำนิติกรรมจดทะเบียน แบ่งแยกที่ดินดังกล่าวและอุทิศให้เป็นถนนสาธารณะต่อจากถนนสาธารณะดังกล่าวลงมาทางทิศใต้ โดยมีรูปถนนตามแผนที่รังวัดแบ่งแยกเป็นเส้นตรงความกว้างเท่ากันตลอดสาย ระบุชื่อถนนไว้ในแผนที่ว่า “ถนนตัดใหม่” ทำให้ถนนสาธารณะที่เจ้าของที่ดินอุทิศให้ทั้งหมด (ถนนซอยร่วมฤดีในปัจจุบัน) มีความยาวจากถนนเพลินจิตลงมาทางใต้ถึงคลองนางหงส์ ในขณะนั้น (ปัจจุบันคือ ซุ้มชนช้างโบสถ์วัดมหาไถ่) ประมาณ ๙๓๐ เมตร ในปี พ.ศ. ๒๔๖๘ เจ้าพระยาอภัยราชามหาโยติธรรมธร เจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินเลขที่ ๑๒๐ ได้นำเจ้าหน้าที่ทำการ รังวัดสอบเขตที่ดิน โดยปรากฏในใบรับรองเจ้าของที่ดินข้างเคียงซึ่งมาร่วมระวางแนวเขตว่า มีผู้แทนนายอำเภอปทุมวันในขณะนั้นเป็นผู้ลงนามรับรองแนวเขตที่ดินเลขที่ ๑๒๐ ในฐานะ ผู้จัดการรักษาทางสาธารณะ “ถนนตัดใหม่” อันเป็นที่ดินข้างเคียงที่ดินเลขที่ ๑๒๐ จึงเป็นการยืนยันสภาพ “ถนนตัดใหม่” ดังกล่าวว่าเป็นถนนสาธารณะมาตั้งแต่เวลาที่มีการอุทิศให้ (ถนนซอยร่วมฤดีในปัจจุบัน) ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๒๒ ได้มีการจดทะเบียน แบ่งแยกที่ดินที่ถูกเวนคืนเพื่อสร้างทางด่วนและเจ้าพนักงานรังวัดสำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครได้จัดทำรูปแผนที่โดยโยงยึดตามแผนที่ระวาง ซึ่งปรากฏชัดเจนว่า ถนนซอยร่วมฤดีในปัจจุบันมีความกว้างอย่างน้อยที่สุด ๑๐.๐๐ เมตร มาตั้งแต่เวลาที่มีการ อุทิศให้ ส่วนที่ระบุในแผนที่รังวัดว่าเป็นถนนสายกรุงเทพ – สมุทรปราการ ก็คือ ถนนเพลินจิต ในปัจจุบัน ถนนซอยร่วมฤดีจึงมีความกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร เท่ากันตลอดสายตามสภาพ ที่แท้จริงและสภาพของสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภททางหลวง เจ้าหน้าที่รังวัด สำนักงานที่ดินได้วัดความกว้างของรูปถนนสาธารณะ (ถนนซอยร่วมฤดีในปัจจุบัน) ในแผนที่ รังวัดแบ่งแยกให้เป็นถนนสาธารณะทุกฉบับแล้วได้ความกว้าง ๕.๐๐ มิลลิเมตร และคำนวณ โดยใช้มาตราส่วน ๑ ต่อ ๒,๐๐๐ ที่ระบุไว้ในแผนที่แล้ว ปรากฏชัดแจ้งว่าถนนสาธารณะ ที่อุทิศให้ (ถนนซอยร่วมฤดีในปัจจุบัน) มีความกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร เท่ากันตลอดสาย และเป็นความกว้างตามกฎหมายที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงให้ลดน้อยลงโดยการกระทำใด ๆ ได้นอกจากอาศัยอำนาจแห่งบทกฎหมายเฉพาะหรือพระราชกฤษฎีกา ตามที่บัญญัติไว้ใน



/มาตรา ๑๓๐๕...

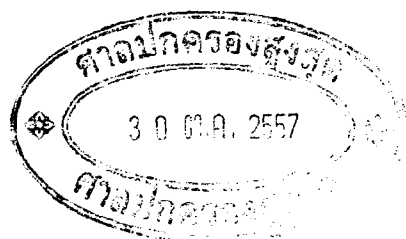
มาตรา ๑๓๐๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ นอกจากนี้ ตามทะเบียนข้อมูล ถนน
 ตรอก ซอย ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร กลุ่มรัตนโกสินทร์ จำนวน ๓ เขต คือ เขตปทุมวัน
 เขตสัมพันธวงศ์ และเขตบางรัก ระบุว่า ถนนซอยร่วมฤดีจากถนนเพลินจิตถึงถนนวิฑู
 เขตถนนกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ผิวจราจรกว้าง ๗.๕๐ เมตร จึงเป็นการระบุความกว้างของ
 ถนนซอยร่วมฤดีไว้ในทะเบียนถูกต้องตรงตามสภาพที่แท้จริงและสภาพตามกฎหมาย
 ส่วนสาเหตุที่ซอยร่วมฤดีตามสภาพปัจจุบันมีบางช่วงกว้างไม่ถึง ๑๐.๐๐ เมตร เนื่องจาก
 เจ้าของที่ดินซึ่งอยู่ติดถนนก่อสร้างรั้วล้าเข้ามา ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมีอำนาจสั่งหรือใช้สิทธิ
 เรียกร้องศาลให้รื้อออกไปได้ ส่วนที่ปรากฏในประกาศกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลงทะเบียน
 ทางหลวงเทศบาลว่าถนนซอยร่วมฤดีมีความกว้างบางช่วงไม่ถึง ๑๐.๐๐ เมตร ถือเป็นสภาพ
 ชั่วคราวในขณะที่ตรวจสอบรังวัดเพื่อลงทะเบียน ไม่ใช่ใช้ความกว้างตามสภาพที่แท้จริงและ
 สภาพตามกฎหมายของถนน ต่อมา วันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ สำนักงานเขตปทุมวันได้นำ
 เจ้าหน้าที่รังวัดสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร ทำการรังวัดตรวจสอบเขตความกว้างของ
 ถนนซอยร่วมฤดี โดยเริ่มจากปากทางแยกถนนเพลินจิตไปถึงบริเวณหน้าที่ดินของผู้ร้องสอด
 ทั้งสองซึ่งจะก่อสร้างอาคารสูงขนาดใหญ่ ปรากฏว่าวัดตามสภาพจริงปัจจุบัน ส่วนที่แคบที่สุด
 วัดได้ ๙.๑๕๖ เมตร กว้างที่สุดวัดได้ ๑๐.๕๖๔ เมตร และมีเจ้าของที่ดินหลายรายก่อสร้างรั้ว
 ล้าเข้ามาจนเหลือความกว้างบางช่วงไม่ถึง ๑๐.๐๐ เมตร โดยก่อสร้างรั้วล้าเข้ามามากที่สุด
 ด้านละ ๔๓ เซนติเมตร ทำให้เหลือทางเท้ากว้างด้านละ ๑ เมตรเศษ ผิวจราจรกว้าง ๗.๕๐ เมตร
 แต่บางช่วงมีการขยายผิวจราจรทำให้ความกว้างทางเท้าลดลง ซึ่งประชาชนยังใช้สัญจรได้
 ตามปกติ และพื้นผิวจราจรกว้างเพียงพอที่รถยนต์ขนาดใหญ่แล่นสวนกันได้ และออกสู่ถนน
 เพลินจิตและถนนวิฑูได้โดยสะดวก รวมทั้งเจ้าของที่ดินหลายรายที่ก่อสร้างรั้วล้าเข้ามาในถนน
 ได้ทำบันทึกยินยอมรื้อรั้วออกไปและบางรายได้รื้อรั้วส่วนที่ล้าเข้ามาในถนนออกไปแล้ว
 ปัจจุบันต้องถือว่าถนนซอยร่วมฤดียังคงมีความกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร เท่ากันตลอดทั้งถนน
 ตามสภาพที่แท้จริงและสภาพตามกฎหมาย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น
 ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และในฐานะผู้ดูแลทางสาธารณะ
 ตามพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ ได้ออกใบรับรอง
 หนังสือแจ้งความประสงค์จะก่อสร้างอาคารตามมาตรา ๓๙ ทวิ ให้แก่ผู้ร้องสอดทั้งสอง
 ตามหนังสือสำนักงานเขตปทุมวัน ที่ กท ๔๔๐๓/๔๓๖๐ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๔ ว่าได้
 ตรวจสอบความกว้างของถนนซอยร่วมฤดีแล้วปรากฏว่าเขตถนนมีความกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร



/และผิวจราจร...

และผิวจราจรกว้าง ๗.๕๐ เมตร ตลอดแนว จึงขอด้วยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือ ที่ กท ๔๔๐๓/๑๙๗๒ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๔๙ แจ้ง ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ขอयरร่วมฤดีมีความกว้างของเขตทางประมาณ ๑๐.๐๐ เมตร ตามเอกสาร ทางทะเบียนควบคุมที่สาธารณะของสำนักงานเขตปทุมวัน จึงเป็นการแจ้งที่ขอด้วยข้อเท็จจริง และกฎหมายแล้ว นอกจากนี้ ทะเบียนข้อมูลถนน ตรอก ซอย ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร (กลุ่มรัตนโกสินทร์ จำนวน ๓ เขต คือ เขตปทุมวัน เขตสัมพันธวงศ์ และเขตบางรัก) ถือเป็น หลักฐานทางราชการที่ต้องตามกฎหมาย ส่วนการที่สำนักงานโยธา กรุงเทพมหานคร มีหนังสือ ที่ กท ๐๕๐๗/อ ๓๑๔๖ และที่ กท ๐๕๐๗/อ ๓๑๕๐ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๙ ถึงผู้ร้องสอดทั้งสองว่า จากการตรวจสอบความกว้างของถนนขอयरร่วมฤดี (ตามหนังสือ สำนักงานเขตปทุมวัน ที่ กท ๔๔๐๒/๓๒๔๒ ลงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๙) แจ้งว่า มีความกว้าง ๗.๕๐ เมตร - ๑๐.๔๐ เมตร ซึ่งจะทำให้อาคารดังกล่าวที่ยื่นแจ้งฯ ขัดกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕)ฯ เป็นหนังสือแจ้งที่สำคัญผิดในข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย การที่ สำนักงานโยธา กรุงเทพมหานคร มีหนังสือรวม ๒ ฉบับ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ปฏิบัติ ตามมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ หรือมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ จึงเป็นการแจ้งที่สำคัญผิดในข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ปฏิบัติตาม อำนาจหน้าที่โดยขอด้วยกฎหมายแล้ว

ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนไม่เป็นผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการที่ ขอयरร่วมฤดีมีความกว้างบางช่วงไม่ถึง ๑๐.๐๐ เมตร เนื่องจากผู้มีอำนาจหน้าที่ดูแลรักษา ที่สาธารณะสามารถเยียวยาแก้ไขให้มีการรื้อถอนออกไปได้ตามความจำเป็นเพื่อความปลอดภัย และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๓ ไม่ได้รับ ผลกระทบเสียหายใดๆ เพราะเป็นผู้พักอาศัยอยู่ในอาคารชุดลาเมซองซึ่งอยู่สุดขอयरร่วมฤดี ๒ มิได้พักอาศัยอยู่ริมขอयरร่วมฤดี และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ มิได้พักอาศัยอยู่ในขอयरร่วมฤดี ผู้ฟ้องคดี ทั้งยี่สิบสี่คนจึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและ วิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนยื่นฟ้องคดีนี้เกินกำหนด ๙๐ วัน นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว เนื่องจากผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะประธานกรรมการนิติบุคคลอาคารชุดลาเมซองร่วมฤดีกระทำการ แทนผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๓ ซึ่งเป็นผู้พักอาศัยในอาคารชุดดังกล่าวได้มี



/หนังสือ...

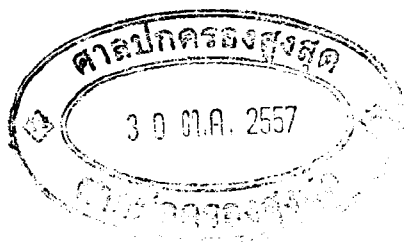
หนังสือ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๙ สอบถามความกว้างของซอยร่วมฤดีและซอยร่วมฤดี ๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ กท ๔๔๐๓/๑๙๗๒ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๔๙ แจ้งว่า ซอยร่วมฤดีมีความกว้างของเขตทางประมาณ ๑๐.๐๐ เมตร ตามเอกสารหลักฐานทะเบียนควบคุมที่สาธารณะของสำนักงานเขตปทุมวัน แต่สภาพปัจจุบันวัดได้จริงมีเขตทางกว้าง ๗.๘๐ เมตร - ๑๐.๔๐ เมตร ตามแผนที่สังเขป โดยผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนถือเอาหนังสือแจ้งตอบนี้เป็นมูลเหตุในการยื่นฟ้องคดีนี้ จึงต้องยื่นฟ้องคดีภายใน ๙๐ วันนับแต่วันดังกล่าว แต่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนยื่นฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๑ ซึ่งเกินกว่า ๙๐ วัน และกรณีไม่ต้องด้วยข้อยกเว้นตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน

ผู้ร้องสอดที่ ๑ ชี้แจงแก้คำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนไม่เป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดี เนื่องจากมิได้มีบ้านพักอาศัยอยู่ในพื้นที่เขตปทุมวันทั้งหมดจริง ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ชื่ออาคารชุดลาเมซอกร่วมฤดีก็อยู่ห่างจากอาคารที่ผู้ร้องสอดที่ ๑ ก่อสร้างประมาณ ๖๒.๘๘ เมตร มิได้กระทบกระเทือนสิทธิของผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนแต่อย่างใด ตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ จึงมิได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครอง เมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๘ ผู้ร้องสอดที่ ๑ ได้ยื่นแจ้งความประสงค์ ก่อสร้างอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ๑๘ ชั้น ชั้นใต้ดิน ๑ ชั้น จำนวน ๑ หลัง ๗๘ ห้อง ใช้เพื่อการพาณิชย์และที่อยู่อาศัย โรงแรม สำนักงาน จอดรถยนต์ โดยได้ยื่นหนังสือของสำนักงานเขตปทุมวัน ที่ กท ๔๔๐๓/๔๓๖๐ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๘ ที่รับรองเขตทางซอยร่วมฤดี กว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ตลอดแนวเป็นเอกสารประกอบ โดยทุกสำนักงานเขตต้องยึดถือหลักฐานทะเบียนควบคุมที่สาธารณะของสำนักงานเขตที่ใช้ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร มิใช่ยึดถือประกาศกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลงทะเบียนทางหลวงเทศบาล ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๒๗ ที่ออกตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๘ ตามที่สำนักการโยธายึดถือ ซึ่งยกเลิกไปแล้วตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ ฉะนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนอ้างว่ากรุงเทพมหานคร จะต้องใช้ระยะเขตทางของทะเบียนทางหลวงเทศบาล ปี พ.ศ. ๒๕๒๗ จึงไม่ถูกต้อง ส่วนการตรวจสอบความกว้างซอยร่วมฤดีตามหนังสือสำนักงานเขตปทุมวัน ที่ กท ๔๔๐๓/๔๓๖๐ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๘ กับหนังสือสำนักงานเขตปทุมวัน ที่ กท ๔๔๐๓/๑๙๗๒ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ไม่ขัดแย้งกัน เนื่องจากการพิจารณาเกี่ยวกับทางสาธารณะ สำนัก



/การโยธา...

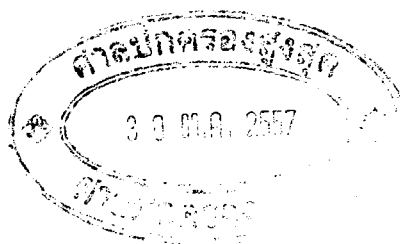
การโยธาจะต้องปฏิบัติตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ที่ ๑/๒๕๕๑ วันที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๑ กรณีความขัดแย้งระหว่างสำนักการโยธา และสำนักงานเขตลาดพร้าว เรื่องเกี่ยวกับความกว้างของถนน ซอยสาธารณะว่า การชี้แนวเขตทางเป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานปกครองท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องถิ่น พระพุทธศักราช ๒๕๕๗ ซึ่งหมายถึงผู้อำนวยการเขตในฐานะนายอำเภอ นอกจากนี้ การที่สำนักการโยธาได้มีหนังสือ ที่ กท ๐๙๐๗/ก.๑๙๘๐ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ แจ้งข้อทักท้วงให้ผู้ร้องสอดที่ ๑ แก้ไขแบบแปลนรวม ๑๗ รายการ โดยข้อ ๑๗ ระบุว่า สำนักงานเขตปทุมวันได้ตรวจสอบความกว้างของซอยร่วมฤดี เขตทางตามสภาพจริงกว้าง ๗.๘๐ เมตร ถึง ๑๐.๔๐ เมตร ทำให้อาคารที่ยื่นแจ้งฯ นี้ ขัดต่อข้อ ๒ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕)ฯ ผู้ร้องสอดที่ ๑ ไม่เห็นด้วย จึงได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ อุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ต่อมาสำนักควบคุมและตรวจสอบอาคาร กรมโยธาธิการและผังเมืองได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๗๑๐.๑/๔๕๘๗ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๑ แจ้งผลการอุทธรณ์ตามคำวินิจฉัย ที่ ๑๐๘/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๑ ว่าเมื่อข้อเท็จจริงในเรื่องความกว้างของซอยร่วมฤดียังไม่เป็นที่ยุติการมีหนังสือแจ้งข้อทักท้วงโดยอ้างว่า สำนักงานเขตปทุมวันได้ตรวจสอบความกว้างของซอยร่วมฤดี เขตทางตามสภาพจริงกว้าง ๗.๘๐ เมตร - ๑๐.๔๐ เมตร ทำให้อาคารที่ยื่นแจ้งฯ ขัดต่อข้อ ๒ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕)ฯ จึงเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงให้เพิกถอนหนังสือแจ้งข้อทักท้วง ที่ กท ๐๙๐๗/ก. ๑๙๘๐ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ เฉพาะรายการแนบท้ายคำสั่งข้อ ๑๗ และให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบข้อเท็จจริงให้เป็นที่ยุติแล้วจึงดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป และเมื่อพิจารณาหนังสือสัญญาให้กรรมสิทธิ์ที่ดิน ฉบับที่ ๑๗/๔๘๓ พ.ศ. ๒๕๖๕ ใบบรรองเจ้าของที่ดินข้างเคียง วันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๖๔ และสำเนาโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๖๐ เลขที่ดิน ๘๑ แบ่งเป็น (ก) สำเนาเอกสารหนังสือสัญญาให้กรรมสิทธิ์ที่ดิน แผนที่ต่อท้ายสัญญา ได้มาจากสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๔๘ (ข) สำเนาโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๖๐ เลขที่ ๘๑ ได้มีการอุทธรณ์ที่ดินเป็นสาธารณะ โดยพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมหลวงสรรพศาสตร์ศุภกิจ ได้ยกที่ดินให้เป็นถนนสาธารณะเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๗ (ปัจจุบันเป็นถนนเพลินจิต) พร้อมทั้งแบ่งแยกที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๖๐ เลขที่ดิน ๘๑ ออกอีก ๓ โฉนด คือ เลขที่ดิน ๒๓๐ เลขที่ดิน ๒๓๑ และเลขที่ดิน ๒๓๒ ต่อมา เจ้าพระยาอภัยราชามหาโยคีธรรมธร (หม่อมราชวงศ์ลม สุทัศน์ ณ อยุธยา) ได้อุทธรณ์ที่ดินเป็นถนนสาธารณะเพิ่มเติมอีกเมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๖๕



/โดยที่ดิน...

โดยที่ดินที่อุทิศเป็นสาธารณะปัจจุบันเป็นชอยร่วมฤดี พร้อมแบ่งแยกโฉนดที่ดินออกอีก ๑ โฉนด คือ เลขที่ดิน ๒๑๕ และเลขที่ดิน ๒๑๖ การแบ่งแยกโฉนดดังกล่าว มีลักษณะชัดเจนว่าเป็นเส้นตรง ซึ่งเมื่อวัดระยะจากใบรับรองเจ้าของที่ดินข้างเคียง วันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๔๖๔ แนบท้ายจำนวน ๔ ฉบับ ด้วยมาตราส่วน ๑ ต่อ ๒,๐๐๐ ตามผังการรังวัดวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๔๖๕ ชอยหรือถนนตัดใหม่ (ชอยร่วมฤดี) กว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ชอยร่วมฤดีจึงมีความกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ตั้งแต่ถนนเพลินจิตถึงสถานที่ก่อสร้างอาคารของผู้ร้องสอดที่ ๑

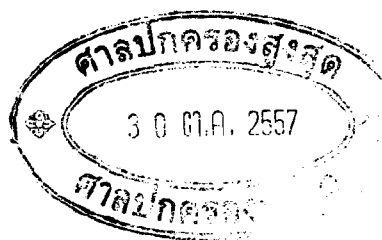
ผู้ร้องสอดที่ ๒ ซึ่งแจ้งแก้คำฟ้องโดยมีเนื้อหาสาระสำคัญส่วนใหญ่เช่นเดียวกับผู้ร้องสอดที่ ๑ และชี้แจงเพิ่มเติมว่า ได้ซื้อที่ดินโดยประสงค์จะก่อสร้างอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ๒๔ ชั้น ชั้นใต้ดิน ๒ ชั้น ๑ หลัง เพื่อใช้เป็นโรงแรม ๗๖ ห้อง สำนักงาน ภัตตาคาร พื้นที่ ๒๘,๘๘๗ ตารางเมตร และที่จอดรถยนต์จำนวน ๑๘๓ คัน ได้ยื่นแจ้งความประสงค์ก่อสร้างอาคาร และได้ใบรับแจ้งตามแบบ กทม.๖ เลขที่ ๖๑๐/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ โดยใช้เอกสารรับรองเขตทางชอยร่วมฤดีที่ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกให้แก่ผู้ร้องสอดที่ ๑ ต่อมา ได้ยื่นแจ้งความประสงค์ฯ ดัดแปลงอาคาร (ผังบริเวณ) โดยการเพิ่มที่ดินเพื่อขยายบริเวณด้านข้าง (ทิศใต้) ตามใบรับแจ้งฯ แบบ กทม. ๖ เลขที่ ๖๗๙/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๘ ต่อมา สำนักการโยธา ได้มีหนังสือ ที่ กท ๐๙๐๗/ก. ๕๘๙ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๔๙ แจ้งข้อทักท้วงการแจ้งความประสงค์ดัดแปลงอาคารของผู้ร้องสอดที่ ๒ โดยความข้อ ๑.๑๓ ว่า ที่ดินที่ตั้งของอาคารสูงหรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษ มีพื้นที่รวมกันไม่เกิน ๓๐,๐๐๐ ตารางเมตร ต้องติดถนนสาธารณะที่มีเขตทางกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร ตามข้อ ๒ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕)ฯ ซึ่งผู้ร้องสอดที่ ๒ ได้แก้ไขแบบแปลนตามหนังสือทักท้วงดังกล่าวทุกข้อ เว้นแต่ข้อ ๑.๑๓ เนื่องจากได้ใช้เอกสารรับรองเขตทางของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๘ ที่ระบุว่าเขตถนนชอยร่วมฤดีมีความกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ผิวจราจรกว้าง ๗.๕๐ เมตร ตลอดแนว ผู้ร้องสอดที่ ๒ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ แจ้งผู้อำนวยการสำนักการโยธาเพื่อแก้ไขแบบอาคารแล้ว ต่อมา เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ลงนามรับแจ้งตามแบบ กทม.๖ เลขที่ ๕๑๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ ให้กับผู้ร้องสอดที่ ๒ ซึ่งขณะนี้ได้ก่อสร้างอาคารเสร็จเรียบร้อยแล้ว อยู่ระหว่างขอใบรับรองอาคาร (อ.๖) ตามมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร



/พ.ศ. ๒๕๒๒...

พ.ศ. ๒๕๒๒ กรณีดังกล่าวขอยุบรวมฤทธิเป็นถนนสาธารณะตามที่มีการอุทธรณ์ให้เทศบาลตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๖๔ และมีความกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ตลอดสาย

ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนคัดค้านคำให้การว่า การแก้ไขเบี่ยงหักเป็นที่สาธารณะเมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๗ ในโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๖๐ เลขที่ดิน ๘๑ ตั้งอยู่ที่ทุ่งบางกะปิ ผังใต้ในเขตอำเภอบางกะปิ พระนคร จำนวน ๑ ไร่ ๓ งาน ๓๘ ตารางวา ทิศเหนือจดถนนกรุงเทพ-สมุทรปราการ (ถนนเพลินจิต) และต่อมา วันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๖๕ ได้แบ่งแยกที่ดินในโฉนดเดียวกันเพิ่มอีก ๒ งาน ๕๓ ตารางวา ทำให้ถนนทางทิศเหนือมีความกว้าง ๑๒ เมตร ติดกับถนนกรุงเทพ - สมุทรปราการ และมีแนวถนนจากทิศเหนือลงทิศใต้ตลอดแนวเขตที่ดินเลขที่ ๘๑ มาจดที่ดินเลขที่ ๑๑๙ ซึ่งมีข้อความว่า แยกเป็นถนนสาธารณะประโยชน์นั้น ไม่มีแผนที่รังวัดของทางราชการแสดงให้เห็น ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอ้างว่า เจ้าหน้าที่รังวัดได้วัดความกว้างของถนนตามรูปแผนที่และคำนวณโดยใช้มาตราส่วน ๑ ต่อ ๒,๐๐๐ ได้ความกว้างของที่สาธารณะประโยชน์ทางทิศเหนือ ๔๐ เมตร ทิศใต้ ๑๐ เมตร แผนที่ดังกล่าวมีเส้นแบ่งเป็นเส้นประจึงนำมาเป็นหลักฐานแสดงความกว้างแน่นอนไม่ได้ ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอ้างว่ามีเจ้าของที่ดินหลายรายได้อุทธรณ์ที่ดินในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๖๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๖๘ โฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๕๖ เลขที่ดิน ๑๑๙ โฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๕๗ เลขที่ดิน ๑๒๐ และเลขที่ดิน ๑๓๗ ให้เป็นถนนต่อลงมาทางทิศใต้ถึงคลองนางหงส์ (ชุมชนข้างโบสถ์วัดมหาไถ่) ระบุในรูปแผนที่มาตราส่วน ๑ ต่อ ๒,๐๐๐ ว่า ถนนตัดใหม่ (ยาวประมาณ ๘๓๐ เมตร) นั้น ไม่มีหลักฐานว่าอุทธรณ์ตรงส่วนใดให้เป็นถนนและมีความกว้างยาวเท่าใด และแผนที่ข้างที่ดินแปลงที่ ๑๑๙ ไม่มีข้อความว่าเป็นถนน มีแต่ข้อความ "ถนน" อยู่ทางด้านทิศเหนือ (ระหว่างแปลงที่ ๘๑ และ ๘๒) และทิศใต้ของที่ดินแปลงที่ ๑๑๙ และต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๖๘ เจ้าของที่ดินแปลงที่ ๑๒๐ ได้ทำการรังวัดถนนตัดใหม่เฉพาะที่ดินเลขที่ ๑๒๐ และนำแผนที่รังวัดวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๖๕ มาแสดงต่อศาล เป็นรูปแผนที่รังวัดก่อนแบ่งเป็นแปลงย่อยวัดได้ความยาวในแผนที่ประมาณ ๒๕ เซนติเมตร และมีเส้นแบ่งแยกจากเส้นหน้าคู่กับเส้นประ ต่อมา วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ ได้มีการแบ่งที่ดินแปลงเลขที่ ๑๒๐ ปรากฏในรูปแผนที่แบ่งแยกที่ดินออกเป็น ๗ แปลง คือ แปลงเลขที่ ๑๓๓ เลขที่ ๑๓๔ เลขที่ ๑๘๗ เลขที่ ๑๒๐ (แปลงคง) เลขที่ ๗๖ เลขที่ ๗๕ เลขที่ ๗๔ มีเลขที่มุมเขตทั้ง ๔ มุมของที่ดินแปลงเลขที่ ๑๒๐ เดิม ปรากฏตรงกับเลขที่มุมเขตที่ดินแปลงเลขที่ ๑๓๓ ทางทิศเหนือ และแปลงเลขที่ ๗๔ ทางทิศใต้ รวมความยาว ๗ แปลง ได้เท่ากับความยาวของแปลงเลขที่ ๑๒๐ เดิม ตามบันทึก



/ในรูปแผนที่...

ในรูปแผนที่ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๔๖๕ เหลือความยาวของที่ดินแปลงเลขที่ ๑๒๐ (แปลงคง) เพียงประมาณ ๑๕๐ เมตร วัดในแผนที่ได้ประมาณ ๗.๕ เซนติเมตร มาตรฐาน ๑ ต่อ ๒,๐๐๐ คุณได้ประมาณ ๑๕๐ เมตร ถ้าวัดระยะระหว่างเส้นหนากับเส้นประนั้น มีความคลาดเคลื่อนสูง เนื่องจากเส้นหนามีความหนาประมาณ ๑ มิลลิเมตร ถ้าวัดจากด้านในของเส้นหนาไปถึงเส้นประจะได้ ๔ มิลลิเมตร และคุณด้วย ๒,๐๐๐ (๑ มิลลิเมตร เทียบได้เท่ากับ ๒ เมตร) จะได้ ๘ เมตร ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่สามารถอ้างว่าซอยร่วมฤดีกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ในขณะนั้น เนื่องจากไม่ถูกต้องตามหลักวิธีการและตามระเบียบกรมที่ดินในการรังวัดที่ดิน เฉพาะแปลง เส้นประที่ปรากฏบนแผนที่ดังกล่าวเป็นการแสดงถนนสาธารณะหรือลำรางสาธารณะประโยชน์โดยประมาณซึ่งไม่ได้เข้ามาตรฐานแต่ประการใด ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ให้การว่า เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๘ เจ้าพระยาอภัยราชามหาอุทิศธรรมธร เจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดิน เลขที่ ๑๒๐ ได้นำเจ้าหน้าที่ทำการรังวัดสอบเขต เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๔๖๘ มีความยาวประมาณ ๑๕๐ เมตร ปรากฏตามใบรับรองเจ้าของที่ดินข้างเคียงมีผู้แทนนายอำเภอปทุมวัน เป็นผู้ลงนามแนวเขตถนนตัดใหม่ที่ติดกับที่ดินเลขที่ ๑๒๐ (แปลงคง) ในฐานะผู้จัดการรักษาทางสาธารณะถนนตัดใหม่ นั้น เอกสารดังกล่าวเป็นเพียงการรับรองแนวเขตที่ดินข้างเคียง โดยเจ้าของที่ดินแปลงที่ ๗๖ แปลงที่ ๒๑๖ แปลงที่ ๑๒๓ และแปลงที่ ๒๒๖ โดยผู้แทนนายอำเภอปทุมวัน ระบุว่าถนนตัดใหม่ เฉพาะที่ติดกับที่ดินแปลงที่ ๑๒๐ (แปลงคง) ที่มีสภาพตามแผนที่การรังวัดได้ความยาวประมาณ ๑๕๐ เมตร เท่านั้น เอกสารดังกล่าว ไม่ปรากฏว่าได้มีการรับรองเขตทางถนนตัดใหม่ว่ามีความกว้างเท่าใด ส่วนที่เจ้าพนักงานที่ดิน รังวัดแบ่งแยกที่ดินแปลงเลขที่ ๙๒ เมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๒๒ เพื่อแบ่งแยกที่ดินที่ถูกเวนคืนเพื่อสร้างทางด่วน และทำให้ถนนตัดใหม่ (ซอยร่วมฤดี) ที่มีผู้อุทิศมีความกว้างอย่างน้อยที่สุด ๑๐ เมตร ตั้งแต่เวลาที่มีการอุทิศให้ นั้น เป็นการรังวัดเฉพาะแปลงไม่ได้มีการรังวัดที่ดินฝั่งตรงข้ามหรือรังวัดเขตทางซอยร่วมฤดี จึงไม่อาจกล่าวอ้างได้ว่า ซอยร่วมฤดี มีความกว้าง ๑๐ เมตร กรณีดังกล่าวในวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๒ ศาลปกครองชั้นต้น เค้นเผชิญสืบตรวจสอบสถานที่วัดความกว้างของเขตทางซอยร่วมฤดี วัดจากมุมรั้วที่ดินแปลงที่ ๙๒ ซึ่งเป็นมุมรั้วร่วมกันกับที่ดินแปลงที่ ๙๙ ไปยังรั้วของที่ดินฝั่งตรงข้ามได้ ๙.๑๕ เมตร และเจ้าของที่ดินแปลงเลขที่ ๙๙ ยืนยันว่า ที่ดินของตนมีแนวเขตปรากฏอยู่ที่มุมรั้วด้านที่ติดกับที่ดินแปลงที่ ๑๐๐ โดยมีหลักเขตที่ดินปรากฏอยู่ ถนนซอยร่วมฤดีจึงมีความกว้างตามสภาพภูมิศาสตร์ที่เป็นอยู่ในปัจจุบันไม่ถึง ๑๐ เมตร ตลอดแนว ส่วนทะเบียน



/ข้อมูลถนน...

ข้อมูลถนน ตรอก ซอย ในกลุ่มรัตนโกสินทร์ (รวบรวม ณ วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๗) ที่เก็บไว้ที่สำนักงานเขตปทุมวัน ระบุว่า ซอยร่วมฤดีจากถนนเพลินจิตถึงถนนวิฑูเขตถนน กว้าง ๑๐ เมตร ผิวจราจรกว้าง ๗.๕๐ เมตร นั้น ขัดแย้งกับข้อมูลทะเบียนที่สาธารณะ กลุ่มรัตนโกสินทร์ที่เก็บรักษาอยู่ที่กองรังวัดและแผนที่ที่ดิน สำนักงานโยธา ที่ระบุว่า กว้าง ๓ เมตร ถึง ๑๐ เมตร การที่สำนักงานเขตปทุมวันอ้างสภาพตามกฎหมายของถนนตัดใหม่ว่า เขตถนนมีความกว้าง ๑๐ เมตร เท่ากันตลอดสายตั้งแต่มีผู้บริจาคให้ในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ ถึง พ.ศ. ๒๕๖๘ จึงไม่มีหลักฐาน แต่สำนักงานเขตปทุมวันยังได้ออกหนังสือรับรองเขตทาง เป็นหลักฐานความกว้างของเขตทาง ๑๐ เมตร ตลอดแนวไม่ถูกต้องตรงตามสภาพภูมิศาสตร์ ที่แท้จริงและสภาพตามกฎหมาย จึงถือเป็นสภาพตามกฎหมายว่ามีความกว้าง ๑๐ เมตร เท่ากันตลอดสายไม่ได้ อีกทั้ง ตามที่สำนักงานเขตปทุมวันกำหนดทะเบียนไว้เองในวันที่ รวบรวมทะเบียนเมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๗ ทั้งยังไม่มีหลักฐานว่าเคยเป็นทางสาธารณะ กว้าง ๑๐ เมตร มาก่อนตามที่กล่าวอ้าง เห็นได้จากความเห็นของคณะกรรมการกรุงเทพมหานคร ที่ตรวจสอบความกว้างซอยร่วมฤดี กล่าวคือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และปลัดกรุงเทพมหานคร มีคำสั่งให้สำนักงานเขตปทุมวันหาหลักฐานมาแสดงความกว้างของซอยร่วมฤดีตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. ๒๕๔๙ รวมทั้งคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๕๑๒/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๑ แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาและตรวจสอบความกว้างของเขตทางซอยร่วมฤดี มีการประชุม ๓ ครั้ง โดยการประชุมครั้งแรกเมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑ เห็นว่า หลักฐานที่ระบุว่า ซอยร่วมฤดีมีความกว้าง ๑๐ เมตร ตลอดแนวมีเพียงทะเบียนควบคุมที่สาธารณะของ สำนักงานเขตปทุมวันเท่านั้น ส่วนหลักฐานอื่นๆ ระบุว่า ซอยร่วมฤดีแต่ละช่วงส่วนใหญ่ กว้างไม่ถึง ๑๐ เมตร ซึ่งขัดแย้งกัน และที่ประชุมมีมติให้สำนักงานเขตปทุมวันตรวจสอบ ทะเบียนควบคุมที่สาธารณะว่ามีความถูกต้องชัดเจนเพียงใดเพื่อประกอบการพิจารณา ครั้งที่ ๒ วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๑ ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รายงานผลการตรวจสอบทะเบียนควบคุม ที่สาธารณะของสำนักงานเขตปทุมวัน โดยได้แสดงหลักฐานที่มาของทะเบียนควบคุม ที่สาธารณะ คือ แผนที่กรมที่ดินวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๒๒ เปรียบเทียบกับแผนที่ของ กรมที่ดินวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ ของที่ดินแปลงเลขที่ ๙๒ ของบริษัท ควอลิตี้เ็นส์ จำกัด (มหาชน) โดยชี้แจงต่อที่ประชุมว่า ที่ดินแปลงที่ ๙๒ มีช่วงหนึ่งความกว้างเพิ่มขึ้น ๓.๖๑ เมตร (จาก ๔๕.๒๐ เมตร เป็น ๔๘.๘๑ เมตร) ซึ่งกรณีตัวเลข ๔๘.๘๑ เมตร นั้น ไม่ใช่ความกว้างของที่ดินแต่เป็นระยะระหว่างจุดตั้งกล้องรังวัด และยังแจ้งต่อที่ประชุมว่า



/เจ้าของที่ดิน...

เจ้าของที่ดินแปลงเลขที่ ๙๒ ทำเรื่องการรังวัดสอบเขต แต่สำนักงานเขตปทุมวันคัดค้าน เขตทางสาธารณะ เจ้าของที่ดินจึงขออนุญาตการรังวัดสอบเขต จึงถือว่าชอยร่วมฤดีช่วงแปลง ที่ดินดังกล่าวที่อ้างว่ามีความกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐ เมตร ไม่เป็นความจริง ที่ประชุมจึงมีมติ ให้สำนักงานเขตปทุมวันแสดงหลักฐานการอุทิศที่สาธารณะที่แสดงว่าชอยร่วมฤดีกว้าง ไม่น้อยกว่า ๑๐ เมตร ตลอดแนวจากถนนเพลินจิตถึงบริเวณที่ตั้งของอาคาร สำหรับการประชุมครั้งที่ ๓ เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ในวาระเรื่องการตรวจสอบหลักฐาน การอุทิศที่สาธารณะของชอยร่วมฤดี ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แสดงสำเนาโฉนดการแบ่งหัก ที่ดินการอุทิศที่สาธารณะเมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๕ ที่ประชุมเห็นว่า มิได้แสดงมาตราส่วนและขนาด อาจไม่เท่าฉบับจริง แต่ผู้แทนสำนักงานเขตปทุมวันไม่สามารถหาหลักฐานการอุทิศ ที่สาธารณะไม่น้อยกว่า ๑๐ เมตร ได้ ส่วนการรังวัดเมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ สำนักงานเขตปทุมวันเป็นผู้นำการรังวัดซึ่งจุดเขตทางชอยร่วมฤดีสภาพจริงทางภูมิศาสตร์ บริเวณที่รังวัดส่วนใหญ่กว้างไม่ถึง ๑๐ เมตร เนื่องจากมีการก่อสร้างล้ำเข้ามาในถนน และ ผิดจรรยาในปัจจุบัณกว้าง ๗.๕๐ เมตร ขัดแย้งกับการวัดโดยสำนักงานเขตปทุมวันเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๙ ได้ผิดจรรยากว้าง ๖.๑๐ เมตร ถึง ๖.๓๐ เมตร และยังเป็นสภาพจริงในปัจจุบัน และจะอ้างว่าเจ้าของที่ดินรุกล้ำทำให้ผิดจรรยาแคบกว่า ๗.๕๐ เมตร ไม่ได้ และการประเมิน ราคาที่ดินโดยกรมธนารักษ์ ปี พ.ศ. ๒๕๕๑ ถึง พ.ศ. ๒๕๕๔ ระบุความกว้างผิดจรรยาตามที่เขียน ข้อความผิดจรรยา ค.ส.ล. ๖ เมตร ของชอยร่วมฤดีได้ตามสภาพจริง สอดคล้องกับความกว้าง ในการลงทะเบียนทางหลวง วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๒๗ ว่าผิดจรรยากว้างประมาณ ๖ เมตร นอกจากนี้ สภาพทางเท้าบางช่วงไม่มีทางเท้า และผิดจรรยาสภาพจริงกว้างเพียงประมาณ ๖ เมตร รถยนต์หรือรถดับเพลิงขนาดใหญ่สวนกันไม่ได้ ทำให้การจราจรติดขัด นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่สำนักงานเขตปทุมวันไม่มีหลักฐานว่าชอยร่วมฤดีกว้าง ๑๐ เมตร ตลอดแนว ตั้งแต่ มีผู้อุทิศให้ในปี พ.ศ. ๒๔๕๗ ถึง พ.ศ. ๒๔๖๘ และได้ชี้แนวเขตทางกว้าง ๑๐ เมตร แต่ฝ่ายเดียว แล้วให้เจ้าหน้าที่ที่ดินทำแผนที่ตามที่สำนักงานเขตปทุมวันกำหนด เจ้าของที่ดินไม่ยอม ลงชื่อรับรองและได้ทำหนังสือคัดค้านไว้ เมื่อสำนักการโยธาตรวจสอบพบว่าความกว้าง ที่รับรองมาเกินความจริงประกอบกับมีผู้ร้องเรียน สำนักการโยธาจึงขอให้สำนักงานเขตปทุมวัน ผู้มีหน้าที่ดูแลที่สาธารณะทำการวัดตรวจสอบและรังวัด ซึ่งผลไม่ตรงกับความกว้างใน ใบรับรองเขตทาง สำนักการโยธาจึงมีอำนาจให้สำนักงานเขตปทุมวันสั่งระงับ แต่สำนักงาน เขตปทุมวันละเลยต่อหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติและปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร



โดยปล่อยให้...

โดยปล่อยให้ผู้ร้องสอดทั้งสองก่อสร้างอาคารที่ขัดต่อกฎหมายจนแล้วเสร็จ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหน้าที่รับผิดชอบรักษาที่สาธารณะ ไม่ได้ดำเนินการเรื่องความกว้างของซอยร่วมฤดีให้เป็นที่ยุติในเวลาอันสมควรจนมีการก่อสร้างอาคารพิพาทตลอดมา จึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติและเป็นการปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร

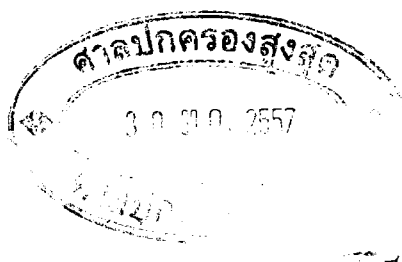
ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนเป็นเจ้าของที่ดินที่ตั้งอยู่ในซอยร่วมฤดีและซอยร่วมฤดี ๒ ติดกับสถานที่ก่อสร้างอาคารดังกล่าว ซึ่งต้องสัญจรไปมาผ่านซอยร่วมฤดีสู่ถนนใหญ่ การสร้างโรงแรมจำนวนหลายร้อยห้องในซอยที่แคบกว่าที่กฎกระทรวงกำหนดย่อมมีผลกระทบทำให้เกิดความเดือดร้อนเสียหายต่อผู้อาศัยในซอยร่วมฤดีและต่อมหาชนด้านความปลอดภัย การจราจร กรณีเกิดเพลิงไหม้ทำให้การดับเพลิงไม่สะดวกเพลิงลุกลามได้ง่าย ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนจึงมีสิทธิฟ้องคดีนี้ นอกจากนั้น คดีนี้เป็นคดีมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ส่วนกรณีถนนซอยร่วมฤดีมีอาคารสูงขนาด ๑๕ ชั้น ถึง ๕๒ ชั้น อยู่ติดกับถนนหลายอาคารซึ่งได้ปลูกสร้างอยู่ก่อนแล้วเป็นเวลานานนั้น เกิดขึ้น ๒ กรณี กรณีที่หนึ่งเป็นอาคารสูงที่สร้างก่อนกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕)ฯ มีผลบังคับใช้ และกรณีที่สองอาคารสูงที่ติดกับถนนกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐ เมตร ตลอดแนวไปถึงถนนวิหุญ และกรณีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนได้ติดตามผลการรังวัดการหาข้อยุติกรณีความกว้างของซอยร่วมฤดีจากสำนักงานเขตปทุมวันและกรุงเทพมหานครมาโดยตลอดตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๙ และได้ร้องเรียนต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยตั้งแต่วันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ และร้องเรียนต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตั้งแต่วันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๑ จนกระทั่งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงจากกรุงเทพมหานครเมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๑ เมื่อนับถึงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นวันที่ฟ้องคดียอมไม่เกินกำหนด ๙๐ วัน และเป็นการฟ้องคดีเพื่อประโยชน์สาธารณะ

ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนคัดค้านคำชี้แจงของผู้ร้องสอดทั้งสองว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนเป็นผู้อยู่อาศัยในซอยร่วมฤดีที่มีการปลูกสร้างอาคารพิพาท จึงได้รับความเดือดร้อนจากปัญหาจราจร อุบัติเหตุ ความเสี่ยงภัยจากอัคคีภัย ซึ่งเป็นผลโดยตรงจากการใช้อาคารพิพาท จึงเป็นผู้เสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองปล่อยให้มีการก่อสร้างอาคารโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมายแล้ว ส่วนที่ผู้ร้องสอดทั้งสองอ้างว่า ต้องยึดถือหลักฐานทะเบียนข้อมูล ถนน ตรอก ซอยในพื้นที่กรุงเทพมหานคร ซึ่งอยู่ในความครอบครองของกองสำรวจและแผนที่ที่ดิน สำนักการโยธา นั้น ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนเห็นด้วย เพราะสำนักการโยธาได้มี



/หนังสือ...

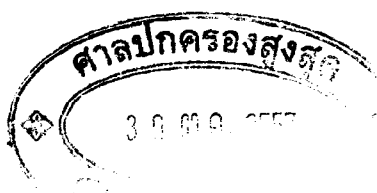
หนังสือ ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๒ แจ้งตอบผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ขอยร่วมฤดี เขตปทุมวัน มีเขตทางกว้าง ๓.๐๐ เมตร ถึง ๑๐.๐๐ เมตร สอดคล้องกับประกาศของกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลงทะเบียนทางหลวงเทศบาล ประกาศ ณ วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๒๗ ส่วนที่ผู้ร้องสอดที่ ๒ อ้างเรื่องการรับรองเขตทางขอยร่วมฤดี ตามหนังสือสำนักงานเขตปทุมวัน ที่ กท ๔๔๐๓/๔๘๘๑ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๔๘ ซึ่งเป็นลักษณะเดียวกับหนังสือ ที่ กท ๔๔๐๓/๔๓๖๐ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๘ ที่ตอบเรื่องเขตทางแก่ผู้ร้องสอดที่ ๑ ว่า ได้ตรวจสอบความกว้างของขอยดังกล่าวแล้ว (ไม่ใช่ตรวจสอบทะเบียนที่สาธารณะ) ปรากฏว่า ขอยร่วมฤดีเขตถนนมีความกว้าง ๑๐ เมตร ตลอดแนวนั้น ขัดแย้งกับหนังสือสำนักงานเขตปทุมวัน ที่ กท ๔๔๐๓/๓๒๔๒ ลงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ซึ่งตอบสำนักงานการโยธาที่ขอให้ตรวจสอบอีกครั้ง ระบุว่า ความกว้างเขตทางประมาณ ๑๐ เมตร ตามเอกสารหลักฐานทะเบียนควบคุมที่สาธารณะ แต่สภาพปัจจุบันวัดได้จริง ๗.๘๐ เมตร ถึง ๑๐.๔๐ เมตร ตามแผนที่สังเขป และขัดแย้งกับหนังสือสำนักงานเขตปทุมวัน ที่ ๔๔๐๓/๑๙๗๒ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ซึ่งตอบว่า ขอยร่วมฤดีมีความกว้างเขตทางประมาณ ๑๐ เมตร ตามหลักฐานทะเบียนควบคุมที่สาธารณะ ซึ่งไม่เหมือนกับหนังสือ ๒ ฉบับแรก แสดงว่าสำนักงานเขตปทุมวันไม่ได้ทำการตรวจสอบขอยร่วมฤดีต่อเนื่องโดยตลอดดังที่ได้ให้การรับรองกับสำนักงานการโยธาและผู้ร้องสอดที่ ๑ ในครั้งแรก เห็นได้ว่า มีความขัดแย้งกับผลการรังวัดวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ และวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ และขัดแย้งกับผลการรังวัดในวันที่ศาลปกครองชั้นต้นเดินเผชิญสืบ เมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๒ ส่วนที่ผู้ร้องสอดที่ ๑ อ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้ที่มีอำนาจหน้าที่ดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินหรือทรัพย์สินของแผ่นดินนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหน้าที่ดังกล่าวจริง แต่ไม่มีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดเขตทางขอยร่วมฤดีกว้าง ๑๐ เมตร ตลอดแนวเอาเองโดยไม่มีหลักฐาน และยังขัดแย้งกับหลักฐานเอกสารในเรื่องมีผู้อุทิสที่ดินและขัดแย้งกับหลักฐานทะเบียนที่สาธารณะ กลุ่มรัตนโกสินทร์ รวบรวม ณ วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๗ ที่เก็บรักษาอยู่ที่กองรังวัดและแผนที่ที่ดิน สำนักงานการโยธา นอกจากนี้ ยังขัดกับประกาศกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลงทะเบียนทางหลวงเทศบาล ฉบับลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๒๗ และขัดกับผลการรังวัดขอยร่วมฤดี นอกจากนี้ การที่ผู้ร้องสอดที่ ๑ ได้ขอรังวัดรวมที่ดินเมื่อประมาณเดือนพฤษภาคม ๒๕๔๘ และขอรังวัดแยกโฉนดในนามเดิมเมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๘ ตรงกับการวัดในการเดินเผชิญสืบตรวจสอบสถานที่ของศาลปกครองชั้นต้นที่วัดจากตำแหน่งรั้วเดิมห่างจากเสาพาดสาย



/๒๐ เซนต์เมตร...

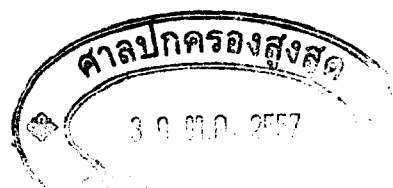
๒๐ เซนติเมตร วัดได้ ๙.๔๓ เมตร และใกล้เคียงกับความกว้างในแผนที่การรังวัดจุดที่ ๖ ตรงตำแหน่ง มร.๑๕ (มุมรั้วของผู้ก่อสร้าง) และ มร.๑๖ (มุมรั้วด้านทิศเหนือซอยร่วมฤดี ๒) ในแผนที่รังวัด (วันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐) ตรงบริเวณนั้น กรมที่ดินแสดงในแผนที่วัดเขตทางได้ ๙.๒๘๓ เมตร และ ๙.๖๕๘ เมตร ตามลำดับ และใกล้เคียงกับผลการรังวัดวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๙ วัดได้ ๙.๔๕ เมตร จึงเป็นหลักฐานชัดเจนที่แสดงว่า เขตทางที่กว้างไม่ถึง ๑๐ เมตร นั้นไม่ได้เกิดจากแนวรั้วของผู้ร้องสอดที่ ๑ รุกล้ำที่สาธารณะอันเป็นเหตุที่ผู้ร้องสอดที่ ๑ อ้างถอยรั้วไป ส่วนที่ผู้ร้องสอดที่ ๑ อ้างรายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ครั้งที่ ๙๒๗-๓๔/๒๕๕๙ วันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๙ ว่า หัวหน้าฝ่ายโยธา สำนักงานเขตปทุมวันในฐานะเจ้าพนักงานปกครองท้องที่ ตามพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ ได้ยืนยันว่า ตามหลักฐานทางทะเบียนซอยร่วมฤดี มีความกว้าง ๑๐ เมตร และผู้ร้องสอดที่ ๑ ได้ชี้แจงต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ว่า จากการตรวจสอบเอกสารกรมที่ดินพบว่า ซอยร่วมฤดีตามโฉนดที่ดินปี พ.ศ. ๒๔๖๕ มีประชาชนอุทิศที่ดินให้เป็นทางสาธารณประโยชน์กับเทศบาล (ซอยร่วมฤดีในปัจจุบัน) มีความกว้าง ๑๐ เมตร นั้น เป็นการชี้แจงที่ไม่มีหลักฐาน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้นำเอกสารเป็นแผนที่จำลองของซอยร่วมฤดี ณ วันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๖๕ ชี้แจงต่อคณะทำงานตรวจสอบเขตทางว่า ซอยร่วมฤดีกว้าง ๑๐ เมตร ตลอดแนว ซึ่งคณะทำงานที่แต่งตั้งโดยปลัดกรุงเทพมหานครตามคำสั่งที่ ๓๕๑๒/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๑ ได้คัดค้านเอกสารฉบับนี้ว่าไม่ใช่หลักฐาน และปลัดกรุงเทพมหานครสั่งการให้หาหลักฐานเขตทางกว้าง ๑๐ เมตร มาแสดงให้ได้ภายใน ๓๐ วัน โดยไม่ต้องรอการตัดสินใจของศาลปกครองกลาง สำนักงานเขตปทุมวันก็ยังไม่สามารถหาได้ ส่วนที่สำนักงานเขตปทุมวันได้เคยมีหนังสือ ที่ กท ๔๔๐๓/๑๒๑๕ ลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๗ แจ้งบริษัท แสนสิริ จำกัด (มหาชน) ว่าซอยร่วมฤดีจากถนนเพลินจิตถึงถนนวิฑูรย์มีความกว้าง ๑๐ เมตร นั้น ไม่ได้รับรองว่าเขตทางซอยร่วมฤดีกว้าง ๑๐ เมตร ยาวต่อเนื่องกันตลอดแนว เห็นได้จากหนังสือสำนักงานเขตปทุมวัน ที่ กท ๔๔๐๓/๑๔๘๓ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๑ แจ้งบริษัท แสนสิริ จำกัด (มหาชน) รับรองเขตทางกว้าง ๑๐ เมตร เฉพาะระยะทางยาว ๒๔๐ เมตร เท่านั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การเพิ่มเติมว่า ข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำให้การและเอกสารท้ายคำให้การชุดหมายเลข ๑ ถึงหมายเลข ๔ แสดงชัดแจ้งว่า ถนนสาธารณะ (ซอยร่วมฤดีในปัจจุบัน) มีความกว้าง ๑๐ เมตร เท่ากันตลอดสาย ซึ่งหากศาลมีคำสั่งไต่สวน



/หรือส่งกรมที่ดิน...

หรือสิ่งกรมที่ดินให้จัดส่งช่างแผนที่และช่างรังวัดมาอธิบายแผนที่ที่ยอมได้ความชัดเจน นอกจากนี้ ผลการตรวจสอบสถานที่พิพาทโดยการเผชิญสืบของศาลปกครองชั้นต้นตามที่ คู่กรณีตกลงร่วมกันที่จะรังวัด ๑๑ จุด ปรากฏว่า จุดที่หนึ่ง บริเวณปากซอยด้านถนนเพลินจิต ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเป็นผู้นำชี้ความกว้างของถนนได้ ๑๐.๑๐ เมตร โดยผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คน ไม่ได้โต้แย้ง แสดงว่าขอร่วมฤดีเกิดจากการอุทธรณ์ที่ดินให้เป็นถนนสาธารณะประโยชน์กว้าง เท่ากัน ๑๐ เมตร ตลอดสาย มิฉะนั้นจะไม่มีจุดที่กว้างเกิน ๑๐.๐๐ เมตร และตามรูป แผนที่ดินรังวัดอุทธรณ์ให้มีลักษณะเป็นเส้นตรง และเส้นซ้ายขวาที่แสดงความกว้างของถนน เป็นเส้นขนานจึงบ่งชี้ว่าถนนนี้มีความกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร เท่ากันตลอดสาย และผลการรังวัด สอดคล้องกับคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองว่าตามหลักฐานการอุทธรณ์ให้ถนนขอร่วมฤดี เฉพาะจุดนี้กว้าง ๑๒ เมตร ส่วนจุดอื่นๆ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองและผู้ร้องสอดทั้งสองชี้ตาม หลักฐานการอุทธรณ์ให้ก็ปรากฏว่าได้ความกว้างกว่า ๑๐ เมตร ทั้งสิ้น แม้ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คน จะนำชี้เบี่ยงเบนไปโดยไม่รับรู้หลักฐานการอุทธรณ์ให้ก็ปรากฏว่ายังได้ความกว้างที่ใกล้เคียง ๑๐ เมตร คือ ได้ความกว้างระหว่าง ๙.๑๖ เมตร ถึง ๙.๔๓ เมตร ซึ่งเป็นความกว้างที่ขาดหายไป เนื่องจากมีการก่อสร้างอาคารรुकล้ำถนนขอร่วมฤดีอย่างเห็นได้ชัดเจน โดยเฉพาะจุดที่เจ็ด และจุดที่แปด ซึ่งผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนนำชี้เองก็ยังวัดได้ความกว้าง ๑๐.๓๒ เมตร ถึง ๑๐.๔๖ เมตร สอดคล้องกับแผนที่ระวางและหลักฐานการอุทธรณ์ให้เป็นถนนสาธารณะกว้าง ๑๐ เมตร เพราะถ้า ถนนสาธารณะที่อุทธรณ์ให้มีความกว้างไม่ถึง ๑๐.๐๐ เมตร แล้วจะไม่มีทางรังวัดได้ความกว้าง เกินกว่า ๑๐.๐๐ เมตร ได้หลายจุดกระจายไปตลอดสาย ความกว้างโดยรวมของถนนขอร่วมฤดี สอดคล้องกับความกว้างของถนนที่อุทธรณ์ให้ตามหลักฐานในเอกสารท้ายคำให้การหมายเลข ๑ ถึงหมายเลข ๔ เมื่อหลักฐานการอุทธรณ์ที่ดินให้เป็นถนนสาธารณะซึ่งได้แก่ ถนนขอร่วมฤดี ในปัจจุบันระบุชัดว่าอุทธรณ์เป็นถนนกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร เท่ากันตลอดสาย สภาพที่แท้จริงจึงเป็น ถนนสาธารณะที่กว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ตลอดสาย การรังวัดบางจุดกว้างไม่ถึง ๑๐.๐๐ เมตร เกิดจากการปลูกสร้างอาคารรुकล้ำซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองที่จะดำเนินการต่อไป แต่มิใช่จะถือเอาสภาพชั่วคราวที่มีการรुकล้ำมากแล้วอ้างว่าถนนขอร่วมฤดีกว้างไม่ถึง ๑๐.๐๐ เมตร โดยฝ่าฝืนต่อสภาพที่แท้จริงและสภาพตามกฎหมาย อีกทั้งมีเจ้าของที่ดิน ที่มีบริเวณติดกับถนนขอร่วมฤดีหลายรายได้ทำบันทึกยอมรับว่าได้ก่อสร้างรुकล้ำ ถนนสาธารณะขอร่วมฤดีจริงอันเป็นข้อพิสูจน์ว่าถนนขอร่วมฤดีมีสภาพที่แท้จริงและ ตามกฎหมายกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ตลอดสาย



/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนชี้แจงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเพียงแต่กล่าวอ้างถึงเขตทาง
 ขอยร่วมฤดีกว้าง ๑๐ เมตร ตามที่ลงทะเบียนที่สาธารณะไว้และอ้างการอุทฺธิที่ดินบางแปลง
 ให้เป็นถนนสาธารณะมีความกว้าง ๑๐ เมตรเท่ากันตลอดสาย โดยไม่มีหลักฐานทางราชการ
 อ้างอิงหรือพิสูจน์ได้ว่าการปลูกสร้างรั้วล้าที่สาธารณะทำให้เขตทางขอยร่วมฤดีกว้างไม่ถึง
 ๑๐ เมตร ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนเห็นด้วยกับการที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองขอให้ศาลมีคำสั่งไต่สวน
 เอกสารท้ายคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองหมายเลข ๑ ถึงหมายเลข ๔ ที่อ้างเกี่ยวกับการ
 การอุทฺธิที่ดินในขอยร่วมฤดีมีความกว้าง ๑๐ เมตร เท่ากันตลอดสาย และเห็นด้วยที่ขอให้
 กรมที่ดินจัดส่งช่างแผนที่มาอธิบายแก่ศาล ส่วนกรณีการเผชิญสืบของศาลปกครองชั้นต้น
 ในจุดที่หนึ่ง บริเวณปากซอยด้านถนนเพลินจิต ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนได้คัดค้านจุดที่วัดและ
 ชี้แจงว่าจุดที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองกำหนดไม่จดแนวรั้วของที่ดินข้างขอยร่วมฤดีแต่อยู่บนทางเท้า
 ของถนนเพลินจิตนอกเขตทางขอยร่วมฤดี และไม่ใช้ตรงมุมรั้วของที่ดินแปลงเลขที่ ๙๑ และ
 เลขที่ ๙๒ ด้านที่ติดกับถนนเพลินจิต ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นให้ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนเขียน
 คำคัดค้านโต้แย้งภายหลังได้ กรณีตรวจสอบความกว้างเขตทางผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ ได้รับรายงาน
 การประชุม ๔ ครั้ง ของคณะทำงานพิจารณาและตรวจสอบความกว้างเขตทางขอยร่วมฤดี
 ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๕๑๒/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๑ และได้รับแจ้ง
 ข้อมูลเพิ่มเติมหลังจากการประชุมครั้งที่ ๔ จากผู้อำนวยการสำนักการโยธา ดังนี้
 การประชุมครั้งที่ ๑ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑ ได้พิจารณาเอกสารเกี่ยวกับความกว้าง
 เขตทางขอยร่วมฤดี ได้แก่ หนังสือสำนักงานเขตปทุมวันรับรองความกว้างเขตทาง
 ขอยร่วมฤดี ที่ กท ๔๔๐๓/๔๓๖๐ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๘ หนังสือสำนักงานเขตปทุมวัน
 ที่ กท ๔๔๐๓/๓๒๔๒ ลงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๙ วัดจริงกว้าง ๗.๘๐ เมตร ถึง ๑๐.๔๐ เมตร
 ประกาศกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลงทะเบียนทางหลวงเทศบาล ฉบับลงวันที่ ๕ ตุลาคม
 ๒๕๒๗ และผลการรังวัดขอยร่วมฤดีที่สำนักงานเขตปทุมวันนำชี้ความกว้าง ๑๐ เมตร
 โดยแนวที่นำชี้อยู่ภายในรั้วของที่ดินเอกชน คณะทำงานฯ สรุปว่า หลักฐานทั้งหมดนี้ขัดแย้ง
 กับทะเบียนที่สาธารณะ การประชุมครั้งที่ ๒ วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๑ นายพรเทพ วิริยะวัฒนากุล
 หัวหน้าฝ่ายโยธา สำนักงานเขตปทุมวัน ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รายงานหลักฐานที่มา
 ของทะเบียนที่สาธารณะรวบรวม ณ วันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๗ และชี้แจงการรังวัดที่ดิน
 เลขที่ ๙๒ วันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๒๒ เปรียบเทียบกับการรังวัดวันที่ ๖ พฤศจิกายน
 ๒๕๕๐ (ที่ถูกควรเป็นการรังวัดที่ดินแปลงนี้วันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๐) ผู้ถูกฟ้องคดีนำ



/ตัวเลข...

ตัวเลขที่เป็นเท็จมาชี้แจงต่อคณะทำงานพิจารณาและตรวจสอบความกว้างเขตทางของ กรุงเทพมหานครว่า การรังวัดในวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ มีความกว้างของที่ดินด้านทิศเหนือ (ด้านที่ติดกับที่ดินแปลงหมายเลขที่ ๙๒) กว้างขึ้นถึง ๓.๖๑ เมตร (จาก ๔๕.๒๐ เมตร เป็น ๔๘.๘๐ เมตร) เจ้าของที่ดินขอรังวัดสอบเขตแต่สำนักงานเขตปทุมวันคัดค้าน จึงถอนการรังวัดนั้น เป็นการชี้แจงไม่ตรงความจริง จึงขอให้ศาลสอบถามกรมที่ดินว่า ความกว้างของที่ดินเพิ่มขึ้น ๓.๖๑ เมตร ที่วัดได้จากจุดตั้งกล้องรังวัดนั้นถูกต้องหรือไม่ และผลการเปรียบเทียบความกว้างในแผนที่รังวัดที่ดินแปลงเลขที่ ๙๒ ทั้งสองครั้งของกรมที่ดินตรงกันหรือไม่ และเมื่อหาหลักฐานประกอบทะเบียนที่สาธารณะกว้าง ๑๐ เมตร ไม่ได้ นายพรเทพ จึงแจ้งต่อคณะกรรมการฯ ว่า จะนำหลักฐานการอุทธรณ์ที่สาธารณะที่แสดงว่า ซอยร่วมฤดี ช่วงจากถนนเพลินจิตถึงบริเวณที่ตั้งอาคารมูลนิธิมีความกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐ เมตร ตลอดแนวมาแสดงต่อที่ประชุม ที่ประชุมยังให้สำนักงานเขตปทุมวันนำหลักฐานการขออนุญาตรังวัด เพราะพบว่าความกว้างเกินล้ำเข้าไปในทางสาธารณะบริเวณอาคารควอลิตี้เฮ้าส์ จำกัด (มหาชน) (เจ้าของที่ดินแปลงหมายเลขที่ ๙๒) ซึ่งนายพรเทพยังไม่สามารถหาหลักฐานมาแสดงได้ และไม่ได้ชี้แจงคณะทำงานฯ เรื่องที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือแจ้งคณะทำงานว่ามีหนังสือจากเจ้าของที่ดินแปลงที่ ๙๒ และแปลง ๙๙ คัดค้านการรังวัดวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ ดังที่ได้ชี้แจงแล้ว การประชุมครั้งที่ ๓ วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ นายบุญช่วย เกิดรัตน์ เป็นผู้แทนสำนักงานเขตปทุมวันเข้าประชุม วาระที่ ๑ ปรากฏว่านายบุญช่วยได้แสดงหลักฐานสำเนาโฉนดที่ดินการอุทธรณ์ที่สาธารณะปี พ.ศ. ๒๕๖๕ ซึ่งไม่มีการแสดงมาตราส่วนความกว้าง และแจ้งที่ประชุมว่าไม่สามารถนำหลักฐานมาได้เพราะได้ส่งให้แก่ศาลไปแล้วนั้น ไม่นำเป็นข้ออ้างเพราะสำนักงานเขตปทุมวันสามารถขอคัดสำเนาหลักฐานจากกรมที่ดินได้ เอกสารการอุทธรณ์ที่ดินดังกล่าว ศาลได้ส่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนแล้วไม่ปรากฏว่ามีเอกสารท้ายคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองที่แสดงว่าเขตทางซอยร่วมฤดีมีความกว้างต่อเนื่องกันไม่น้อยกว่า ๑๐ เมตร ใน พ.ศ. ๒๕๖๕ และในเวลาต่อมา จึงเป็นการกล่าวอ้างที่ไม่มีหลักฐาน นอกจากนี้ บันทึกรายงานการประชุมครั้งที่ ๓ มีใจความเกี่ยวกับการคัดค้านการรังวัดของเจ้าของที่ดินแปลงเลขที่ ๙๒ และเลขที่ ๙๙ ที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ส่งให้คณะทำงานฯ พิจารณาและตรวจสอบความกว้างเขตทางซอยร่วมฤดีไว้ นายบุญช่วยไม่ได้ชี้แจงโต้แย้งเป็นการแสดงว่ายอมรับคำคัดค้านการรังวัดที่ดินแปลงเลขที่ ๙๒ และเลขที่ ๙๙ ว่าเขตที่ดินทั้งสองแปลงนี้มีความกว้างตรงกับมุมกำแพงรั้วด้านที่จดซอยร่วมฤดี คือ การรังวัดเมื่อ



พ.ศ. ๒๕๒๒ และ พ.ศ. ๒๕๕๐ ไม่ได้กว้างขึ้นและมีความกว้างเท่าเดิมไม่ได้รูล้ำที่สาธารณชน
การประชุมครั้งที่ ๔ วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ นายบุญช่วยเป็นผู้แทนสำนักงานเขตปทุมวัน
เข้าประชุม ที่ประชุมมีมติให้รื้อพิสูจน์ความกว้างขอยร่วมฤดีจากศาล และแจ้งว่า
ปลัดกรุงเทพมหานครสั่งการให้เร่งแสดงผลการวัดสภาพจริงที่เขตทางกว้างไม่ถึง ๑๐ เมตร
ว่ามีกี่จุด เพื่อสั่งการโดยไม่ต้องรอกการพิจารณาของศาล ในการประชุมครั้งนี้ ผู้แทน
สำนักการโยธา ผู้แทนสำนักงานเขตปทุมวัน และผู้แทนสำนักกฎหมายและคดีได้ทำการวัด
ความกว้างของขอยร่วมฤดีรวมทั้งตามจุดที่เป็นหมุดที่ดินปรากฏในระวางระยะทางยาว
ประมาณ ๕๒๐ เมตร (จากถนนเพลินจิตถึงที่ตั้งอาคาร) มีจุดที่วัดทั้งหมด ๓๘ จุด มี ๑๘ จุด
ที่มีความกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐ เมตร และ ๒๐ จุดที่กว้างน้อยกว่า ๑๐ เมตร นับว่าเป็น
หลักฐานเพิ่มเติมแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ขอยร่วมฤดีมีเขตทางไม่ถึง ๑๐ เมตร
ตลอดแนว ต่อมา ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนได้รับหนังสือแจ้งข้อมูลเพิ่มเติมจากผู้อำนวยการ
สำนักการโยธาในฐานะประธานคณะทำงานฯ ตามหนังสือ ที่ กท ๐๙๐๗/อ.๓๐๔๕ ลงวันที่
๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๒ แจ้งความคืบหน้าการหาข้อยุติของขอยร่วมฤดีว่า กองควบคุมอาคาร
กำลังหาหรือฝ่ายกฎหมายว่า เอกสารที่สำนักงานเขตปทุมวันใช้ประกอบคำชี้แจงต่อศาลว่า
ขอยร่วมฤดีมีความกว้าง ๑๐ เมตร นั้น จะสามารถถือเป็นเอกสารหลักฐานที่ยืนยันว่า
ขอยร่วมฤดีมีความกว้าง ๑๐ เมตร ที่สำนักการโยธาจะนำไปพิจารณาอนุญาตก่อสร้างและ
เปิดใช้อาคารได้หรือไม่

ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนคัดค้านคำให้การเพิ่มเติมของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองว่า
การฟ้องคดีนี้เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนและประชาชนที่จะได้รับความเสียหาย
จากการปฏิบัติงานล่าช้าละเลยไม่แก้ไขหนังสือรับรองเขตทางขอยร่วมฤดี ที่ กท ๔๔๐๓/๔๓๖๐
ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๘ เพราะสำนักงานเขตปทุมวันไม่ได้ตรวจสอบเขตทางขอยร่วมฤดี
มาก่อน อีกทั้งบันทึกของเจ้าของร่วมในที่ดินแปลงเลขที่ ๘๘ และเลขที่ ๘๑ (ตั้งอยู่ติดกับ
ขอยร่วมฤดีฝั่งตรงข้ามกับที่ดินเลขที่ ๘๘ และเลขที่ ๘๒) พร้อมสำเนาโฉนดแสดงการรับโอน
ที่ดินเลขที่ ๘๑ (เดิม) ซึ่งเป็นที่ดินที่ติดกับถนนเพลินจิตและขอยร่วมฤดี โดยเจ้าของร่วม
ที่ดินเลขที่ ๘๘ และเลขที่ ๘๑ ได้ร่วมกับผู้ฟ้องคดีร้องเรียนกรณีสำนักงานเขตปทุมวัน
ออกหนังสือรับรองเขตทางขอยร่วมฤดีเกินความจริงต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย
เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ ในบันทึกฉบับลงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๐ ของเจ้าของร่วม
ที่ดินทั้งสองแปลงได้ยืนยันว่าอาคารที่ก่อสร้างในปี พ.ศ. ๒๕๑๑ ตรงตามเทศบาลพระนคร



/ได้มากำหนด...

ได้มากำหนดเขตสาธารณประโยชน์ทุกประการและอาคารนี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงใดๆ และย้ง
 บันทึกว่าชอยร่วมฤดีแต่เดิมนั้นแคบกว่าปัจจุบัน นอกจากนี้ ในการรังวัดชอยร่วมฤดี
 เมื่อวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ และวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ มีค่าพิกัดฉาก (UTM)
 เฉพาะแปลงที่ถูกตัดตามหลักวิชาการรังวัดของกรมที่ดินจึงเป็นหลักฐานเขตที่ดินเอกชน
 ที่ติดเขตทางชอยร่วมฤดีที่ถูกตัดทั้งสองด้านของเขตทาง และเป็นการแสดงว่าเขตทาง
 ชอยร่วมฤดีส่วนใหญ่กว้างไม่ถึง ๑๐ เมตร ตรงตามสภาพทางกฎหมายและสภาพจริง
 ที่ทำการรังวัด อีกทั้งยังมีหลักฐานตามประกาศกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๒๗
 และตามผลการวัดในการเผชิญสืบในวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๒ โดยไม่มีหลักฐานทางราชการ
 ที่แสดงว่าชอยร่วมฤดีเคยกว้าง ๑๐ เมตร ตลอดแนวมาก่อน จึงเป็นที่แน่ชัดแล้วว่า
 ชอยร่วมฤดีมีเขตทางกว้างไม่ถึง ๑๐ เมตร ตลอดเขตทาง

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งให้กรมที่ดินทำคำชี้แจงในประเด็นเกี่ยวกับ
 ความกว้างของเขตทางถนนชอยร่วมฤดี โดยศาลได้จัดส่งเอกสารท้ายคำให้การหมายเลข ๑
 ถึงหมายเลข ๔ ให้กรมที่ดินเพื่อประกอบการพิจารณา ซึ่งประกอบด้วย (๑) สำเนาโฉนดที่ดิน
 เลขที่ ๒๖๖๐ เลขที่ ๘๑ สารบัญแผนที่ทะเบียน แผนที่รังวัดแบ่งแยกเป็นที่สาธารณประโยชน์
 ของที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๖๐ (๒) แผนที่รังวัดแบ่งแยกเป็นที่สาธารณประโยชน์ของที่ดิน
 ตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๕๖ และโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๕๗ หนังสือสัญญาให้กรรมสิทธิ์ที่ดิน
 ฉบับที่ ๑๗/๔๘๓ และฉบับที่ ๑๘/๔๘๕ (๓) ใบรับรองเจ้าของที่ดินข้างเคียง ลงวันที่ ๑๔
 กรกฎาคม ๒๕๖๔ พร้อมด้วยแผนที่รังวัดสอบเขต และ (๔) แผนที่รังวัดแบ่งเวนคืน ลงวันที่
 ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ กรมที่ดินชี้แจงว่า จากการตรวจสอบเอกสารที่ศาลปกครองชั้นต้น
 จัดส่งให้ปรากฏว่า เอกสารระบุว่าจุดถนนสาธารณประโยชน์ ปัจจุบันคือ ชอยร่วมฤดี
 ส่วนความกว้างไม่มีหลักฐานว่าเป็นเท่าใด และเรื่องนี้ศาลปกครองชั้นต้นได้เคยไปเผชิญสืบ
 บริเวณที่ตั้งอาคารพิพาทเพื่อแสวงหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความกว้างของแนวเขตถนน
 ชอยร่วมฤดีแล้ว เมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๒ ส่วนใบรับรองเจ้าของที่ดินข้างเคียง
 ฉบับลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๖๔ ไม่พบในสารบบแต่อย่างใด เนื่องจากเอกสารดังกล่าว
 มีสภาพเก่าน่าจะชำรุดสูญหายจากสารบบ

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งให้กรมที่ดินจัดส่งระวางแผนที่แสดงที่ดินที่เป็น
 ถนนชอยร่วมฤดี และที่ดินทุกแปลงที่ตั้งอยู่ติดถนนชอยร่วมฤดีทั้งสองด้าน โดยจัดทำเป็น
 เอกสารแผ่นเดียวพร้อมแสดงมาตราส่วน กับให้จัดส่งสำเนาโฉนดที่ดินของที่ดินทุกแปลง



/ที่ตั้งติดถนน...

ที่ตั้งติดถนนซอยร่วมฤดีต่อศาล กรมที่ดินได้ส่งระวางรูปถ่ายทางอากาศหมายเลข ๕๑๓๖ III ๖๖๑๘ - ๔ มาตรฐานส่วน ๑ ต่อ ๑,๐๐๐ และสำเนาโฉนดที่ดินจำนวน ๕๔ แปลง ตามคำสั่งศาล ศาลปกครองชั้นต้นได้ตรวจพิจารณาเอกสารดังกล่าวและมีคำสั่งให้กรมที่ดินชี้แจงว่า เขตทางถนนซอยร่วมฤดีตามระวางรูปถ่ายทางอากาศหมายเลข ๕๑๓๖ III ๖๖๑๘ - ๔ ตั้งแต่ถนนเพลินจิต จนถึงที่ดินแปลงโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๓๔ เลขที่ดิน ๕๔ ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ร้องสอดที่ ๑ มีเขตทางสาธารณประโยชน์บริเวณใดมีความกว้างน้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร หรือไม่ ถ้ามี ให้กำหนดจุดบริเวณที่มีความกว้างเขตทางน้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร และระบุความกว้างบนระวางรูปถ่ายทางอากาศฉบับดังกล่าวส่งศาล ต่อมา กรมที่ดินได้ส่งระวางรูปถ่ายทางอากาศ หมายเลข ๕๑๓๖ III ๖๖๑๘ - ๔ มาตรฐานส่วน ๑ ต่อ ๑,๐๐๐ ที่กำหนดจุดบริเวณที่มีความกว้างเขตทางน้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร และได้ชี้แจงว่า เขตทางถนนซอยร่วมฤดีตามระวางรูปถ่ายทางอากาศฉบับดังกล่าว ตั้งแต่ถนนเพลินจิตจนถึงที่ดินแปลงโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๓๔ เลขที่ดิน ๕๔ ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ร้องสอดที่ ๑ มีเขตทางสาธารณประโยชน์บริเวณที่มีความกว้างน้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร รวมทั้งหมด ๘ จุด คือ จุดที่ ๑ จุดที่ ๒ จุดที่ ๓ จุดที่ ๔ จุดที่ ๕ จุดที่ ๑๐ จุดที่ ๑๑ และจุดที่ ๑๒

ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งให้กรมที่ดินมอบหมายให้เจ้าหน้าที่รับผิดชอบไปรังวัดสอบเขตทางสาธารณประโยชน์ถนนซอยร่วมฤดี จำนวน ๘ จุด ที่มีเขตทางกว้างน้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร ตามที่กรมที่ดินได้กำหนดจุดไว้ในสำเนาระวางรูปถ่ายทางอากาศหมายเลข ๕๑๓๖ III ๖๖๑๘ - ๔ ซึ่งต่อมากกรมที่ดินได้ทำคำชี้แจงต่อศาลปกครองชั้นต้นว่า สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครได้มอบหมายให้นายสนอง สุดโต ตำแหน่ง นายช่างรังวัดชำนาญงาน ไปรังวัดสอบเขตทางสาธารณประโยชน์ถนนซอยร่วมฤดีจำนวน ๘ จุด ตามคำสั่งศาลเมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๓ ในวันที่ไปทำการรังวัดมีผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ตัวแทนฝ่ายผู้ร้องสอดทั้งสองและผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ไปร่วมตรวจสอบการรังวัดในครั้งนี้ด้วย โดยมีผลการรังวัดปรากฏตามระวางรูปถ่ายทางอากาศหมายเลข ๕๑๓๖ III ๖๖๑๘ - ๔ ระบุความกว้างเขตทางสาธารณประโยชน์ จุดที่ ๑ กว้าง ๙.๑๔๖ เมตร จุดที่ ๒ กว้าง ๙.๒๐๗ เมตร จุดที่ ๓ กว้าง ๙.๙๔๙ เมตร จุดที่ ๔ กว้าง ๙.๔๓๔ เมตร จุดที่ ๕ กว้าง ๙.๔๙๒ เมตร จุดที่ ๑๐ กว้าง ๙.๑๕๐ เมตร จุดที่ ๑๑ กว้าง ๙.๖๕๘ เมตร และจุดที่ ๑๒ กว้าง ๙.๒๘๓ เมตร

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยรวมสามประเด็น ประเด็นที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลหรือไม่ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๐ เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์และหรือพักอาศัย



/ในอาคาร...

ในอาคารชุดลาเมของร่วมฤดี ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๒ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒๓ เป็นเจ้าของบ้านและที่ดินที่ตั้งอยู่ในซอยร่วมฤดี ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๑ เป็นผู้รับมอบอำนาจจากเจ้าของอาคารและที่ดินที่ตั้งอยู่ในซอยร่วมฤดี และผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ เป็นนิติบุคคลอาคารชุดลาเมของร่วมฤดีตั้งอยู่ในซอยร่วมฤดี ๒ ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนใช้ถนนซอยร่วมฤดีเป็นทางสัญจรเข้าออก เป็นผู้ได้รับผลกระทบจากการละเลยต่อหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองที่ไม่ดำเนินการตามกฎหมาย กับผู้ร้องสอดทั้งสองที่เป็นเจ้าของอาคารพิพาทก่อสร้างอาคารขัดต่อกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนอาจไม่ได้รับความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินในกรณีที่เกิดเหตุเพลิงไหม้ จึงถือว่าเป็นผู้ที่อาจได้รับความเดือดร้อนเสียหาย และมีคำขอที่ศาลกำหนดคำบังคับได้ ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนจึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดี ตามนัยมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ประเด็นที่สอง ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนนำคดีมาฟ้องภายในกำหนดเวลาตามกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า เมื่อผู้ร้องสอดทั้งสองได้อุทธรณ์การแจ้งข้อทักท้วงต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในระหว่างการพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๑ แจ้งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กับพวกว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยึดถือทะเบียนควบคุมที่สาธารณสุขของสำนักงานเขตปทุมวันที่กำหนดเขตทางซอยร่วมฤดีกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ตลอดซอยเป็นหลักฐานในการปฏิบัติงาน ส่วนกรณีที่ยังมิได้ดำเนินการออกคำสั่งให้เจ้าของอาคารที่พิพาทระงับการก่อสร้าง เนื่องจากเห็นว่าเป็นกรณีที่อยู่ระหว่างการพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กับพวกได้รับหนังสือแจ้งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๑ จึงถือเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีได้รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี เมื่อนำคดีมายื่นฟ้องเมื่อวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๑ จึงเป็นการยื่นคำฟ้องภายในกำหนดระยะเวลาตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ประเด็นที่สาม ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารได้ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรหรือไม่ เห็นว่า ในชั้นการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลในประเด็นเกี่ยวกับความกว้างเขตทางซอยร่วมฤดีนั้น กรณียังไม่ได้ข้อเท็จจริงอันเป็นที่ยุติ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ให้น้ำหนักพยานหลักฐานและมีความเห็นต่างกัน โดยผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนเห็นว่าความกว้างเขตทางซอยร่วมฤดีตามสภาพที่เป็นจริงมีความกว้างน้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร



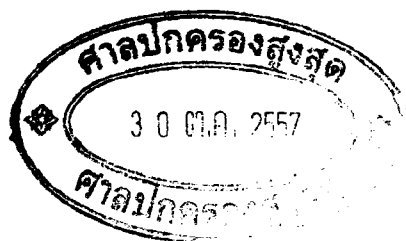
/และไม่ยอมรับ...

และไม่ยอมรับข้อมูลความกว้างเขตทางที่อ้างอิงตามทะเบียนควบคุมที่สาธารณะที่จัดทำโดยสำนักงานเขตปทุมวัน ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและในฐานะเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่ดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินตามกฎหมายว่าด้วยลักษณะปกครองท้องที่ได้ยืนยันข้อมูลความกว้างของเขตทางถนนซอยร่วมฤดีว่ามีความกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร โดยอ้างอิงข้อมูลตามทะเบียนควบคุมที่สาธารณะหรือทะเบียนข้อมูลถนนตรอกซอยในพื้นที่กรุงเทพมหานคร (กลุ่มรัตนโกสินทร์ จำนวน ๓ เขต) ข้อมูล ณ วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นเอกสารทางราชการที่จัดทำขึ้นโดยสำนักงานเขตปทุมวัน และอ้างว่าสภาพจริงที่วัดความกว้างเขตทางได้น้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร เป็นสภาพที่มีลักษณะเป็นเหตุชั่วคราวที่มีการรुक้าเขตทางสาธารณประโยชน์ ศาลเห็นว่าเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความกว้างของเขตทางถนนซอยร่วมฤดี ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่จำเป็นต่อการวินิจฉัยในประเด็นปัญหาที่ว่าอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสองก่อสร้างขัดต่อข้อ ๒ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือไม่ ศาลจึงได้ออกตรวจสอบสถานที่บริเวณที่ตั้งอาคารพิพาทเมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๒ โดยมีเจ้าหน้าที่รังวัดของสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและคู่กรณีทุกฝ่ายร่วมตรวจสอบความกว้างของเขตทางซอยร่วมฤดี โดยคู่กรณีตกลงที่จะรังวัดแนวเขตทางรวม ๑๑ จุด ซึ่งข้อเท็จจริงที่ได้จากการไปตรวจสอบในครั้งนี้ก็ยังคงปรากฏความไม่แน่ชัดเกี่ยวกับความกว้างเขตทางในแต่ละจุดที่มีการรังวัดตามสภาพจริง และยังเป็นข้อเท็จจริงที่มีข้อโต้แย้งจากทั้งฝ่ายผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คน ผู้ร้องสอดทั้งสองและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อีกทั้งยังไม่ปรากฏพยานหลักฐานอันแจ่มชัดที่แสดงให้เห็นว่าเจ้าของที่ดินที่มีที่ดินติดเขตทางได้รुक้าเขตทางสาธารณประโยชน์ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้างหรือไม่ ศาลจึงได้มีคำสั่งให้กรมที่ดินตรวจสอบระวางรูปถ่ายทางอากาศหมายเลข ๕๑๓๖ III ๖๖๑๘ - ๔ มาตรฐาน ๑ ต่อ ๑,๐๐๐ โดยให้ทำคำชี้แจงต่อศาลว่า เขตทางถนนซอยร่วมฤดีตามระวางรูปถ่ายทางอากาศฉบับดังกล่าว ตั้งแต่ถนนเพลินจิตจนถึงที่ดินแปลงโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๓๔ เลขที่ดิน ๕๔ ซึ่งเป็นที่ดินกรรมสิทธิ์ของผู้ร้องสอดที่ ๑ และเป็นที่ตั้งอาคารที่พิพาทนั้น มีเขตทางสาธารณประโยชน์บริเวณใดมีความกว้างน้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร หรือไม่ ซึ่งกรมที่ดินได้ส่งระวางรูปถ่ายทางอากาศหมายเลข ๕๑๓๖ III ๖๖๑๘ - ๔ มาตรฐาน ๑ ต่อ ๑,๐๐๐ ที่ได้มีการกำหนดจุดบริเวณที่มีความกว้างเขตทางน้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร รวมทั้งหมด ๘ จุด คือ จุดที่ ๑ จุดที่ ๒ จุดที่ ๓ จุดที่ ๔ จุดที่ ๕ จุดที่ ๑๐ จุดที่ ๑๑



/และจุดที่ ๑๒...

และจุดที่ ๑๒ ในระวางรูปถ่ายทางอากาศฉบับดังกล่าว ศาลจึงมีคำสั่งให้กรมที่ดินมอบหมายให้เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบไปรังวัดสอบเขตทางสาธารณประโยชน์ถนนชอยร่วมฤดีในบริเวณ ๘ จุด ที่มีเขตทางกว้างน้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร ตามที่ได้กำหนดจุดไว้ในระวางรูปถ่ายทางอากาศ หมายเลข ๕๑๓๖ III ๖๖๑๘ - ๔ เพื่อตรวจสอบความกว้างของเขตทางถนนชอยร่วมฤดี ให้เป็นที่แน่ชัด โดยแจ้งให้คู่กรณีทุกฝ่ายทราบเพื่อร่วมการรังวัดตรวจสอบเขตทางในวันดังกล่าวด้วย ซึ่งต่อมากรมที่ดินได้ทำคำชี้แจงรายงานผลการรังวัดต่อศาล ระบุว่า ได้มอบหมายให้นายช่างรังวัดชำนาญงาน ไปรังวัดสอบเขตทางสาธารณประโยชน์ ถนนชอยร่วมฤดี จำนวน ๘ จุด ตามคำสั่งศาลเมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๓ โดยมีผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ร้องสอดที่ ๑ และผู้ร้องสอดที่ ๒ และตัวแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไปร่วมตรวจสอบการรังวัดในครั้งนี้ โดยมีผลการรังวัดปรากฏตามระวางรูปถ่ายทางอากาศหมายเลข ๕๑๓๖ III ๖๖๑๘ - ๔ ที่ยื่นต่อศาล ระบุความกว้างเขตทางสาธารณประโยชน์ จำนวน ๘ จุด ดังนี้ จุดที่ ๑ กว้าง ๙.๑๔๖ เมตร จุดที่ ๒ กว้าง ๙.๒๐๗ เมตร จุดที่ ๓ กว้าง ๙.๙๔๙ เมตร จุดที่ ๔ กว้าง ๙.๔๓๔ เมตร จุดที่ ๕ กว้าง ๙.๔๙๒ เมตร จุดที่ ๑๐ กว้าง ๙.๑๕๐ เมตร จุดที่ ๑๑ กว้าง ๙.๖๕๘ เมตร และจุดที่ ๑๒ กว้าง ๙.๒๘๓ เมตร ซึ่งการรังวัดสอบเขตทางในวันดังกล่าวไม่มีคู่กรณีฝ่ายใดคัดค้าน ดังนั้น ข้อเท็จจริงในประเด็นเกี่ยวกับความกว้างของเขตทางถนนชอยร่วมฤดีบริเวณตั้งแต่ปากซอยด้านถนนเพลินจิตจนถึงที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๓๔ เลขที่ดิน ๕๔ ซึ่งเป็นที่ดินแปลงที่ตั้งอาคารพิพาทของผู้ร้องสอดที่ ๑ จึงรับฟังได้ตามรายงานผลการรังวัดสอบเขตของกรมที่ดินที่ระบุว่า มีเขตทางสาธารณประโยชน์บริเวณที่มีความกว้างน้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร รวมทั้งสิ้น ๘ จุด ซึ่งได้แก่ จุดที่ ๑ จุดที่ ๒ จุดที่ ๓ จุดที่ ๔ จุดที่ ๕ จุดที่ ๑๐ จุดที่ ๑๑ และจุดที่ ๑๒ ตามระวางรูปถ่ายทางอากาศหมายเลข ๕๑๓๖ III ๖๖๑๘ - ๔ ซึ่งเป็นเอกสารท้ายคำชี้แจงที่ยื่นต่อศาล เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติว่า เขตทางถนนชอยร่วมฤดีบริเวณตั้งแต่ปากซอยด้านถนนเพลินจิตจนถึงที่ดินบริเวณที่ก่อสร้างอาคารที่พิพาทของผู้ร้องสอดทั้งสอง ซึ่งเป็นที่ดินแปลงที่มีแนวเขตติดต่อกันในชอยร่วมฤดีมิได้มีลักษณะเป็นถนนสาธารณะที่มีเขตทางกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร ยาวต่อเนื่องกันโดยตลอดไปเชื่อมต่อกับถนนสาธารณะอื่นที่มีเขตทางกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร การก่อสร้างอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสอง ซึ่งเป็นอาคารสูงหรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษที่มีพื้นที่อาคารรวมกันทุกชั้นไม่เกิน ๓๐,๐๐๐ ตารางเมตร จึงขัดต่อข้อ ๒ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕๐ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติ



/ควบคุมอาคาร...

ควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหน้าที่ตามที่พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ กำหนดให้ต้องปฏิบัติ โดยกรณีที่ตรวจพบว่าการก่อสร้างอาคารที่ได้ยื่นแจ้งไว้ตามมาตรา ๓๙ ทวิ ไม่ถูกต้อง มาตรา ๓๙ ดตรี วรรคสอง บัญญัติให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหนังสือแจ้งข้อทักท้วงให้ผู้แจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ ทราบโดยเร็ว และให้มีอำนาจดำเนินการตามมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ หรือมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้วแต่กรณี เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังมีได้ใช้อำนาจตามบทบัญญัติดังกล่าวดำเนินการกับผู้ร้องสอดทั้งสอง จึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ

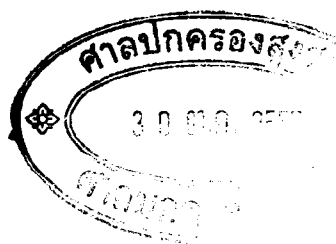
ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และหรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ใช้อำนาจตามมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ ดำเนินการกับผู้ร้องสอดทั้งสองแล้วแต่กรณี ทั้งนี้ ภายใน ๖๐ วันนับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุด คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอุทธรณ์และแก้ไขเพิ่มเติมคำอุทธรณ์ว่า การพิจารณาว่าถนนมีเขตทางกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ตลอดสายหรือไม่ ต้องพิจารณาจากสภาพถนนตามสถานะกฎหมายมิใช่เนาเอาเหตุชั่วคราวที่มีผู้ปลูกสร้างรुकส์ทำให้ถนนแคบลงเป็นเกณฑ์ในการวัด เพราะเมื่อถนนขอยร่วมฤดีเป็นถนนสาธารณะโดยการอุทิศให้กว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ตลอดสาย แม้ราษฎรจะบุกรุกนานเท่าใดก็ไม่อาจยกอายุความมาใช้ยันแก้รัฐได้ตามมาตรา ๑๓๐๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และเมื่อถนนขอยร่วมฤดีมีเขตทางกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร การก่อสร้างอาคารของผู้ร้องสอดจึงไม่ขัดต่อกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งกรณีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีได้แสดงหลักฐานชัดเจนแล้วว่าถนนขอยร่วมฤดีมีความกว้างตามที่มีผู้อุทิศให้ ๑๐.๐๐ เมตร เท่ากันตลอดสาย โดยเจ้าพระยาอภัยราชามหาโยติธรรมธรและคุณหญิงศรีสังกร (ตาบ จารุรัตน์) ทำนิติกรรมจดทะเบียนแบ่งแยกและอุทิศให้เป็นถนนสาธารณะ โดยมีรูปถนนตามแผนที่รังวัดแบ่งแยกเป็นเส้นตรง และต่อมามีการอุทิศเพิ่มเติมซึ่งตามสภาพของทางสาธารณะที่ปรากฏน่าเชื่อได้ว่าเจ้าของที่ดินแต่ละแปลงตลอดทั้งขอยได้แสดงเจตนาอุทิศให้เป็นทางสาธารณะ แต่เนื่องจากระยะเวลาผ่านมาเป็นเวลา ๗๐ ปีเศษ เอกสารต่างๆ อาจชำรุดสูญหาย จึงยังค้นหาไม่พบ และเจ้าของที่ดินที่อุทิศหรือแสดงเจตนาอุทิศไว้เข้าใจว่าไม่ต้องนำโฉนดที่ดินไปทำการรังวัด



/จดทะเบียน...

จดทะเบียนให้เป็นทางสาธารณประโยชน์ ต่อมา เมื่อที่ดินในซอยร่วมฤดีมีมูลค่าสูงขึ้นจึงเป็นเหตุจูงใจให้วางแผนและอ้างกรรมสิทธิ์ตามโฉนดที่ดิน โดยสร้างรั้วและสิ่งก่อสร้างอื่นๆ ล้ำเข้ามาในทางสาธารณะ แต่เมื่อตกเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันแล้ว หากมิได้ตราเป็นกฎหมายถอนสภาพ ที่ดินส่วนดังกล่าวยังคงเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันอยู่เช่นเดิม ทั้งนี้ ทางสาธารณะที่ไม่มีหลักฐานการอุทิศยอมเป็นไปตามแนวเขตทางที่เจ้าของที่ดินได้รังวัดแบ่งหักจดทะเบียนไว้สอดคล้องกับระยะความกว้างของเขตทางตามที่ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตรวจสอบรายงานไว้มีระยะความกว้างของเขตทาง ๑๐.๐๐ เมตร สำหรับกรณีประกาศกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลงทะเบียนทางหลวงเทศบาล ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๒๗ ระบุรายการของซอยร่วมฤดีว่าความกว้างไม่ถึง ๑๐.๐๐ เมตร เนื่องจากเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๖ กระทรวงมหาดไทยและสภากรุงเทพมหานครได้เร่งรัดให้ดำเนินการลงทะเบียนถนน ตรอก ซอยต่างๆ ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครเป็นทางหลวงเทศบาล เพื่อให้สามารถนำบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยทางหลวงมาบังคับใช้ในการปฏิบัติราชการให้บังเกิดผลยิ่งขึ้น เพราะกฎหมายว่าด้วยทางหลวงกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้อำนวยการทางหลวง มีอำนาจหน้าที่ทั้งในด้านการอนุญาตให้กระทำการ กำหนดมาตรฐานและเงื่อนไขต่างๆ แต่เนื่องจากการลงทะเบียนทางหลวงเทศบาลเป็นกรณีเร่งด่วน ประกอบกับการดำเนินการมีข้อกำหนดตลอดจนขั้นตอนและข้อมูลรายละเอียดมาก รวมทั้งถนน ตรอก ซอยต่างๆ มีกระจุกกระจาย เป็นจำนวนมาก หลักฐานเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์แนวเขตทางและการได้มาเป็นสาธารณประโยชน์ จึงมีไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ และมีข้อจำกัดในด้านกำลังเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติ ดังนั้น สำนักงานเขตจึงจำเป็นต้องอาศัยความกว้างของเขตทางไปตามสภาพในขณะนั้น จึงปรากฏข้อผิดพลาดหลายรายการ อย่างไรก็ตาม การกำหนดให้การก่อสร้างอาคารสูงจะต้องอยู่ริมถนนที่มีความกว้างเท่ากันตลอดสายเพื่อให้การสัญจรในถนนเป็นไปด้วยความปลอดภัย ซึ่งผลจากการรังวัดเขตทางถนนซอยร่วมฤดีตามที่ศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำสั่งให้กรมที่ดินตรวจสอบระวางรูปถ่ายทางอากาศปรากฏว่าถนนซอยร่วมฤดีโดยรวมมีความกว้างของเขตทาง ๑๐.๐๐ เมตร มีอยู่เพียง ๘ จุดเท่านั้น ที่กว้างน้อยกว่า โดยจุดดังกล่าวกว้างระหว่าง ๙.๑๕ เมตร ถึง ๙.๔๙ เมตร จึงต้องถือว่าถนนซอยร่วมฤดีมีความกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ตลอดสาย และไม่กระทบพื้นผิวจราจรที่เป็นทางเดินรถซึ่งกว้าง ๗.๕ เมตร ตามปกติ จึงไม่เกิดปัญหาการจราจรติดขัดหรือไม่สะดวก อีกทั้ง ในการไต่สวนคำร้องขอคุ้มครองชั่วคราวของผู้ฟ้องคดี ที่ขอให้ระงับการก่อสร้างอาคารของผู้ร้องสอด



/ไว้ชั่วคราว...

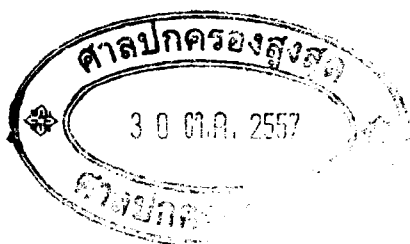
ไว้ชั่วคราวก่อนการพิพากษา ศาลปกครองชั้นต้นได้เผชิญสืบและมีการวัดความกว้างของถนนซอยร่วมฤดีแล้วมีคำสั่งให้ยกคำร้องขอคุ้มครองชั่วคราวของผู้ฟ้องคดีโดยวินิจฉัยว่าความเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีอ้างเป็นเหตุการณ์ในอนาคตซึ่งยังไม่แน่นอน ไม่มีเหตุเพียงพอที่จะมีคำสั่งกำหนดวิธีการคุ้มครองตามคำขอของผู้ฟ้องคดี ทำให้ผู้ร้องสอดและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เชื่อในความคงอยู่ของคำสั่ง ผู้ร้องสอดจึงได้ก่อสร้างอาคารต่อไปจนเสร็จ และผลของคำสั่งดังกล่าวย่อมแสดงว่าถนนซอยร่วมฤดีโดยสภาพและสถานะตามกฎหมายกว้าง ๑๐.๐๐ เมตรตลอดสาย ผู้ร้องสอดจึงมิได้ก่อสร้างอาคารโดยขัดต่อข้อ ๒ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ดังนั้นผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงมิได้ละเลยต่อหน้าที่แต่อย่างใด นอกจากนี้ การปฏิบัติตามคำพิพากษาจะมีผลเสียหายต่อเศรษฐกิจของผู้ร้องสอดและผู้ประกอบการรายอื่นที่เกี่ยวข้อง และทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองถูกประชาชนกล่าวหาว่าละเลยต่อหน้าที่ โดยที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมิได้ละเลยแต่ประการใด

ผู้ร้องสอดทั้งสองอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๐ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์หรือพักอาศัยอยู่ในอาคารชุดลาเมของร่วมฤดีซึ่งที่ตั้งของอาคารมีระยะห่างจากอาคารพิพาทของผู้ร้องสอดทั้งสอง ๖๒.๘๘ เมตร สำหรับผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๒ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒๓ เป็นเจ้าของบ้านและที่ดินที่ตั้งอยู่ในซอยร่วมฤดี แต่มิได้ใกล้ชิดหรือติดกับอาคารพิพาท และจากฐานข้อมูลของสำนักทะเบียนกลางกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย และรายงานการตรวจสอบหลักทรัพย์ สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครพบว่าผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนส่วนมากมีทรัพย์สินหลายรายการและอยู่ตามพื้นที่ต่าง ๆ หลายพื้นที่ ดังนั้น จะถือว่าผู้ฟ้องคดีมีหลักฐานทางทะเบียนอยู่ในบริเวณซอยถนนร่วมฤดีหรือมีภูมิสำเนาหรือถิ่นที่อยู่ในบริเวณซอยถนนร่วมฤดีไม่ได้ ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนจึงมิใช่ผู้เสียหายตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และมีใช้ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และกรณีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนยอมรับว่าเมื่อประมาณเดือนมีนาคม ๒๕๕๔ ได้มีหนังสือร้องเรียนไปยังผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง กรณีอนุญาตให้มีการก่อสร้างอาคารพิพาทที่ขัดต่อกฎหมาย ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ กท ๔๔๐๓/๑๔๗๒ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๔ แจ้งว่าซอยร่วมฤดีมีความกว้างของเขตทางประมาณ ๑๐.๐๐ เมตร ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย



จึงอ้างหนังสือ...

จึงอ้างหนังสือดังกล่าวเป็นมูลเหตุในการยื่นฟ้องคดีนี้ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือตอบข้อร้องเรียนของผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนตั้งแต่วันดังกล่าว ระยะเวลาการฟ้องคดีภายใน ๙๐ วัน จึงเริ่มนับตั้งแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนได้รับหนังสือชี้แจงคือ วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๔๙ หรืออย่างช้าที่สุดภายในวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ กรณีผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนมีหนังสือขอความเป็นธรรมไปยังนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มิใช่วันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนได้รับหนังสือชี้แจงจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ครั้งสุดท้าย การนำคดีมาฟ้องต่อศาลเมื่อวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๑ จึงเป็นการฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แล้ว ในส่วนของการก่อสร้างอาคาร เริ่มแรกผู้ร้องสอดทั้งสองได้มีหนังสือสอบถามถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้ตรวจสอบความกว้างเขตทางถนนชอยร่วมฤดีตั้งแต่บริเวณที่จะทำการก่อสร้างอาคารยาวต่อเนื่องไปจนถึงถนนเพลินจิต ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือตอบผู้ร้องสอดที่ ๑ ว่าถนนชอยร่วมฤดีมีความกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ผิวจราจรกว้าง ๗.๕๐ เมตรตลอดแนว โดยหนังสือตอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างอิงข้อมูลจากทะเบียนควบคุมที่สาธารณสุขสำนักงานเขตปทุมวันหรือทะเบียนข้อมูลถนน ตรอก ชอยในพื้นที่กรุงเทพมหานคร (กลุ่มรัตนโกสินทร์ จำนวน ๓ เขต) ข้อมูล ณ วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๗ ซึ่งได้จัดทำขึ้นใช้ในทางราชการอันถือว่าเป็นเอกสารมหาชน ผู้ร้องสอดทั้งสองจึงเชื่อโดยสุจริตในเอกสารของทางราชการดังกล่าว ซึ่งตามหลักความมั่นคงแห่งสิทธิ นิติกรรมทางปกครองที่ก่อให้เกิดสิทธิแก่ประชาชนไม่อาจมีการเปลี่ยนแปลงได้อีก ผู้ร้องสอดทั้งสองจึงใช้หนังสือรับรองเขตทางถนนชอยร่วมฤดีฉบับดังกล่าวนำไปเป็นเอกสารประกอบการยื่นแจ้งความประสงค์ก่อสร้างอาคารพิพาททั้งสองอาคาร โดยผู้ร้องสอดทั้งสองได้ปฏิบัติถูกต้องตามมาตรา ๓๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และหนังสือตอบข้อหารือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ฉบับดังกล่าวมิได้ตอบข้อหารือโดยผิดพลาดตามมาตรา ๑๓ ตี ๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวแต่อย่างใด เมื่อผลการรังวัดตามสภาพที่เป็นจริงมีระยะความกว้างไม่ถึง ๑๐.๐๐ เมตร จึงต้องถือความกว้างตามที่ปรากฏหลักฐานทางทะเบียนสาธารณสุขของทางราชการเป็นหลักในการออกคำสั่งทางปกครอง เพราะความกว้างของเขตทางถนนชอยร่วมฤดีตามสภาพความเป็นจริงไม่มีกฎหมายรับรอง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งข้อทักท้วงไปยังผู้ร้องสอดทั้งสองให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงแผนผังบริเวณแบบแปลนตาม มาตรา ๓๙ ตี ๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยที่ยังมิได้ดำเนินการรังวัดสอบเขตเพื่อให้ปรากฏ



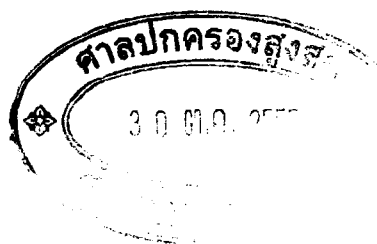
/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงที่แน่ชัดเกี่ยวกับความกว้างของเขตทางซอยร่วมฤดีซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญในการมีหนังสือแจ้งข้อทักท้วง จึงเป็นการพิจารณาทางปกครองที่ไม่ต้องด้วยมาตรา ๒๘ และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๘ การแจ้งข้อทักท้วงดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เมื่อข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความกว้างของเขตทางถนนซอยร่วมฤดีไม่แน่ชัดว่ามีความกว้างน้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร กรณีจึงยังถือไม่ได้ว่าอาคารพิพาททั้งสองอาคารก่อสร้างโดยฝ่าฝืนข้อ ๒ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕)ฯ ซึ่งกรณีดังกล่าวคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีคำวินิจฉัยที่ ๑๐๘/๒๕๕๑ และที่ ๑๑๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๑ ให้เพิกถอนหนังสือแจ้งข้อทักท้วงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เฉพาะส่วนที่ว่าการก่อสร้างอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสองขัดต่อข้อ ๒ ของกฎกระทรวงฉบับดังกล่าวและให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบข้อเท็จจริงให้เป็นที่ยุติแล้วดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป ผู้ร้องสอดทั้งสองจึงได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างอาคารพิพาทจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นอย่างถูกต้องแล้ว ทั้งนี้ ตามมาตรา ๓๙ ตี ๓ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งกรณีดังกล่าวผู้ฟ้องคดีได้ฟ้องขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๗๐๓/๒๕๕๑ แต่ศาลปกครองกลางมีคำพิพากษายกฟ้อง โดยวินิจฉัยว่าคำวินิจฉัยอุทธรณ์ชอบด้วยกฎหมาย เป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๒๑๓/๒๕๕๕ สำหรับกรณีที่เขตทางถนนซอยร่วมฤดีตามสภาพความเป็นจริงมีความกว้างน้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร เป็นสภาพชั่วคราวที่มีการรुक้าเขตทางสาธารณประโยชน์ และเป็นหน้าที่โดยตรงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งมีหน้าที่ดูแลรักษาเขตทางถนนซอยร่วมฤดีที่จะฟ้องขับไล่เพื่อเรียกที่ดินคืน และทะเบียนควบคุมที่สาธารณะเป็นพยานหลักฐานสำคัญที่ศาลจะต้องรับฟังมากกว่าความกว้างเขตทางตามสภาพจริง นอกจากนั้น การนำเขตทางถนนซอยร่วมฤดีบางจุดที่มีความกว้างน้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร มาวินิจฉัยว่าผู้ร้องสอดทั้งสองก่อสร้างอาคารพิพาททั้งสองหลังขัดต่อข้อ ๒ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕)ฯ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากตั้งแต่วันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๗ พระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมหลวงสรรพศาสตร์ศุภกิจ เจ้าของกรมสิทธิ์ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๖๐ อำเภอปทุมวัน ที่ดินเลขที่ ๘๑ ได้ทำนิติกรรมจดทะเบียนแบ่งแยกและอุทิศที่ดินบางส่วนให้เป็นถนนสาธารณประโยชน์ โดยทิศเหนือจดถนนกรุงเทพ - สมุทรปราการ ปัจจุบันคือ ถนนเพลินจิต และต่อมาวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๖๕ เจ้าพระยาอภัยราชามหายุติกธรรมธร เจ้าของที่ดินโฉนดเดียวกันได้ทำนิติกรรมจดทะเบียน



/แบ่งแยก...

แบ่งแยกที่ดินให้เป็นสาธารณประโยชน์โดยเพิ่มที่ดินทางทิศตะวันออกของถนน ถนนที่อุทิศ จึงมีแนวจากทิศเหนือลงมาทางทิศใต้ตลอดแนวเขตที่ดินจนจดที่ดินเลขที่ ๑๑๕ มีความกว้าง ทางทิศเหนือ ๔๐ เมตร และทิศใต้ในส่วนที่กว้างน้อยที่สุด ๑๐.๐๐ เมตร หลังจากนั้นยังมี เจ้าของที่ดินหลายรายได้อุทิศที่ดินเป็นถนนสาธารณะต่อจากถนนสาธารณะที่มีผู้อุทิศให้ ดังกล่าวลงมาทางใต้ระหว่างปี พ.ศ. ๒๔๖๕ ถึงปี พ.ศ. ๒๔๖๘ ทำให้ถนนสาธารณะ ที่เจ้าของที่ดินอุทิศให้ทั้งหมด (ขอยร่วมฤดีในปัจจุบัน) มีความยาวจากถนนเพลินจิตลงมา ทางใต้ถึงคลองนางหงส์ (ปัจจุบันคือ ชุมชนข้างโบสถ์วัดมหาไถ่) ยาวประมาณ ๕๓๐ เมตร และเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๖๘ เจ้าพระยาอภัยราชมหายุทธธรรมธร เจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินเลขที่ ๑๒๐ ได้รังวัดสอบเขตที่ดิน โดยไปรับรองเจ้าของที่ดินข้างเคียงคือ นายอำเภอปทุมวันเป็นผู้ลงนาม รับรอง จึงเป็นการยืนยันข้อเท็จจริงว่าสภาพถนนตัดใหม่ดังกล่าวเป็นถนนสาธารณะตั้งแต่เวลา ที่มีการอุทิศให้มีความกว้างอย่างน้อยที่สุด ๑๐.๐๐ เมตร และเมื่อพิจารณาระวางรูปถ่ายทาง อากาศหมายเลข ๕๑๓๖ III ๖๖๑๘-๔ เปรียบเทียบกับโฉนดที่ดินที่มีการอุทิศให้ตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๔๖๕ แล้ว ขอยร่วมฤดีตั้งแต่อาคารของผู้ร้องสอดทั้งสองไปจนถึงถนนเพลินจิต มีการอุทิศที่ดินให้เป็นถนนสาธารณะจากโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๖๐ อำเภอปทุมวัน เลขที่ดิน ๘๑ โฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๕๖ อำเภอปทุมวัน เลขที่ดิน ๑๑๕ โฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๖๐ อำเภอปทุมวัน อุทิศให้เป็นถนนสาธารณะ (ขอยร่วมฤดี) จากถนนเพลินจิตยาวประมาณ ๑๖๐ เมตร มีหลักเขต ที่ดินฝั่งตะวันออกของขอยร่วมฤดีจำนวน ๓ หลัก (เลขที่ ๕๘๖๘๘ ๘๑๓๐๓ ๘๑๐๔๐) และมี หลักเขตที่ดินฝั่งตะวันตกของขอยร่วมฤดีจำนวน ๓ หลัก (เลขที่ ๕๔๐๓๓ ๘๐๘๑๑ ๘๑๕๐๔) เป็นแนวตรงและมีความกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร สำหรับที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๕๖ อำเภอปทุมวัน เลขที่ดิน ๑๑๕ เป็นการอุทิศที่ดินให้เป็นถนนสาธารณะต่อจากโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๖๐ อำเภอปทุมวัน เลขที่ดิน ๘๑ ยาว ๓๔๐ เมตร โดยมีหลักเขตที่ดินฝั่งตะวันออกของขอยร่วมฤดีจำนวน ๒ หลัก (เลขที่ ๕๐๘๖๑ ๓๐๐๗๗) และมีหลักเขตที่ดินฝั่งตะวันตกของขอยร่วมฤดีจำนวน ๒ หลัก (เลขที่ ๘๑๕๐๔ ๔๙๕๓๑) เป็นแนวตรงและมีความกว้าง ๑๐ เมตร ยาวตลอดไปจนบริเวณ ที่ก่อสร้างอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสอง และการที่ศาลปกครองชั้นต้นรับฟังคำชี้แจงของ กรมที่ดินให้ความเห็นประกอบการตรวจเอกสาร ซึ่งกรมที่ดินมิได้มีอำนาจหน้าที่ดูแลรักษา ถนนสาธารณประโยชน์โดยตรงในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามกฎหมาย อีกทั้ง การรังวัด ตรวจสอบความกว้างของเขตทางถนนขอยร่วมฤดีตามสภาพจริงไม่ปรากฏว่ามีเจ้าของที่ดิน ข้างเคียงมาระวังแนวเขตเป็นเพียงการรังวัดครอบงำจากรั้วฝั่งหนึ่งไปยังรั้วฝั่งตรงข้ามของ



/ถนนขอยร่วมฤดี...

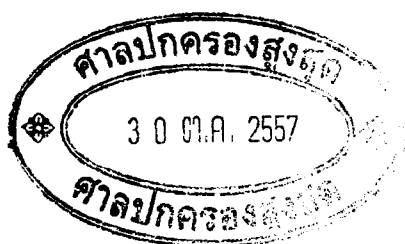
ถนนซอยร่วมฤดีเท่านั้น นอกจากนี้ การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องขอให้คุ้มครองชั่วคราวของผู้ฟ้องคดีโดยได้วินิจฉัยว่าการก่อสร้างอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสองได้ดำเนินการโดยไม่ขัดต่อกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕)ฯ เป็นเหตุให้ผู้ร้องสอดทั้งสองดำเนินการก่อสร้างอาคารพิพาทต่อไปจนเสร็จสมบูรณ์ การให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองใช้มาตรการตามมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ย่อมก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงและไม่เป็นธรรมกับผู้ร้องสอดทั้งสองที่ได้ปฏิบัติตามกฎหมายและตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตลอดมาทุกขั้นตอน อีกทั้ง อาคารพิพาทมีการใช้ประโยชน์แล้ว จึงไม่อาจย้อนกลับไปใช้อำนาจตามบทบัญญัติดังกล่าวได้แต่อย่างใด ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอุทธรณ์ว่า การพิจารณาว่าถนนมีเขตทางกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ตลอดสายหรือไม่ จะต้องพิจารณาจากสภาพถนนตามสถานะกฎหมายของถนนดังกล่าว และแม้ราษฎรจะบุกรุกก็ไม่อาจยกอายุความได้สิทธิครอบครองมาใช้ยันแก้รัฐได้ตามมาตรา ๑๓๐๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จึงต้องถือว่าสถานะและสภาพตามกฎหมายของถนนซอยร่วมฤดียังคงมีความกว้างของเขตทาง ๑๐.๐๐ เมตร ตลอดสายตามที่ผู้อุทธรณ์ให้เป็นถนนสาธารณะ นั้น กรณีดังกล่าวถนนซอยร่วมฤดีไม่เคยมีหลักฐานว่ามีผู้อุทธรณ์ให้กว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ตลอดแนวทั้งถนน ซึ่งการแก้ทะเบียนหักเป็นที่สาธารณะเมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๔๗ และวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๖๕ รวมทั้งการอุทธรณ์ที่ดินในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๖๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๖๘ ไม่ปรากฏหลักฐานชัดเจนว่าถนนมีความกว้างเท่าใด อีกทั้ง วิธีการวัดความกว้างที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอ้างไม่ถูกต้องตามหลักวิธีการและตามระเบียบของกรมที่ดินในการรังวัดที่ดินเฉพาะแปลงสำหรับกรณีการจดทะเบียนแบ่งแยกที่ดินที่เวนคืนเพื่อสร้างทางด่วน เจ้าหน้าที่กรมที่ดินทำแผนที่ระวางปรากฏชัดเจนว่าถนนซอยร่วมฤดีความกว้างอย่างน้อยที่สุด ๑๐.๐๐ เมตร มาตั้งแต่เวลาที่อุทธรณ์ให้ นั้น กรณีดังกล่าวได้มีการรังวัดที่ดินแปลงที่ ๘๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ชี้แนวเขตของซอยร่วมฤดีด้านที่ติดกับที่ดินแปลงนี้ แต่ไม่ได้มีการจดทะเบียนแบ่งแยกที่ดิน การรังวัดดังกล่าวเป็นการรังวัดที่ดินเฉพาะแปลงไม่ได้มีการรังวัดที่ดินฝั่งตรงข้ามหรือรังวัดเขตทางซอยร่วมฤดี จึงไม่อาจอ้างได้ว่าถนนซอยร่วมฤดีมีความกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร กรณีนี้ในวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๒ ศาลปกครองชั้นต้นเดินเผชิญสืบตรวจสอบสถานที่วัดความกว้างของเขตทางซอยร่วมฤดี โดยวัดความกว้างของเขตทางจากมุมรั้วที่ดินแปลงที่ ๘๒



/ซึ่งเป็น...

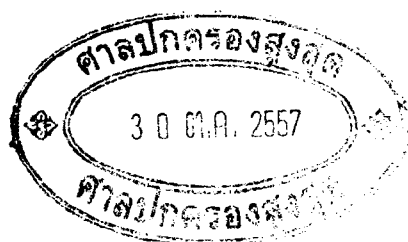
ซึ่งเป็นมูมรั้วร่วมกันกับมูมรั้วของที่ดินแปลงที่ ๙๙ วัดไปยังรั้วของที่ดินฝั่งตรงข้าม วัดระยะได้ ๙.๑๕ เมตร และเจ้าของที่ดินแปลงเลขที่ ๙๙ ได้ยืนยันว่าที่ดินของตนมีหลักเขตที่ดินบนแนวเขตปรากฏอยู่ที่มูมรั้วด้านที่ติดกับมูมรั้วบนที่ดินแปลงที่ ๑๐๐ โดยยังมีหลักเขตที่ดินปรากฏอยู่ และได้ชี้หลักเขตที่ดินให้ศาลดูด้วยแล้ว ส่วนกรณีที่ถูกฟ้องคดีทั้งสองอุทธรณ์อ้างว่าสภาพเขตทางในปัจจุบันบางช่วงกว้างไม่ถึง ๑๐.๐๐ เมตร มีลักษณะเป็นเหตุชั่วคราว นั้น ในกรณีนี้ ความเห็นคณะทำงานกรุงเทพมหานครตรวจสอบความกว้างของซอยร่วมฤดี โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สั่งการให้สำนักงานเขตปทุมวันหาหลักฐานมาแสดงความกว้างของซอยร่วมฤดีตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. ๒๕๔๙ รวมทั้งคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๕๑๒/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๑ แต่งตั้งคณะทำงานพิจารณาและตรวจสอบความกว้างของเขตทางซอยร่วมฤดี โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ร่วมเป็นคณะทำงาน ซึ่งผลการพิจารณาดูตรวจสอบและประชุม ๓ ครั้ง ครั้งแรก เมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑ ครั้งที่สอง เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๑ และครั้งที่สาม เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ สำนักงานเขตปทุมวันไม่สามารถหาหลักฐานที่มาของทะเบียนควบคุมที่สาธารณชนได้ ซึ่งรวมระยะเวลาของการหาข้อมูลเขตทางซอยร่วมฤดีที่ กรุงเทพมหานครและสำนักงานโยธาขอให้สำนักงานเขตปทุมวันหาหลักฐานประกอบการทำทะเบียนซอยร่วมฤดีกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ตลอดแนว ตั้งแต่วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ถึงปัจจุบัน เป็นเวลานานถึง ๓ ปีเศษ ซึ่งยังไม่สามารถหาหลักฐานมาแสดงประกอบการทำทะเบียนของสำนักงานเขตปทุมวันได้ สำหรับกรณีสำนักงานเขตปทุมวันนำแผนที่รังวัดแปลงที่ ๙๒ ในวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ มาอ้างความกว้างของที่ดินได้ ๔๙.๙๑ เมตร เป็นการนำตัวเลขดังกล่าวมาใช้เป็นระยะห่างจากมูมรั้วด้านทางทิศตะวันออกมาถึงตำแหน่งปักตะปู ๖ บนรั้ว ซึ่งเป็นรั้วเชื่อมต่อติดกับที่ดินแปลงที่ ๙๙ แต่ในแผนที่รังวัดความกว้างระหว่างมูมรั้วถึงจุดปักตะปู ๖ ระบุไว้ ๔๔.๕๘๐ เมตร กรณีนี้ขอให้ศาลขอมีหมายเรียกให้นายศิริชัย วันสม ผู้ทำการรังวัดหรือเจ้าพนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครหรือสำนักงานช่างรังวัดเอกชนทำคำชี้แจงเป็นเอกสารว่าการวัดจากจุดมูมรั้วถึงจุดปักตะปู ๖ ที่ได้ปักไว้กว้างเท่ากับ ๔๔.๕๘๐ เมตร เป็นความจริงหรือไม่ สำหรับผิวจราจรจากที่ตั้งอาคารพิพาทไปสู่ถนนเพลินจิตมีความกว้างไม่ถึง ๗.๕ เมตร เนื่องจากการวัดโดยสำนักงานเขตปทุมวันเมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ ซึ่งเป็นเวลาห่างต่อมาไม่ถึง ๒ ปี จากการทำทะเบียนใหม่เมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๗ วัดผิวจราจรได้กว้าง ๖.๑๐ เมตร ถึง ๖.๓๐ เมตร เท่านั้น และยังเป็นสภาพจริงในปัจจุบัน แม้แต่การประเมินราคาที่ดินโดยกรมธนารักษ์ปี พ.ศ. ๒๕๕๑ ถึง พ.ศ. ๒๕๕๔ ระบุความกว้างผิวจราจร



/ค.ส.ล....

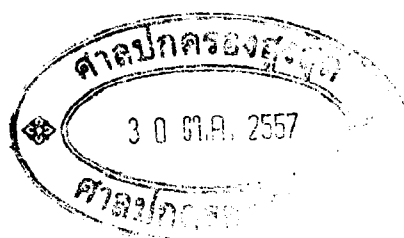
ค.ส.ล. ๖.๐๐ เมตร สอดคล้องกับความกว้างในการลงทะเบียนทางหลวง วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๒๗ ระบุว่าผิวจราจรประมาณ ๖.๐๐ เมตร ซึ่งความกว้างดังกล่าวไม่เพียงพอที่รถยนต์ขนาดใหญ่หรือรถดับเพลิงขนาดใหญ่วิ่งสวนกันได้ สำหรับกรณีที่ดินนอชอຍร่วมฤดีมีอาคารสูงขนาด ๑๕ ชั้น ถึง ๕๒ ชั้น อยู่ติดกับถนนหลายอาคารซึ่งได้ปลูกสร้างอยู่ก่อนแล้ว เป็นเวลานาน นั้น การสร้างอาคารสูงดังกล่าวไม่ผิดข้อ ๒ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕) เนื่องจากเป็นอาคารสูงไม่เกิน ๑๕ ชั้น ที่ได้ก่อสร้างก่อนมีกฎกระทรวง ฉบับดังกล่าว หรือเป็นกรณีอาคารสูงที่สร้างหลังจากกฎกระทรวงฉบับดังกล่าวมีผลบังคับใช้แล้ว แต่เป็นอาคารที่สูงที่ตั้งอยู่บนถนนกว้างตลอดแนวไม่น้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร และ ๑๒.๐๐ เมตร ต่อเนื่องโดยไม่ผ่านชอຍร่วมฤดีไปออกสู่ถนนวิฑู ด้วยเหตุนี้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงไม่มีหลักฐานใดมาสนับสนุนข้อกล่าวอ้างว่าถนนชอຍร่วมฤดีมีความกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ตลอดแนว

ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนแกุ้ทธธณของผู้ร้องสอดทั้งสองว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนเป็นเจ้าของที่ดินหรือเป็นผู้อยู่อาศัยในชอຍร่วมฤดีที่มีการปลูกสร้างอาคารพิพาท ความเดือดร้อนเสียหายที่ได้รับคือ ปัญหารจราจร อุบัติเหตุ ความเสี่ยงภัยจากอัคคีภัย ซึ่งเป็นผลโดยตรงจากการใช้อาคารพิพาท จึงถือว่าเป็นผู้เสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองปล่อยให้มีการก่อสร้างอาคารโดยไม่ถูกต้อง อีกทั้งเมื่อเป็นกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ บุคคลที่อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือภายในบริเวณที่มีการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายอันก่อให้เกิดความเสียหายหรือเหตุรำคาญยอมเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยขณะที่ฟ้องคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นเจ้าของที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๔๔๑ ตำบลสวนลุมพินี (บางกะปิฝั่งใต้) อำเภอปทุมวัน (บางกะปิ) กรุงเทพมหานคร แม้ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จะยกที่ดินดังกล่าวให้แก่บุตรชาย แต่ไม่ทำให้อำนาจฟ้องที่มีมาแต่ต้นนั้นเสียไป สำหรับกรณีที่ผู้ร้องสอดทั้งสองอุทธรณ์ว่าคดีขาดอายุความ นั้นเป็นการยกขึ้นกล่าวอ้างในชั้นอุทธรณ์ จึงไม่เป็นข้อที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น อย่างไรก็ตามผู้ฟ้องคดีได้ติดตามผลการรังวัดการหาข้อยุติกรณีความกว้างของชอຍร่วมฤดีของสำนักงานเขตปทุมวันและกรุงเทพมหานครมาตลอดตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๔ โดยได้ร้องเรียนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยตั้งแต่วันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ และร้องเรียนคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตั้งแต่วันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๑ และได้ติดตามเรื่องมาตลอดจนกระทั่งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือตอบจากกรุงเทพมหานคร



/เมื่อวันที่...

เมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๑ ซึ่งแจ้งเรื่องตรวจสอบความกว้างของซอยร่วมฤดีซึ่งยังตรวจสอบเขตทางไม่แล้วเสร็จ เมื่อนับวันจากวันที่ได้รับหนังสือวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นวันที่ฟ้องคดีนี้จึงไม่เกินกำหนด ๙๐ วัน และเป็น การฟ้องคดีเพื่อประโยชน์สาธารณะ ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่สืบสืบคนจึงมีสิทธิฟ้องคดีนี้ ส่วนกรณีเอกสาร ทะเบียนควบคุมที่สาธารณะที่จัดทำโดยสำนักงานเขตปทุมวัน ณ วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๗ ที่ระบุความกว้างของถนนซอยร่วมฤดีกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร นั้น ไม่ได้หมายความว่า เขตทางกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร ยาวต่อเนื่องกันโดยตลอดจนไปเชื่อมกับถนน สาธารณะที่มีเขตทางกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร ซึ่งการออกหนังสือเรื่องตรวจสอบ รับรองเขตทางของซอยร่วมฤดีโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้แก่หน่วยราชการ และเอกชนมีหลายฉบับ ไม่มีข้อความว่าซอยร่วมฤดีมีเขตถนนกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ตลอดแนว ยกเว้นการออกหนังสือ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๘ ให้แก่ผู้ร้องสอดที่ ๑ เพียงรายเดียว จึงเป็นการทำหลักฐานขึ้นมา โดยไม่สุจริตเพื่อแสดงการรับรองเขตทางเพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่าไม่ขัดกับกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีหนังสือขอให้ตรวจสอบความกว้างของ ซอยร่วมฤดีอีกครั้ง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือแจ้งผลการตรวจสอบ โดยมีข้อความว่า “ความกว้างประมาณ ๑๐ เมตร ตลอดซอยร่วมฤดีมีความกว้างไม่แน่นอนวัดตามจริงมีเขต ทางกว้าง ๗.๘๐ เมตร ถึง ๑๐.๔๐ เมตร” ซึ่งหนังสือรับรองเขตทางที่ออกให้แก่ผู้ร้องสอดที่ ๑ จึงขัดแย้งกับหนังสือแจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อีกเช่นกัน และมีหนังสือฉบับอื่นที่แจ้งหน่วยราชการ ในกรุงเทพมหานคร กระทรวงมหาดไทย คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และผู้ฟ้องคดีว่า ทะเบียนควบคุมที่สาธารณะมีความกว้างประมาณ ๑๐.๐๐ เมตร บ้าง หรือ ๑๐.๐๐ เมตร บ้าง (ไม่มีข้อความ “ยาวต่อเนื่องกัน”) ซึ่งหนังสือฉบับที่แจ้งผู้ร้องสอดที่ ๑ ขัดแย้งกับความกว้าง ของถนนในทะเบียนที่สาธารณะรวบรวมเมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๗ เช่นเดียวกัน อีกทั้ง ในคำชี้แจงของผู้ร้องสอดที่ ๑ ลงวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๕๑ ผู้ร้องสอดที่ ๑ ได้ขอกรมที่ดิน ทำการรังวัดแบ่งโฉนดที่ดินในแนวเดิมเมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๘ ก่อนลงมือก่อสร้าง อาคารพิพาท ซึ่งนายบุญช่วย ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ชี้และรับรองแนวเขต ถนนซอยร่วมฤดีในแนวเดิมที่ติดกับที่ดินของผู้ร้องสอดที่ ๑ และผู้ร้องสอดที่ ๑ ยืนยันว่า ไม่ได้รื้อล้ำซอยร่วมฤดี แสดงให้เห็นว่าผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับรองว่าซอยบริเวณที่จะ ก่อสร้างมีความกว้างไม่ถึง ๑๐.๐๐ เมตร ตั้งแต่วันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๘ ประกอบกับ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ชี้แนวเขตทางในวันรังวัดซอยร่วมฤดีเมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๐



/ได้ความกว้าง...

ได้ความกว้าง ๙.๒๘๓ เมตร ซึ่งเป็นความกว้างตรงกับที่ศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำสั่งให้
 กรมที่ดินรังวัดขอयर่วมฤดีซ้ำอีกครั้งในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ และเมื่อในกรณีนี้ศาลปกครองชั้นต้น
 ได้มีคำสั่งให้กรมที่ดินทำคำชี้แจงในประเด็นเกี่ยวกับความกว้างของเขตทางถนนขอयर่วมฤดี
 โดยได้จัดส่งสำเนาเอกสารทำคำให้การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยื่นต่อศาล เพื่อให้กรมที่ดินใช้
 ประกอบการพิจารณา ซึ่งกรมที่ดินชี้แจงต่อศาลว่าจากการตรวจสอบเอกสารที่ศาลจัดส่งให้
 ปรากฏว่า เอกสารระบุว่าจุดถนนสาธารณะประโยชน์ปัจจุบันคือ ขอयर่วมฤดี ส่วนความกว้าง
 ไม่มีหลักฐานว่าเป็นเท่าใด อีกทั้งตามรายงานผลการรังวัดสอบเขตของกรมที่ดินที่ระบุว่า
 มีเขตทางสาธารณะประโยชน์บริเวณที่มีความกว้างน้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร รวมทั้งสิ้น ๘ จุด
 ซึ่งได้แก่ จุดที่ ๑ จุดที่ ๒ จุดที่ ๓ จุดที่ ๔ จุดที่ ๕ จุดที่ ๑๐ จุดที่ ๑๑ และจุดที่ ๑๒ ตามระวางรูปถ่าย
 ทางอากาศหมายเลข ๕๑๓๖ III ๖๖๑๘-๔ กรณีดังกล่าวเขตทางถนนขอयर่วมฤดีบริเวณตั้งแต่ปากซอย
 ด้านถนนเพลินจิตจนถึงที่ดินบริเวณที่ก่อสร้างอาคารพิพาทของผู้ร้องสอดทั้งสองในขอयर่วมฤดี
 มิได้มีลักษณะเป็นถนนสาธารณะที่มีเขตทางกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร ยาวต่อเนื่องกัน
 การก่อสร้างอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสองจึงขัดต่อข้อ ๒ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕)
 ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง
 ฉบับที่ ๕๐ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติเดียวกัน เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง
 ยังมีได้ใช้อำนาจตามมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติ
 ดังกล่าวดำเนินการกับผู้ร้องสอดทั้งสอง จึงถือว่าละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้
 ต้องปฏิบัติ ส่วนกรณีคดีหมายเลขดำที่ ๑๗๐๓/๒๕๕๑ หมายเลขแดงที่ ๒๑๓/๒๕๕๕ ของ
 ศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง) เป็นประเด็นพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐ
 กระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายซึ่งเป็นประเด็นพิพาทที่แตกต่างจากคดีนี้ จึงไม่เกี่ยวพันกัน
 แต่อย่างใด

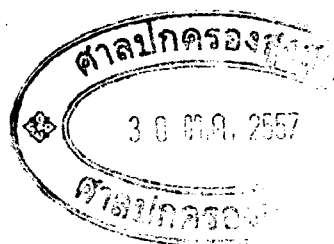
ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของ
 ตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี
 ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย
 ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ร้องสอดที่ ๑ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๘
 ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้ตรวจสอบความกว้างของขอयर่วมฤดีตั้งแต่บริเวณที่จะทำการ



/ก่อสร้าง...

ก่อสร้างอาคารยาวต่อเนื่องโดยตลอดไปถึงถนนเพลินจิต ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ กท ๔๔๐๓/๔๓๖๐ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๘ แจ้งผลการตรวจสอบว่า ซอยร่วมฤดี เขตถนนมีความกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ผิวจราจรกว้าง ๗.๕๐ เมตร ตลอดแนว ผู้ร้องสอดที่ ๑ จึงยื่นแจ้งความประสงค์ต่อสำนักการโยธา กรุงเทพมหานคร ตามมาตรา ๓๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ก่อสร้างอาคารสูง ๑๘ ชั้น ชั้นใต้ดิน ๑ ชั้น จำนวน ๑ หลัง เพื่อใช้เป็นอาคารพาณิชย์ - อยู่อาศัย (๗๘ ห้อง) พื้นที่ ๒๙,๕๐๒ ตารางเมตร ในซอยร่วมฤดี โดยใช้หนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวเป็นเอกสารประกอบ และได้รับไปแจ้งตามแบบ กทม. ๖ เลขที่ ๕๒๘/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๘ หลังจากนั้น ผู้ร้องสอดที่ ๒ ได้ยื่นแจ้งความประสงค์ต่อสำนักการโยธา กรุงเทพมหานคร ตามมาตรา ๓๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ก่อสร้างอาคารสูง ๒๔ ชั้น ชั้นใต้ดิน ๒ ชั้น จำนวน ๑ หลัง เพื่อใช้เป็นโรงแรมขนาด ๗๖ ห้อง พื้นที่ ๒๘,๙๘๗ ตารางเมตร ในซอยร่วมฤดี บริเวณแยกซอยร่วมฤดี ๒ และตั้งอยู่ติดกับที่ดินแปลงที่ตั้งอาคารของผู้ร้องสอดที่ ๑ โดยใช้หนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวเป็นเอกสารประกอบเช่นกัน และได้ไปรับแจ้งตามแบบ กทม. ๖ เลขที่ ๖๗๙/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๘ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือร้องเรียนไปยังผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองขอให้ตรวจสอบความกว้างของซอยร่วมฤดี และซอยร่วมฤดี ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีหนังสือ ที่ กท ๔๔๐๓/๑๙๗๒ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๔๘ แจ้งว่าได้ตรวจสอบความกว้างของซอยร่วมฤดีและซอยร่วมฤดี ๒ แล้ว ปรากฏผลตามเอกสารหลักฐานทะเบียนควบคุมที่สาธารณะของสำนักงานเขตปทุมวันหรือทะเบียนข้อมูลถนนตรอกซอยในพื้นที่กรุงเทพมหานคร (กลุ่มรัตนโกสินทร์จำนวน ๓ เขต) ข้อมูล ณ วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๗ ดังนี้ ซอยร่วมฤดีมีความกว้างของเขตทางประมาณ ๑๐.๐๐ เมตร แต่สภาพปัจจุบันวัดได้จริง มีเขตทาง ๗.๘๐ เมตร ถึง ๑๐.๔๐ เมตร ส่วนผิวจราจรกว้างประมาณ ๖.๑๐ เมตร ถึง ๖.๓๐ เมตร ซอยร่วมฤดี ๒ มีความกว้างของเขตทางประมาณ ๘.๐๐ เมตร สภาพปัจจุบันวัดได้ประมาณ ๖.๓๕ เมตร ถึง ๗.๑๐ เมตร ส่วนผิวจราจรกว้างประมาณ ๖.๓๕ เมตร ถึง ๗.๑๐ เมตร (ไม่มีทางเท้า) และได้มีหนังสือ ที่ กท ๔๔๐๓/๓๒๔๒ ลงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ถึงสำนักการโยธา แจ้งผลการตรวจสอบความกว้างถนน ซอยร่วมฤดีว่าความกว้างตามเอกสารหลักฐานทะเบียนควบคุมที่สาธารณะที่สำนักงานเขตปทุมวันใช้อยู่ ซอยร่วมฤดีมีความกว้างของเขตทาง ๑๐.๐๐ เมตร จากการตรวจสอบสภาพความเป็นจริงโดยวัดครอบฉากจากรั้วฝั่งตรงข้ามมายังรั้วของผู้ร้องสอดที่ ๑ ได้ความกว้าง



/ประมาณ...

ประมาณ ๑๐.๐๐ เมตร ตลอดชอยร่วมฤดีมีความกว้างไม่แน่นอน วัดตามจริงมีเขตทางกว้าง ๗.๘๐ เมตร - ๑๐.๔๐ เมตร สำนักการโยธาจึงมีหนังสือ ที่ กท ๐๕๐๗/อ.๓๑๔๖ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๙ และที่ กท ๐๕๐๗/อ.๓๑๕๐ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๙ แจ้งผู้ร้องสอดทั้งสอง ให้พิจารณาทบทวนการก่อสร้างอาคารเนื่องจากเป็นอาคารที่ขัดกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕)ฯ ไม่สามารถพิจารณาอนุญาตให้ก่อสร้างตัดแปลงอาคารได้ พร้อมกันนี้ สำนักการโยธาได้มีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าอาคารพิพาทของผู้ร้องสอดทั้งสองเข้าข่าย ขัดกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้พิจารณาดำเนินการตามมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๓ แล้วแต่กรณี ผู้ร้องสอดทั้งสองจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๙ อุทธรณ์หนังสือ แจ้งข้อทักท้วงดังกล่าวซึ่งคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์พิจารณาแล้วมีมติไม่รับพิจารณาอุทธรณ์ หลังจากนั้น ผู้ร้องสอดที่ ๑ ได้ยื่นแจ้งความประสงค์ตัดแปลงอาคารต่อสำนักการโยธา โดยขอ เปลี่ยนแปลงฐานรากและโครงสร้างชั้นใต้ดิน และได้รับใบรับแจ้งตามแบบ กทม.๖ เลขที่ ๕๒๔/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๐ และผู้ร้องสอดที่ ๒ ได้ยื่นแจ้งความประสงค์ ตัดแปลงอาคารต่อสำนักการโยธา โดยขอตัดแปลงอาคารจากเดิมห้องพัก ๗๖ ห้อง เพิ่มเป็น ๒๑๔ ห้อง และได้รับใบรับแจ้งตามแบบ กทม.๖ เลขที่ ๕๑๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ ต่อมา สำนักการโยธาได้มีหนังสือแจ้งข้อทักท้วงไปยังผู้ร้องสอดที่ ๑ ตามหนังสือ ที่ กท ๐๕๐๗/ก.๑๙๘๐ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ ให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงแผนผังบริเวณแบบแปลน ให้ถูกต้องจำนวน ๑๗ รายการ ให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือโดยรายการ ที่ ๑๗ ระบุว่า อาคารที่ยื่นแจ้งขัดกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕)ฯ ข้อ ๒ เนื่องจาก สำนักงานเขตปทุมวันได้ตรวจสอบความกว้างของถนนชอยร่วมฤดี เขตทางชอยร่วมฤดี ตามสภาพจริงกว้าง ๗.๘๐ เมตร ถึง ๑๐.๔๐ เมตร ขณะเดียวกันสำนักการโยธาได้มีหนังสือ ที่ กท ๐๕๐๗/ก.๑๙๗๘ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ ให้ผู้ร้องสอดที่ ๒ แก้ไขเปลี่ยนแปลง แผนผังบริเวณแบบแปลนให้ถูกต้องจำนวน ๒๐ รายการ ให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันได้รับ หนังสือโดยรายการที่ ๒๐ ระบุว่า อาคารที่ยื่นแจ้งขัดกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕)ฯ ข้อ ๒ เช่นเดียวกัน นอกจากนี้ สำนักการโยธาได้มีหนังสือ ที่ กท ๐๕๐๗/อ. ๕๖๘๒ ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการกับอาคารพิพาทของผู้ร้องสอด ทั้งสองตามมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๓ แล้วแต่กรณี ผู้ร้องสอดทั้งสอง จึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ อุทธรณ์การแจ้งข้อทักท้วงของสำนักการโยธา



/ดังกล่าว...

ดังกล่าว ในระหว่างการพิจารณาของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๑ ร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกใบรับรองเขตทางขอร่วมฤดีกว้างเกินความจริงและไม่สั่งระงับการก่อสร้างอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสอง โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ กท ๔๔๐๓/๓๖๑๓ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๑ แจ้งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยึดถือทะเบียนควบคุมที่สาธารณะของสำนักงานเขตปทุมวันที่กำหนดเขตทางขอร่วมฤดีกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ตลอดซอยเป็นหลักฐานในการปฏิบัติงาน ส่วนกรณีที่ยังมิได้ออกคำสั่งให้ผู้ร้องสอดทั้งสองระงับการก่อสร้างอาคาร เนื่องจากอยู่ระหว่างการพิจารณาอุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่สามารถดำเนินการใดๆ แก่อาคารอันเป็นมูลกรณีได้ ซึ่งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือฉบับดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนเห็นว่ากรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ดำเนินการกับอาคารพิพาทของผู้ร้องสอดทั้งสองเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย จึงนำคดีมาฟ้องเป็นคดีนี้

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในชั้นอุทธรณ์ ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาล หรือไม่

ประเด็นที่สอง ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนนำคดีมาฟ้องภายในระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนด หรือไม่

ประเด็นที่สาม ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร หรือไม่

ประเด็นที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาล หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ผู้ที่มีสิทธินำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง นั้นพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๒วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ใดได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง



/หรือกรณีอื่นใด...

หรือกรณีอื่นใดที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๘ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายหรือยุติข้อโต้แย้งนั้น ต้องมีคำบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ ผู้นั้นมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง และพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๗๓ บัญญัติว่า ในกรณีมีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ถือว่าเจ้าของหรือผู้ครอบครองที่ดินหรืออาคารที่อยู่ใกล้ชิดหรือติดต่อกับอาคารที่มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นหรือบุคคลซึ่งความเป็นอยู่หรือการใช้สอยที่ดินหรืออาคารถูกกระทบกระเทือนเนื่องจากการกระทำความผิดดังกล่าว เป็นผู้เสียหายตามกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญา กรณีนี้ผู้ร้องสอดทั้งสองอุทธรณ์ว่าอาคารชุดของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๐ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ อยู่ห่างจากอาคารพิพาทของผู้ร้องสอดทั้งสอง ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๒ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒๓ เป็นเจ้าของอาคารและที่ดินในซอยร่วมฤดีซึ่งไม่ได้อยู่ใกล้ชิดหรือติดกับอาคารพิพาท อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คน มีทรัพย์สินอยู่หลายพื้นที่ จึงไม่เป็นผู้เสียหายตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และมีใช้ผู้เดือดร้อนหรือเสียหายที่มีสิทธิฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น เห็นว่า บทบัญญัติตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นการกำหนดให้สิทธิแก่เจ้าของหรือผู้ครอบครองที่ดินหรืออาคารที่อยู่ใกล้ชิดหรือติดต่อกับอาคารที่มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น หรือบุคคลซึ่งความเป็นอยู่หรือการใช้สอยที่ดินหรืออาคารถูกกระทบกระเทือนเนื่องจากการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มีสิทธิฟ้องคดีในทางอาญาต่อศาลยุติธรรม มิได้หมายความรวมถึงความเป็นผู้เดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายในการเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง และคดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติโดยไม่ดำเนินการกับอาคารพิพาทของผู้ร้องสอดทั้งสองที่ก่อสร้างอาคารสูงหรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษติดถนนสาธารณะที่มีเขตทางกว้างน้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร ยาวต่อเนื่องกันโดยตลอดตามข้อ ๒ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งมีผลกระทบต่อความปลอดภัย การป้องกันอัคคีภัย ตลอดจนความสะอาดแก่การจราจร เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๐ เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์หรือพักอาศัยในอาคารชุดลาเมซองร่วมฤดี



/ผู้ฟ้องคดีที่ ๒...

ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๒ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒๓ เป็นเจ้าของอาคารและที่ดินในชอยร่วมฤดี ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ เป็นนิติบุคคลอาคารชุดลาเมของร่วมฤดีตั้งอยู่ในชอยร่วมฤดี ๒ ซึ่งแม้ผู้ฟ้องคดีบางรายมีทรัพย์สินอยู่หลายพื้นที่ก็ตาม แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนเป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารชุด อาคารและที่ดินในชอยร่วมฤดี จึงต้องใช้ถนนชอยร่วมฤดีเป็นทางสัญจรเข้าออกไปสู่ถนนเพลินจิตหรือถนนวิฑูซึ่งเป็นถนนสาธารณะอื่น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองละเลยต่อหน้าที่ไม่ดำเนินการตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ กับอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสองที่ก่อสร้างอาคารขัดต่อข้อ ๒ ของกฎกระทรวงฉบับดังกล่าว ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนได้รับผลกระทบด้านความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินในกรณีเกิดอัคคีภัย และปัญหาการจราจรในถนนชอยร่วมฤดี ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนจึงเป็นผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้จากการงดเว้นการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองที่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาล ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ อุทธรณ์ของผู้ร้องสอดทั้งสองจึงฟังไม่ขึ้น

ประเด็นที่สอง ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนนำคดีมาฟ้องภายในระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนด หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๙ บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองจะต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี หรือนับแต่วันที่พ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอต่อหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดและไม่ได้รับหนังสือชี้แจงจากหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือได้รับแต่เป็นคำชี้แจงที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีเหตุผลแล้วแต่กรณี เว้นแต่จะมีบทกฎหมายเฉพาะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น กรณีนี้ผู้ร้องสอดทั้งสองอุทธรณ์ว่าผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนรู้เหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ นับตั้งแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ กท ๔๔๐๓/๑๙๗๒ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๔๙ แจ้งตอบข้อร้องเรียนของผู้ฟ้องคดีว่าชอยร่วมฤดีมีความกว้างเขตทางประมาณ ๑๐.๐๐ เมตร หรืออย่างช้าที่สุดเมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ กรณีมีหนังสือขอความเป็นธรรมไปยังนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย การนำคดีมาฟ้องต่อศาลเมื่อวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๑



/จึงพ้นกำหนด...

จึงพังกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดี นั้น เห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือ ที่ กท ๔๔๐๓/๑๙๗๒ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งผลการตรวจสอบว่า ซอยร่วมฤดีมีความกว้างของเขตทางประมาณ ๑๐.๐๐ เมตร แต่สภาพปัจจุบันวัดได้จริง มีเขตทาง ๗.๘๐ เมตร ถึง ๑๐.๔๐ เมตร ส่วนผิวจราจรกว้างประมาณ ๖.๑๐ เมตร ถึง ๖.๓๐ เมตร ซอยร่วมฤดี ๒ มีความกว้างของเขตทางประมาณ ๘.๐๐ เมตร สภาพปัจจุบันวัดได้ประมาณ ๖.๓๕ เมตร ถึง ๗.๑๐ เมตร ส่วนผิวจราจรกว้างประมาณ ๖.๓๕ เมตร ถึง ๗.๑๐ เมตร (ไม่มีทางเท้า) กรณีดังกล่าวเป็นเพียงหนังสือแจ้งตอบกรณีผู้ฟ้องคดีที่ ๑ สอบถามความกว้างของซอยร่วมฤดี และซอยร่วมฤดี ๒ เท่านั้น จึงยังไม่กระทบต่อสิทธิของผู้ฟ้องคดีอันเป็นเหตุแห่งการนำคดีมาฟ้อง แต่ในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ ถึงนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ขอความเป็นธรรมกรณีสำนักงานเขตปทุมวัน ออกหนังสือรับรองเขตทางซอยร่วมฤดีกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ตลอดแนวเพื่ออนุญาตให้ก่อสร้างอาคารสูงเกิน ๒๓.๐๐ เมตร ในซอยร่วมฤดี นั้น ในกรณีนี้ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือดังกล่าว ภายหลังจากที่ได้รับหนังสือชี้แจงจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ที่ได้ชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับความกว้างเขตทางของซอยร่วมฤดีกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ตลอดแนวโดยยึดถือทะเบียนควบคุมที่สาธารณสุขที่สำนักงานเขตปทุมวันใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ และภายหลังจากที่สำนักการโยธาได้มีหนังสือ ที่ กท ๐๙๐๗/อ.๕๕๑๔ ลงวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แจ้งผลการพิจารณาอนุญาตก่อสร้างอาคารสูงในซอยร่วมฤดี โดยแจ้งว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังมีได้แจ้งผลยืนยันการตรวจสอบความกว้างของซอยร่วมฤดีตามที่ผู้ฟ้องคดีร้องเรียน จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้อย่างช้าที่สุดในวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ อันเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอความเป็นธรรมให้นายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยสั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตรวจสอบความกว้างของ ซอยร่วมฤดี และให้ระงับการก่อสร้างอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสอง เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คน นำคดีมายื่นฟ้องต่อศาลในวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๑ จึงเป็นการยื่นคำฟ้องเมื่อพังกำหนด ระยะเวลาตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ อย่างไรก็ตาม ปรากฏข้อเท็จจริงว่าหลังจากผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ ร้องเรียนหลายฉบับถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ดำเนินการกับอาคารพิพาทของผู้ร้องสอดทั้งสอง ตามที่ผู้อำนวยการสำนักการโยธาแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติ ควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายดังกล่าว



/ให้อ่าน...

ให้อำนาจ ประกอบกับคดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ละเลยต่อหน้าที่ไม่ดำเนินการกับอาคาร พิพาทของผู้ร้องสอดทั้งสองที่ก่อสร้างอาคารสูงหรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษติดถนน สาธารณะที่มีเขตทางกว้างน้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร ยาวต่อเนื่องตลอดแนว ซึ่งมีผลกระทบต่อ ความปลอดภัย การป้องกันอัคคีภัย ตลอดจนความสะอาดแก่การจราจร และผลของการ ปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองตามคำฟ้อง ทำให้ประชาชนส่วนรวมจะได้รับประโยชน์ จากการดำเนินการหรือการกระทำนั้น ดังนั้น คดีนี้จึงเป็นการฟ้องเพื่อประโยชน์แก่ส่วนรวม ตามความในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งแม้ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนจะยื่นคำฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้ว ศาลมีอำนาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนไว้พิจารณาได้ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว

ประเด็นที่สาม ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด ให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔ บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้ อาคารสูง หมายความว่า อาคารที่บุคคลอาจเข้าอยู่หรือ เข้าใช้สอยได้ที่มีความสูงตั้งแต่ยี่สิบสามเมตรขึ้นไป การวัดความสูงของอาคารให้วัดจาก ระดับพื้นดินที่ก่อสร้างถึงพื้นดาดฟ้า สำหรับอาคารทรงจั่วหรือปั้นหยาให้วัดจากระดับพื้นดิน ที่ก่อสร้างถึงยอดผนังของชั้นสูงสุด อาคารขนาดใหญ่พิเศษ หมายความว่า อาคาร ที่ก่อสร้างขึ้นเพื่อใช้พื้นที่อาคาร หรือส่วนใดของอาคารเป็นที่อยู่อาศัยหรือประกอบกิจการ ประเภทเดียวหรือหลายประเภท โดยมีพื้นที่รวมกันทุกชั้นในหลังเดียวกันตั้งแต่หนึ่งหมื่น ตารางเมตรขึ้นไป มาตรา ๓๙ ทวิ บัญญัติว่า ผู้ใดจะก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือ เคลื่อนย้ายอาคารโดยไม่ยื่นคำขอรับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นก็ได้โดยการแจ้ง ต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นและต้องดำเนินการดังต่อไปนี้ (๑) แจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบ ตามแบบที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด พร้อมทั้งแจ้งข้อมูลและยื่นเอกสารดังต่อไปนี้ด้วย (ก)...(ข) วรรคสอง บัญญัติว่า ถ้าผู้แจ้งได้ดำเนินการตามที่ระบุไว้ในวรรคหนึ่งครบถ้วนแล้ว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกใบรับแจ้งตามแบบที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดเพื่อเป็น หลักฐานการแจ้งให้แก่ผู้นั้นภายในวันที่ได้รับแจ้ง และให้ผู้แจ้งเริ่มต้นดำเนินการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารตามที่ได้แจ้งไว้ได้ตั้งแต่วันที่ได้รับใบแจ้ง



/มาตรา ๓๙ ทวิ...

มาตรา ๓๙ ตี วรรคสอง บัญญัติว่า ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่ได้ออกใบรับแจ้ง ตามมาตรา ๓๙ ทวิ หรือนับแต่วันที่เริ่มการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้าย อาคารตามที่ได้แจ้งไว้ แล้วแต่กรณี ถ้าเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ตรวจพบว่าการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารตามที่ได้แจ้งไว้ ผันผืนบริเวณ แบบแปลน รายการ ประกอบแบบแปลนหรือรายการคำนวณของอาคารที่ได้ยื่นไว้ตามมาตรา ๓๙ ทวิ ไม่ถูกต้อง ตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตาม พระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหนังสือแจ้ง ข้อทักท้วงให้ผู้แจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ ทราบโดยเร็ว และให้มีอำนาจดำเนินการตามมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ หรือมาตรา ๔๓ แล้วแต่กรณี วรรคสาม บัญญัติว่า ถ้าเจ้าพนักงาน ท้องถิ่นมิได้มีหนังสือแจ้งข้อทักท้วงให้ผู้แจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ ทราบภายในกำหนดเวลา ตามวรรคสอง ให้ถือว่า การก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารดังกล่าวได้รับ อนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นแล้ว เว้นแต่ในกรณีดังต่อไปนี้ (๑)... (๒) การกระทำดังกล่าว ที่เกี่ยวกับระยะหรือระดับระหว่างอาคารกับถนน ตรอก ซอย ทางเท้า หรือที่สาธารณะ เป็นการฝ่าฝืนกฎกระทรวง ประกาศหรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือ (๓) การกระทำดังกล่าวที่เกี่ยวกับบริเวณห้ามก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้าย และใช้หรือเปลี่ยนแปลงใช้อาคารชนิดใดหรือประเภทใด เป็นการฝ่าฝืน กฎกระทรวง ประกาศ หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่น ที่เกี่ยวข้อง มาตรา ๔๐ บัญญัติว่า ในกรณีที่มีการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน เคลื่อนย้ายอาคาร โดยฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง หรือข้อบัญญัติ ท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจดำเนินการดังนี้ (๑) มีคำสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ควบคุมงาน ผู้ดำเนินการ ลูกจ้างหรือบริวารของบุคคลดังกล่าว ระวังการกระทำดังกล่าว (๒) มีคำสั่งห้าม มิให้บุคคลใดใช้หรือเข้าไปในส่วนใด ๆ ของอาคารหรือบริเวณที่มีการกระทำดังกล่าว และ จัดให้มีเครื่องหมายแสดงการห้ามนั้นไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ อาคารหรือบริเวณ ดังกล่าว และ (๓) พิจารณามีคำสั่งตามมาตรา ๔๑ หรือมาตรา ๔๒ แล้วแต่กรณี ภายใน สามสิบวันนับแต่วันที่ได้มีคำสั่งตาม (๑) มาตรา ๔๑ บัญญัติว่า ถ้าการกระทำตามมาตรา ๔๐ เป็นกรณีที่สามสามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ เจ้าของอาคารยื่นคำขออนุญาตหรือดำเนินการแจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ หรือดำเนินการแก้ไข เปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนดแต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวัน... มาตรา ๔๒



/บัญญัติว่า...

บัญญัติว่า ถ้าการกระทำตามมาตรา ๔๐ เป็นกรณีที่ไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ หรือเจ้าของอาคารมิได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๑ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ควบคุมงาน หรือผู้ดำเนินการรื้อถอนอาคาร นั้นทั้งหมดหรือบางส่วนได้ภายในระยะเวลาที่กำหนดแต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวัน... และ มาตรา ๔๓ บัญญัติว่า ถ้าไม่มีการรื้อถอนอาคารตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตาม มาตรา ๔๒ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจ ดังต่อไปนี้ (๑) ยื่นคำขอฝ่ายเดียวโดยทำเป็น คำร้องต่อศาล นับแต่ระยะเวลาที่กำหนดไว้ตามมาตรา ๔๒ ได้ล่วงพ้นไป ขอให้ศาลมีคำสั่ง จับกุมและกักขังบุคคลซึ่งมิได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ โดยให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม (๒) ดำเนินการ หรือจัดให้มีการรื้อถอนอาคารดังกล่าวได้เอง โดยจะต้องปิดประกาศกำหนดการรื้อถอนไว้ใน บริเวณนั้นแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน และเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้รับผิดชอบ งานออกแบบอาคาร ผู้รับผิดชอบงานออกแบบและคำนวณอาคาร ผู้ควบคุมงาน และ ผู้ดำเนินการ จะต้องร่วมกันเสียค่าใช้จ่ายในการนั้น เว้นแต่บุคคลดังกล่าวจะพิสูจน์ได้ว่าตน มิได้เป็นผู้กระทำหรือมีส่วนร่วมในการกระทำที่เป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย... ประกอบกับ กฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ข้อ ๑ กำหนดว่า อาคารขนาดใหญ่พิเศษ หมายความว่า อาคารที่ก่อสร้างขึ้นเพื่อใช้อาคาร หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของอาคารเป็นที่อยู่อาศัยหรือประกอบกิจการประเภทเดียวหรือหลายประเภท โดยมีพื้นที่รวมกันทุกชั้นหรือชั้นหนึ่งชั้นใดในหลังเดียวกันตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ ตารางเมตร ขึ้นไป ข้อ ๒ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ที่ดินที่ใช้เป็นที่ตั้งของอาคารสูงหรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษที่มีพื้นที่ อาคารรวมกันทุกชั้นไม่เกิน ๓๐,๐๐๐ ตารางเมตร ต้องมีด้านหนึ่งด้านใดของที่ดินนั้น ยาวไม่น้อยกว่า ๑๒.๐๐ เมตร ติดถนนสาธารณะที่มีเขตทางกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร ยาวต่อเนื่องกัน โดยตลอดจนไปเชื่อมต่อกับถนนสาธารณะอื่นที่มีเขตทางกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร และ พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๒๘ บัญญัติว่า ในการพิจารณา ทางปกครอง เจ้าหน้าที่อาจตรวจสอบข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสมในเรื่องนั้น ๆ โดยไม่ต้องผูกพัน อยู่กับคำขอหรือพยานหลักฐานของคู่กรณี และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เจ้าหน้าที่ต้อง พิจารณาพยานหลักฐานที่ตนเห็นว่าจำเป็นแก่การพิสูจน์ข้อเท็จจริง ในการนี้ ให้รวมถึง การดำเนินการดังต่อไปนี้ (๑) แสวงหาพยานหลักฐานทุกอย่างที่เกี่ยวข้อง (๒) รับฟังพยานหลักฐาน คำชี้แจง หรือความเห็นของคู่กรณีหรือของพยานบุคคล หรือพยานผู้เชี่ยวชาญที่คู่กรณี กล่าวอ้าง เว้นแต่เจ้าหน้าที่เห็นว่าเป็นการกล่าวอ้างที่ไม่จำเป็น ฟุ่มเฟือยหรือเพื่อประวิงเวลา



/(๓) ขอข้อเท็จจริง...

(๓) ขอข้อเท็จจริงหรือความเห็นจากคู่อริ พยานบุคคล หรือพยานผู้เชี่ยวชาญ (๔) ขอให้ผู้ครอบครองเอกสารส่งเอกสารที่เกี่ยวข้อง (๕) ออกไปตรวจสถานที่

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า หลังจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ กท ๔๔๐๓/๔๓๖๐ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๘ แจ้งผู้ร้องสอดที่ ๑ ว่า ขอयर่วมฤดีเขตถนนมีความกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ผิวจราจรกว้าง ๗.๕๐ เมตร ตลอดแนว ผู้ร้องสอดที่ ๑ ได้ยื่นแจ้งความประสงค์ ต่อสำนักการโยธา กรุงเทพมหานคร ก่อสร้างอาคารสูง ๑๘ ชั้น จำนวน ๑ หลัง เพื่อใช้เป็นอาคารพาณิชย์ - ที่อยู่อาศัย (๗๘ ห้อง) พื้นที่ ๒๘,๕๐๒ ตารางเมตร ในขอयर่วมฤดี ตามใบรับหนังสือแจ้งความประสงค์จะก่อสร้างอาคารฯ (แบบ กทม.๖) เลขที่ ๕๒๘/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๘ และผู้ร้องสอดที่ ๒ ได้ยื่นแจ้งความประสงค์ก่อสร้างอาคารสูง ๒๔ ชั้น จำนวน ๑ หลัง เพื่อใช้เป็นโรงแรม (๗๖ ห้อง) พื้นที่ ๒๘,๙๘๗ ตารางเมตร ในขอयर่วมฤดี ตามใบรับหนังสือแจ้งความประสงค์จะก่อสร้างอาคารฯ (แบบ กทม.๖) เลขที่ ๖๑๐/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ โดยใช้หนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว เป็นเอกสารประกอบการยื่นแจ้งก่อสร้างอาคารตามมาตรา ๓๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ การยื่นแจ้งความประสงค์ก่อสร้างอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสอง จึงเป็นการก่อสร้างอาคารเพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัยหรือประกอบกิจการโดยมีพื้นที่รวมกันทุกชั้น ในหลังเดียวกันตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ ตารางเมตร ขึ้นไป ซึ่งเป็นอาคารขนาดใหญ่พิเศษตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และข้อ ๑ ของกฎกระทรวงฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยลักษณะที่ดินที่ใช้เป็นที่ตั้งของอาคารขนาดใหญ่พิเศษที่มีพื้นที่อาคารรวมกันทุกชั้นไม่เกิน ๓๐,๐๐๐ ตารางเมตร ต้องติดถนนสาธารณะที่มีเขตทางกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร ยาวต่อเนื่องกัน โดยตลอดจนไปเชื่อมต่อกับถนนสาธารณะอื่นที่มีเขตทางกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร ทั้งนี้ ตามข้อ ๒ วรรคหนึ่ง ของกฎกระทรวงฉบับเดียวกัน ซึ่งกรณีเกี่ยวกับความกว้างของเขตทางถนนสาธารณะที่อยู่ติดกับที่ตั้งอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสองเป็นถนนขอयर่วมฤดี มีความกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร ยาวต่อเนื่องกันตลอดแนว หรือไม่ นั้น ในกรณีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองและผู้ร้องสอดทั้งสองอุทธรณ์ว่าถนนขอयर่วมฤดีมีความกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ตลอดสาย โดยมีเจ้าของที่ดินหลายรายอุทิศที่ดินบางส่วนให้เป็นถนนสาธารณะตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ถึง พ.ศ. ๒๕๖๘ และผู้ร้องสอดทั้งสองได้ก่อสร้างอาคารพิพาทโดยได้ปฏิบัติตามหนังสือ ที่ กท ๔๔๐๓/๔๓๖๐ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๘ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งผู้ร้องสอดที่ ๑



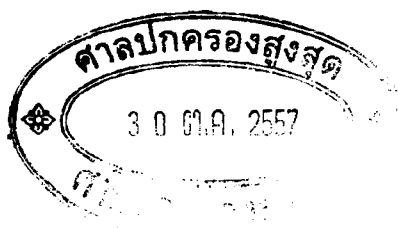
/ว่าขอयर่วมฤดี...

ว่าซอยร่วมฤดีเขตถนนมีความกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ผิวจราจรกว้าง ๗.๕๐ เมตร ตลอดแนว เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองนอกจากเป็นเจ้าของพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งมีหน้าที่ตามที่กฎหมายดังกล่าวกำหนดให้ต้องปฏิบัติแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยังเป็นเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่ดูแลรักษาที่สาธารณะตามพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ และพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ โดยมีหน้าที่ในการตรวจสอบที่สาธารณะในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร ให้ถูกต้อง เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการปฏิบัติหน้าที่ที่เกี่ยวข้องต่อไป โดยข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความกว้างของถนนซอยร่วมฤดี ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองซึ่งมีหน้าที่ดูแลรักษาที่สาธารณะได้อ้างหลักฐานกรณีพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมหลวงสรรพศาสตร์ศุภกิจ และเจ้าพระยาอภัยราชา มหายุทธธรรมธราช เจ้าของกรมสิทธิไฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๖๐ ที่ดินเลขที่ ๘๑ คุณหญิงศรีสังกร (ตาบ จารุรัตน์) เจ้าของกรมสิทธิไฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๕๖ เลขที่ดิน ๑๑๙ และเจ้าพระยาอภัยราชามหายุทธธรรมธราช เจ้าของกรมสิทธิไฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๕๗ ไฉนดที่ดินเลขที่ ๑๒๐ และไฉนดที่ดินเลขที่ ๑๓๗ รวมทั้งเจ้าของที่ดินหลายรายได้ทำนิติกรรมจดทะเบียนแบ่งแยกที่ดินบางส่วนและอุทิศให้เป็นถนนสาธารณะ แต่ตามหลักฐานดังกล่าวเป็นการจดทะเบียนแบ่งแยกที่ดินจากที่ดินแปลงใหญ่ของแต่ละแปลงซึ่งไม่ชัดเจนว่าเมื่อแบ่งแยกอุทิศให้เป็นถนนสาธารณะแล้วมีความกว้างเท่าใด ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ชี้แจงและอ้างในอุทธรณ์ว่าตามสภาพทางสาธารณะที่ปรากฏน่าเชื่อได้ว่าเจ้าของที่ดินแต่ละแปลงตลอดทั้งซอยได้แสดงเจตนาอุทิศให้เป็นทางสาธารณะไว้แล้ว แต่เอกสารต่าง ๆ ชำรุดเสียหาย จึงยังค้นหาไม่พบ ดังนั้น หลักฐานการจดทะเบียนแบ่งแยกที่ดินบางส่วนเพื่ออุทิศที่ดินให้เป็นถนนสาธารณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอ้างเป็นหลักฐานจึงยังฟังไม่ได้ว่าถนนซอยร่วมฤดี มีความกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ตลอดแนวหรือไม่ ซึ่งหากพิจารณาจากการตรวจสอบที่สาธารณะในเขตกรุงเทพมหานครปรากฏข้อเท็จจริงว่าตามหนังสือสำนักงานเลขานุการสภากรุงเทพมหานคร ที่ กท ๐๒๐๐/๖๘ ลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๒๖ และหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๓๐๔/๑๕๕๕๓ ลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๒๖ ได้เร่งรัดให้กรุงเทพมหานครดำเนินการตรวจสอบถนนสายต่างๆ ที่อยู่ในความรับผิดชอบของกรุงเทพมหานครที่ยังมิได้นำลงทะเบียนเป็นทางหลวงเทศบาลตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๙๕ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๕ ให้จัดลงทะเบียนทางหลวงให้แล้วเสร็จโดยเร็ว เพื่อให้กรุงเทพมหานครมีอำนาจควบคุมการก่อสร้างหรือตัดแปลงต่อเติมอาคารริมถนน ต่อมา



/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้อำนวยการทางหลวงเทศบาลตามความในข้อ ๑๒ (๔) แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๙๕ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๕ และมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๘ จึงได้ออกประกาศของกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลงทะเบียนทางหลวงเทศบาล ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๒๗ โดยระบุความกว้างของถนนซอยร่วมฤดีจากถนนเพลินจิตถึงซอยร่วมฤดี ๓ ว่าเป็นเขตทางกว้าง ๙.๕๐ เมตร ความยาว ๐.๖๒๐ กิโลเมตร โดยผลการตรวจสอบดังกล่าว กรุงเทพมหานครได้สั่งการให้สำนักงานเขตดำเนินการตรวจสอบถนน ตรอก ซอย ในพื้นที่รับผิดชอบส่งข้อมูลรายละเอียดให้กองรังวัดและจัดกรรมสิทธิ์ที่ดินเพื่อดำเนินการลงทะเบียนเป็นทางหลวงเทศบาล ปรากฏตามหนังสือกองงานผู้ตรวจราชการ สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร ที่ กท ๐๓๐๔/๘๕๐ ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๒ ดังนั้น ประกาศของกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลงทะเบียนทางหลวงเทศบาล ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๒๗ ที่ระบุความกว้างของถนนซอยร่วมฤดีจากถนนเพลินจิตถึงซอยร่วมฤดี ๓ ว่าเป็นหลักฐานที่สำนักงานเขตปทุมวันเป็นผู้ดำเนินการตรวจสอบมิใช่สำนักงานโยธาเป็นผู้ดำเนินการตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอ้าง เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าความกว้างของถนนซอยร่วมฤดีมีเขตทางกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ผิวจราจรกว้าง ๗.๕๐ เมตร ตลอดแนว โดยอ้างอิงจากทะเบียนข้อมูล ถนน ตรอก ซอย ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร (กลุ่มรัตนโกสินทร์ จำนวน ๓ เขต) ข้อมูล ณ วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๗ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ แต่เมื่อหลักฐานตามประกาศของกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลงทะเบียนทางหลวงเทศบาล ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๒๗ และทะเบียนข้อมูล ถนน ตรอก ซอย ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร (กลุ่มรัตนโกสินทร์ จำนวน ๓ เขต) ข้อมูล ณ วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๗ ได้ดำเนินการตรวจสอบโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เช่นเดียวกัน แต่ข้อมูลความกว้างของเขตถนนซอยร่วมฤดีมีความแตกต่างกัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหน้าที่ตรวจสอบความกว้างของถนนซอยร่วมฤดีให้ชัดเจนเสียก่อน เมื่อผู้อำนวยการสำนักงานโยธาปฏิบัติราชการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๒๓๒๒/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๒ เรื่อง มอบอำนาจของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารให้ข้าราชการกรุงเทพมหานครปฏิบัติราชการแทน ได้มีหนังสือ ที่ กท ๐๕๐๗/ก.๑๕๘๐ และหนังสือ ที่ กท ๐๕๐๗/ก.๑๕๗๘ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ แจ้งข้อทักท้วงตามมาตรา ๓๔ ตรี วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้ผู้ร้องสอดทั้งสองแก้ไขเปลี่ยนแปลง



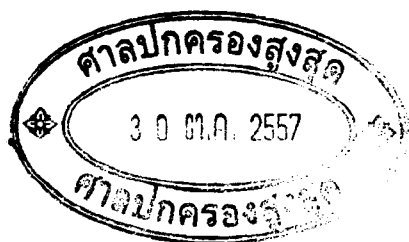
/แผนผัง...

แผนผังบริเวณแบบแปลนให้ถูกต้องให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน โดยระบุว่าอาคารที่ผู้ร้องสอด ทั้งสองยื่นแจ้งไว้ตามมาตรา ๓๙ ทวิ ขัดต่อข้อ ๒ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และต่อมาสำนักงานโยธาได้มี หนังสือ ที่ กท ๐๙๐๗/อ.๕๖๘๒ ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการกับอาคารพิพาทของผู้ร้องสอดทั้งสองตามมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ หรือมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหน้าที่ตรวจสอบ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความกว้างเขตทางของถนนขอยร่วมฤดีให้ได้ข้อยุติเพื่อดำเนินการ ตามอำนาจหน้าที่กับอาคารพิพาทของผู้ร้องสอดทั้งสอง แม้ต่อมาปลัดกรุงเทพมหานครได้มี คำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๕๑๒/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๑ แต่งตั้งคณะกรรมการ พิจารณาและตรวจสอบความกว้างเขตทางขอยร่วมฤดี ซึ่งตามรายงานการประชุมคณะกรรมการ พิจารณาและตรวจสอบความกว้างเขตทางขอยร่วมฤดีทั้ง ๔ ครั้ง ครั้งที่ ๑/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑ ครั้งที่ ๒ /๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๑ ครั้งที่ ๓/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ และครั้งที่ ๔ เมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ โดยผล การประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ที่ประชุมมีมติว่า ขอยร่วมฤดี ช่วงจากถนนเพลินจิตถึงบริเวณที่ก่อสร้างอาคารมีความกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร จากหลักฐานการอุทกศาสตร์และคำยืนยันของผู้แทนสำนักงานเขตปทุมวันก็ตาม แต่ใน รายงานการประชุมดังกล่าวคณะกรรมการพิจารณาและตรวจสอบความกว้างเขตทางขอยร่วมฤดี ยังเห็นว่าหลักฐานการอุทกศาสตร์ยังไม่มีรายละเอียดพอที่จะสรุปได้ว่าขอยร่วมฤดี มีความกว้างดังที่ผู้แทนสำนักงานเขตปทุมวันยืนยัน และจำเป็นต้องรอการพิสูจน์ความกว้าง ที่แท้จริงในชั้นศาล ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความกว้างของเขตทางสาธารณะอันเป็น เงื่อนไขสำคัญในการอนุญาตให้มีการก่อสร้างอาคารสูงหรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษมีความ กว้างไม่น้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร ตลอดแนวหรือไม่ ยังไม่ได้ข้อเท็จจริงอันเป็นที่ยุติ ซึ่งในการ พิจารณาทางปกครองเพื่อมีคำสั่งอันมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิและหน้าที่ของบุคคล พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติให้เจ้าหน้าที่ต้อง พิจารณาตรวจสอบข้อเท็จจริงในเรื่องนั้น ๆ โดยไม่ต้องผูกพันกับคำขอหรือพยานหลักฐาน ของคู่กรณี และต้องพิจารณาพยานหลักฐานที่เห็นว่าจำเป็นแก่การพิสูจน์ข้อเท็จจริง โดยให้ รวมถึงการแสวงหาพยานหลักฐานทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการรับฟังพยานหลักฐาน คำชี้แจง หรือความเห็นของคู่กรณีหรือของพยานบุคคลหรือพยานผู้เชี่ยวชาญที่คู่กรณีกล่าวอ้าง



/การขอ...

การขอข้อเท็จจริงหรือความเห็นจากคู่กรณี พยานบุคคลหรือพยานผู้เชี่ยวชาญ การขอให้ผู้ครอบครองเอกสารส่งเอกสารที่เกี่ยวข้อง และการออกไปตรวจสอบสถานที่ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๒๘ และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งแม้ข้อเท็จจริงจะปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเขตทางสาธารณะชอยร่วมฤดีมาโดยตลอดแล้วก็ตาม แต่เมื่อข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความกว้างของเขตทางถนนชอยร่วมฤดียังไม่ได้ข้อเท็จจริงที่ยุติ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองในฐานะเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่ดูแลรักษาที่สาธารณะตามพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ และพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ จึงมีหน้าที่แสวงหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับหลักฐานการอุทิตที่สาธารณะของชอยร่วมฤดีให้ชัดเจน มิใช่เพียงแต่ยืนยันข้อมูลตามทะเบียนข้อมูล ถนน ตรอก ซอย ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร (กลุ่มรัตนโกสินทร์ จำนวน ๓ เขต) ข้อมูล ณ วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๗ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้เป็นข้อมูลควบคุมที่สาธารณะ จึงเป็นกรณีที่ยังมิได้ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอตามมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เพื่อนำมาใช้ประกอบการพิจารณาทางปกครองแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงละเลยต่อหน้าที่ไม่ดำเนินการตรวจสอบที่สาธารณะตามที่พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ และพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ กำหนดให้ต้องปฏิบัติ และเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงจากการรังวัดเขตทางถนนชอยร่วมฤดีเมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๓ ตามที่ศาลได้มีคำสั่งให้กรมที่ดินมอบหมายให้เจ้าหน้าที่รับผิดชอบไปรังวัดสอบเขตทางสาธารณประโยชน์ถนนชอยร่วมฤดีในบริเวณ ๘ จุด ที่มีเขตทางกว้างน้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร ตามที่กรมที่ดินได้กำหนดจุดไว้ในระวางรูปถ่ายทางอากาศหมายเลข ๕๑๓๖ III ๖๖๑๘ - ๔ ซึ่งผลการรังวัดความกว้างปรากฏว่าจุดที่ ๑ กว้าง ๙.๑๔๖ เมตร จุดที่ ๒ กว้าง ๙.๒๐๗ เมตร จุดที่ ๓ กว้าง ๙.๙๔๕ เมตร จุดที่ ๔ กว้าง ๙.๕๓๔ เมตร จุดที่ ๕ กว้าง ๙.๔๙๒ เมตร จุดที่ ๑๐ กว้าง ๙.๑๕๐ เมตร จุดที่ ๑๑ กว้าง ๙.๖๕๕ เมตร และจุดที่ ๑๒ กว้าง ๙.๒๘๓ เมตร โดยการรังวัดสอบเขตทางในวันดังกล่าวกรมที่ดินได้มอบหมายให้นายช่างรังวัดชำนาญงานไปรังวัดสอบเขตทางร่วมกับผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ร้องสอดทั้งสอง และตัวแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งผลการรังวัดสอบเขตทางดังกล่าวไม่มีคู่กรณีฝ่ายใดคัดค้าน แม้ผู้ร้องสอดทั้งสองอุทธรณ์ว่าการรังวัดสอบเขตทางตามระวางรูปถ่ายทางอากาศดังกล่าวเป็นการรังวัดตามสภาพจริงโดยไม่ปรากฏว่ามีเจ้าของที่ดินข้างเคียง



/มาระวังแนวเขต...

มาระวังแนวเขต แต่เมื่อการรังวัดสอบเขตตามระวางรูปถ่ายทางอากาศหมายเลข ๕๑๓๖ III ๖๖๑๘ - ๔ เป็นการรังวัดสอบเขตตามหลักฐานที่กรมที่ดินได้ยื่นชี้แจงต่อศาลโดยมีระวางรูปที่ดินจำนวน ๕๔ แปลง ที่ตั้งอยู่ติดถนนซอยร่วมฤดีตั้งแต่ปากซอยที่ติดกับถนนเพลินจิตจนถึงถนนวิบูลย์ทั้งสองด้านของถนนซอยดังกล่าว ซึ่งในวันรังวัดสอบเขตผู้ร้องสอดทั้งสองและตัวแทนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ร่วมตรวจสอบแนวเขตที่ดินด้วย โดยเฉพาะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้มีหน้าที่ดูแลรักษาที่สาธารณะไม่ได้คัดค้านการรังวัดสอบเขตดังกล่าวแต่อย่างใด ดังนั้น ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความกว้างเขตทางของถนนซอยร่วมฤดีบริเวณตั้งแต่ถนนเพลินจิตจนถึงที่ดินซึ่งเป็นที่ตั้งอาคารพิพาทของผู้ร้องสอดที่ ๑ จึงรับฟังได้ตามรายงานผลการรังวัดสอบเขตของกรมที่ดินที่ระบุว่ามีความกว้างของถนนที่ที่มีความกว้างน้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร รวมทั้งสิ้น ๘ จุด ซึ่งได้แก่ จุดที่ ๑ จุดที่ ๒ จุดที่ ๓ จุดที่ ๔ จุดที่ ๕ จุดที่ ๑๐ จุดที่ ๑๑ และจุดที่ ๑๒ ตามระวางรูปถ่ายทางอากาศหมายเลข ๕๑๓๖ III ๖๖๑๘ - ๔ ดังนั้น เมื่อความกว้างเขตทางของถนนซอยร่วมฤดีตั้งแต่ที่ดินซึ่งเป็นที่ตั้งอาคารพิพาทของผู้ร้องสอดทั้งสองจนถึงถนนเพลินจิตมีความกว้างน้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร จำนวน ๘ จุด ซึ่งหมายความว่ามิได้มีเขตทางกว้าง ๑๐.๐๐ เมตรตลอดแนวตามที่ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้าง การก่อสร้างหรือตัดแปลงอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสองจึงไม่ชอบด้วยข้อ ๒ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และเมื่อข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ใช้อำนาจตามมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ดำเนินการกับผู้ร้องสอดทั้งสอง ซึ่งก่อสร้างอาคารขัดต่อข้อ ๒ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงละเลยต่อหน้าที่ตามที่พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ กำหนดให้ต้องปฏิบัติเช่นเดียวกัน

ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองและผู้ร้องสอดทั้งสองอุทธรณ์ว่าการที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งยกคำขอวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพาทของผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คน ทำให้การก่อสร้างอาคารพิพาทของผู้ร้องสอดทั้งสองไม่ขัดต่อข้อ ๒ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ นั้น เห็นว่า ในชั้นพิจารณาคำสั่งเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพาทในศาลปกครองชั้นต้น ปัญหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความกว้างเขตทางของถนนซอยร่วมฤดียังไม่เป็นที่ยุติ ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งยกคำขอของผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คน แต่เมื่อข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความกว้าง



/เขตทาง...

เขตทางของถนนขอยร่วมฤดีรับฟังเป็นที่ยุติแล้วว่ามีได้มีเขตทางกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ตลอดแนวตั้งที่วินิจฉัยไว้ข้างต้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองและผู้ร้องสอดทั้งสองจึงไม่อาจยกคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นมาเป็นเหตุให้การก่อสร้างอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสอง ขอบด้วยกฎหมายได้แต่อย่างไร

ดังนั้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และหรือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ใช้อำนาจตามมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ ดำเนินการกับผู้ร้องสอดทั้งสองแล้วแต่กรณี ทั้งนี้ ภายใน ๖๐ วันนับแต่วันที่คำพิพากษา ถึงที่สุด คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

พิพากษายืน

นายพรชัย มนต์ศิริเพ็ญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

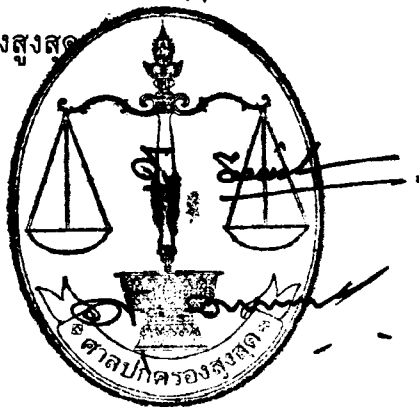
Pr. Sawit

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายไพบุลย์ เสียงก้อง
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

Pibul

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด



นายสุชาติ มงคลเลิศพล
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางมณีวรรณ พรหมน้อย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

MS - W

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายไชยเดช ตันติเวสส

